

KONTRA

**Μνημονιακά δεσμά
μέχρι το 2060!**

ΣΕΛΙΔΑ 9

Βομβιστική επίθεση στο Μάντσεστερ

**Πέρα από το
φαύλο κύκλο της
ιμπεριαλιστικής
πολιτικής και των
εγκλημάτων πολέμου**

ΣΕΛΙΔΑ 5

Κατάθεση του σκηνοθέτη Κ. Γεωργίου

**Σφράγισε την καταδίκη
της νεοναζιστικής ΧΑ**

ΣΕΛΙΔΑ 8

Τριετές σχέδιο υπουργείου Παιδείας

**Στο πλαίσιο των
Μνημονίων και του
ΟΟΣΑ**

ΣΕΛΙΔΑ 10

Απεργοί πείνας παλαιστίνιοι κρατούμενοι

**«Μόνο ο θάνατος
μπορεί να μας
σταματήσει»**

ΣΕΛΙΔΑ 16

Αγοραπωλησία Σαββίδη-Μπόμπολα

**Με την κυβέρνηση σε
ρόλο Πόντιου Πιλάτου**

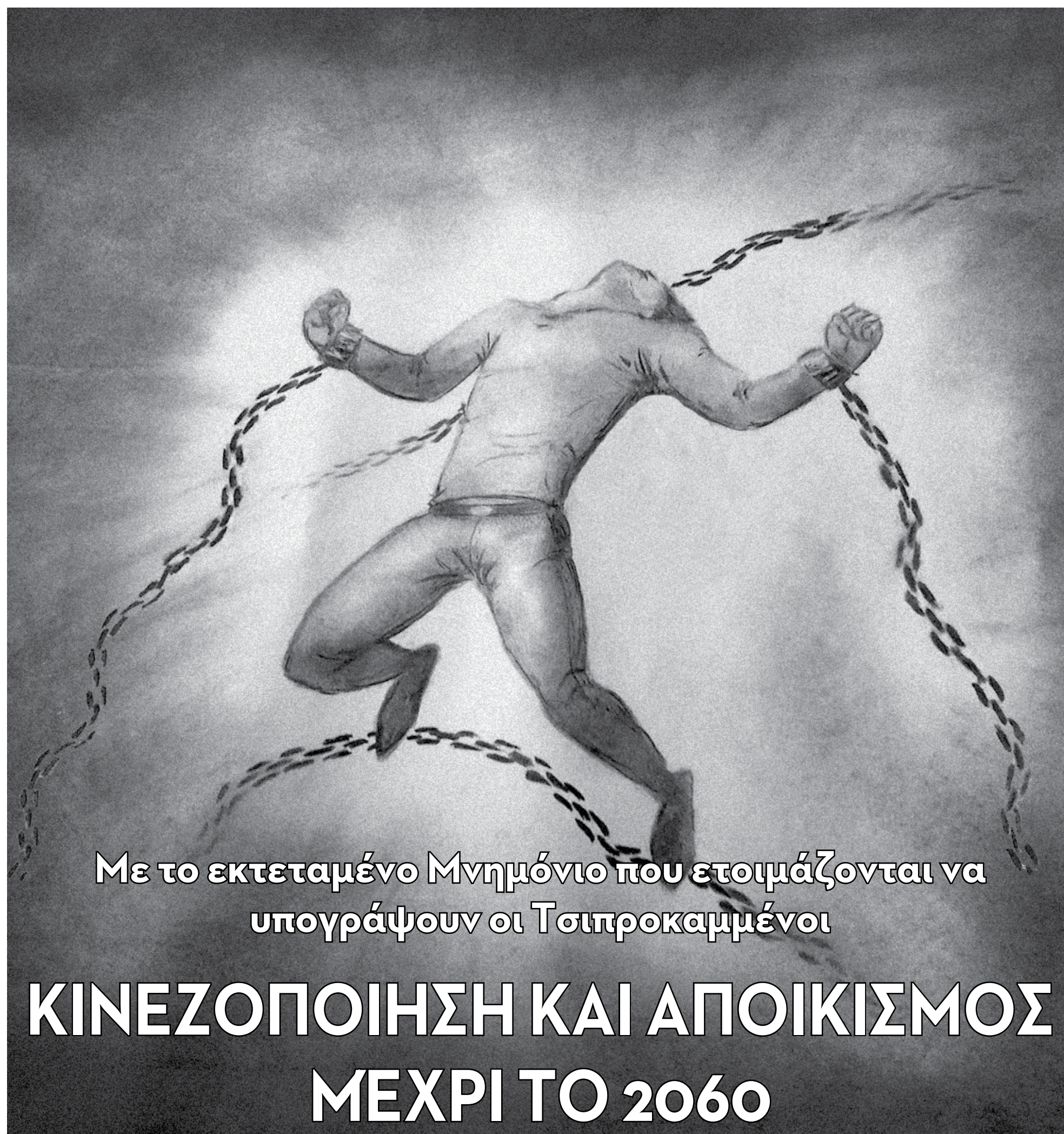
ΣΕΛΙΔΑ 11

1,30 €

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

21ος χρόνος - αρ. φύλλου 917 - 27 Μάη 2017

www.eksegersi.gr

Scripta... Verba...

Συμφωνήσαμε όσον αφορά το πρωτογενές πλεόνασμα κι ότι θα εφαρμοστεί για τέσσερα χρόνια μετά το τέλος του προγράμματος. Όπως γνωρίζετε για το 2018 έχει συμφωνηθεί ο στόχος του 3,5% πρωτογενούς πλεονάσματος και αυτό θα ισχύσει και για 4 χρόνια μετά.

Ευκλείδης Τσακαλώτος

Τόσο απλά, από το 2021 πήγαν στο 2022. Κατά τα άλλα, δεν πρόκειται για τέταρτο Μνημόνιο.

Ολοκληρώσαμε με επιτυχία μια δύσκολη διαδρομή, η χώρα γυρίζει σελίδα, δίνει τη μάχη για το χρέος και την βελτίωση της οικονομίας των πολιτών.

Κώστας Ζαχαριάδης

Στο Μαξίμου δεν έχουν αντιληφθεί γιατί τα ΜΜΕ βγάζουν τόσο συχνά τον πιο γραφικό των συριζαίων.

Κόβουν τώρα τη σύνταξη του παππού και υπόσχονται ότι ίσως να δώσουν στο... μέλλον συσσίτιο στο εγγόνι.

Φώφη Γεννηματά

Από χειλέων Φώφης, διά χειρός Λαλιώτη.

Αυτό είναι το μέγιστο κυνήγι μάγισσας ενός πολιτικού στην αμερικάνικη ιστορία.

Ντόναλντ Τραμπ

Κλαψουρίζει ή είναι ιδέα μας;

Η Ελλάδα έχει πράξει στο ακέραιο το καθήκον της, ώρα και των εταίρων μας να πράξουν το δικό τους. Τούτο δεν είναι μόνο θέμα εταιρικών σχέσεων, είναι θέμα εφαρμογής βασικών αρχών της ευρωπαϊκής έννομης τάξης και του ευρωπαϊκού πολιτισμού.

Προκόπης Παυλόπουλος

Ελεος, πρόεδρε Πάκη, λυπήσου τους, μην τους μαστιγώνεις άλλο, μην τους συντρίψεις!

Ολα τα δημοσιονομικά μέτρα φτάνουν το 4% του ΑΕΠ με σκληρές επιλογές σε ό,τι αφορά τις συντάξεις.

Πιέρ Μοσκοβισί

Τι έτι χρειάν έχομεν μαρτύρων;

Είναι ένα είδος Μνημονίου, αφού μας δεσμεύει με μέτρα και μετά τη λήξη του τρέχοντος προγράμματος.

Στέλιος Κούλογλου

Ο συριζαίος ευρωβουλευτής κοιτάζει μόνο την πάρτη του. Γι' αυτό διαφοροποιείται από την επίσημη γραμμή.

Ο στόχος μας είναι σαφής: αλλάζουμε το μοντέλο του επιχειρείν παράλληλα με εκείνο του διοικείν γιατί πρόκειται για συγκοινωνούντα δοχεία. Σε αυτή τη δυναμική διαδικασία, δεν περισσεύει κανείς. Όχι για λόγους αβρότητας. Αλλά για λόγους αποτελεσματικότητας.

Ρένα Δούρου

Πώς το 'λεγε ο Αντρέας Παπαντρέου; Νέα τζάκια...

ΡΙΠΕΣ

♦ «Υγιή και κοινωνικά υπεύθυνη επιχειρηματικότητα» ζήτησε από τους μεγαλοκαπιταλιστές του τουρισμού ο Δραγασάκης ♦ Και γέλασαν ακόμα και οι πισίνες στα πεντάστερα ξενοδοχεία ♦ Σα δε ντρέπονται τα γαϊδουρία, «έστησαν» τη Φώφη για να μη χάσουν το surfinor ♦ Ο Βούτσης πήγε να τα μπαλώσει, αλλά τους έδωσε ο Τσακαλώτος ♦ Το 'πε το 'πε το Τσακαλώτο, το σαρβαίβορ είναι πρώτο ♦ Αλλά και η Φώφη γιατί να φοβηθεί το σαρβαίβορ; ♦ Νούμερα εκεί, νούμερα και στη Βουλή ♦ Κο-κο-κο, η κοτούλα ο Κατρούγκαλος ♦ Πήγε στη Βουλή μόνο για να χειροκροτήσει τον Τσίπρα και να ψηφίσει «ναι σε όλα» ♦ Δεν πήρε το λόγο για να υπερασπιστεί το αντιστασιατικό τερατούργημά του ♦ Αυτή η -άγνωστή μας- βουλευτίνα Κορινθίας του ΣΥΡΙΖΑ, που μιλούσε συνεχώς για τη «σοβιετία», τι είδους πολιτικό φύραμα είναι; ♦

Γιατί ο συγκεκριμένος όρος προέρχεται από το λεξιλόγιο των πούρων αντικομμουνιστών ♦ Ο Σκουρλέτης «τίμησε» την κυβέρνηση του βουνού ♦ Ακολούθησε τα βήματα του Τσίπρα και των πασόκων που προηγήθηκαν σ' αυτό ♦ Ούτε να αγανακτήσουμε δεν αξίζει ♦ Λυσσάει ο Μπένη για τα δημοσιεύματα που τον φέρουν να παζαρεύει με τη ΝΔ ♦ Στην πραγματικότητα, λυσσάει επειδή αντιλαμβάνεται πως τα δημοσιεύματα έχουν ως στόχο να «κάψουν» την υλοποίηση του σενάριου ♦ Γι' αυτό και οι διαψεύσεις του είναι τόσο αριστοτεχνικά γραμμένες, ώστε να μην κλείνουν ούτε πόρτες ούτε παράθυρα ♦ «Αισθάνομαι δέος για την συνάδελφο Θεοδώρα Τζάκρη, την πρώτη βουλευτή μας πλέον που έχει ψηφίσει Όλα και τα 4 Μνημόνια και ως "αντιμνημονιακή"» ♦ Εγραψε στο twitter ο Μπούκος ♦ Γράφτηκε ότι ο Καμμένος

διασταυρώθηκε με τον Καραμανλή σε διάδρομο της Βουλής, κινήθηκε για να τον χαιρετήσει και ο Καραμανλής του γύρισε τον κώλο ♦ Ο Καμμένος, όμως, πήγε και τον βρήκε στο καφενείο της Βουλής και του... υπέβαλε τα σέβη του σε ακρόαση πολλών, για να μην μπορεί ο Καραμανλής να αντιδράσει ♦ Η είδηση δε βρίσκεται στη συμπεριφορά του Καμμένου ♦ Βρίσκεται στο ότι ο Καραμανλής εξακολουθεί να θεωρείται «κεφάλαιο» για τη Δεξιά ♦ Ποια η «εργασία» με την καλύτερη «απόδοση» αυτές τις μέρες; ♦ Μπάτσος σε μέτρα τάξης στο προσκύνημα του λειψάνου της Αγίας Ελένης ♦ Διεκπεραιώνεις τα τάματα όποιου/ας δεν έχει χρόνο να στηθεί στην ουρά ♦ Εντάξει, δεν πιάνει σε απόδοση το χριστεμπόριο που έχει στήσει η επίσημη Εκκλησία σε κιόσκι, αλλά κάτι «αφήνει» κι αυτό ♦ Η Μέρκελ πέρασε από τη δεύτερη στην πρώτη

θέση δημοτικότητας, σύμφωνα με το «Πολιτικό Βαρόμετρο» της γερμανικής κρατικής τηλεόρασης ♦ Ποιος ήταν μέχρι τώρα στην πρώτη θέση; ♦ Ο Σόιμπλε! ♦ Ποτισμένοι ως το μεδούλι με την ιμπεριαλιστική λογική, όπως έγγραφε η «Κ» στο προηγούμενο φύλλο ♦ Το ανέκδοτο της εβδομάδας ♦ Ο Φάμελλος δήλωσε ότι «οφείλουμε ως χώρα να κάνουμε μια σοβαρή επιτάχυνση στα ζητήματα προστασίας της φύσης» ♦ Ναι, ο Φάμελλος! ♦ «Κοστούμε χωρίς γραβάτα» ♦ Πρωτοσέλιδος τίτλος-καλαμπουράκι της κυβερνητικής ΕφΣυν για το Eurogroup της περασμένης Δευτέρας ♦ Για τα σάβανα στα οποία τύλιξαν τον ελληνικό λαό ούτε λόγος ♦ Πραγματικά φέρελπις ο νεοδημοκράτος «καρδιολόγος» που κατηγορείται για πλαστά χαρτιά ♦ Θα έκανε μεγάλη πολιτική καριέρα ♦

ΕΠΙΤΟΥΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

Κ Μινώταυρος ο Μουζάλας, καταπίνει τον ένα μετά τον άλλο τους γενικούς γραμματείς που του βάζει το Μαξίμου. Η παταγώδης παραίτηση Βουδούρη ψιλοκαλύφθηκε, γιατί ο Βουδούρης είναι... ο Βουδούρης. Ασε που είχε και αντιθέσεις από παλιά με τον Μουζάλα, στο πλαίσιο του ανταγωνισμού ανάμεσα σε ΜΚΟ και μηκυάρχες. Τώρα, όμως, φέρεται ως υπό παραίτηση και ο διάδοχος του Βουδούρη, Τάσος Σαλτερής, που ορκίστηκε γενικός γραμματέας μόλις στα τέλη του περασμένου Οκτώβρη και γενικά δεν ήταν άνθρωπος της μιντιακής προβολής και του θορύβου, όπως ο Βουδούρης. Η πολιτική εξήγηση μπορεί να αναζητηθεί σε μια... μνημειώδη ατάκα του παλιού ελληνικού κινηματογράφου: «Είναι πολλά τα λεφτά, Αρη»...

Κ Στον προσφυγικό καταυλισμό της Σούδας στη Χίο, πρόσφυγες και μετανάστες

υπέστησαν σε μαζική κλίμακα τροφική δηλητηρίαση από το φαγητό που τους χορηγήθηκε (κοτόπουλο). Τριάντα πέντε απ' αυτούς, ανάμεσά τους και επτά παιδάκια, χρειάστηκε να μεταφερθούν στο νοσοκομείο. Ακούσατε ή διαβάσατε καμιά δήλωση από το αρμόδιο υπουργείο ή από τον κυβερνητικό εκπρόσωπο; Είδατε να γίνεται θόρυβος από τα αστικά ΜΜΕ; Τέτοια ζητήματα δεν εμπίπτουν στο πεδίο της πολιτικής αντιπαράθεσης των αστικών κομμάτων.

Κ Τι κρίμα που ήταν τόσο λίγος ο κόσμος. Εχασε την ευκαιρία να απολαύσει γκλαμουριά αμερικάνικου τύπου. Αστέρια διάσπαρτα στη σκηνή, γιγαντοσθόνη, θεατρικό μονόπρακτο για εισαγωγή, μηνύματα του Τσόμσκι και της Κλάιν και μετά σόλο του πρωταγωνιστή. Α ναι, να μην το ξεχάσουμε: εκτός από τον σολίστα, στη σκηνή ανέβηκε μόνο η σύζυγός του. Για να μην χαλάσει η συνταγή της αμερικανιάς. Και βέβαια, είναι... κίνημα ασαυτό που στήνει ο Μπαρουφάκης,

τι άλλο θα μπορούσε να είναι;

Κ Πακτωλό κινέζικων επενδύσεων υπόσχεται στους λεγόμενους μικρομεσαίους ο Πιτσιόρλας. Κι έχει βρει σύμμαχο τον δεξιό Κορκίδη, που ελέγχει το συνδικάτο των εμπόρων, στο οποίο έχει προσδώσει εδώ και κάμποσο καιρό τον βαρύγδουπο τίτλο «Ελληνική Συνομοσπονδία Εμπορίου και Επιχειρηματικότητας». Δεν νομίζουμε ότι χρειάζεται ιδιαίτερο σχόλιο. Πολιτικάντικη προπαγάνδα γίνεται και από τις δύο πλευρές. Ούτε ψίχουλο δε θα γλείψει η πλειοψηφία αυτών που εκπροσωπεί ο Κορκίδης. Δεν περισσεύουν.

“

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Όπως έχει πει ο Μαρξ, οι άνθρωποι καθορίζουν την πορεία τους, αλλά όχι κάτω από συνθήκες που διαλέγουν οι ίδιοι. Και εδώ και δύο χρόνια, υπό δυσμενείς συνθήκες δίνουμε μία πολύ-επίπεδη μάχη σε εθνικό και ευρωπαϊκό επίπεδο, ώστε να στηρίξουμε τον κόσμο της εργασίας.

Ευκλείδης Τσακαλώτος

”

Το επετειολόγιο της εβδομάδας

27/5: Νικαράγουα: Ημέρα στρατού, Νιγηρία: Ημέρα παιδιών 27/5/1963: Θάνατος Γρηγόρη Λαμπράκη 27/5/2005: Βόμβα (Λαϊκή Επαναστατική Δράση) στα γραφεία της κατασκευαστικής εταιρίας «Αβαξ» 28/5/1974 : Βόμβα φασιστών σε αντιφασιστική πορεία, έξι νεκροί, 94 τραυματίες (Μπρέσια) 28/5/1979: Υπογραφή συμφωνίας ένταξης Ελλάδας στην ΕΟΚ 28/5/1988: Εκτέλεση πλοίαρχου Γουίλιαμ Νορντίν (17N) 28/5/1988: Πυροβολισμός στα γραφεία Εισαγγελίας Πρωτοδικών (Κόκκινη Γραμμή) 28/5/1997: Εκτέλεση εφοπλιστή Κώστα Περατικού (17N) 29/5: Ημέρα κυανόκρανων 29/5/1945: Απελευθέρωση Νίκου Ζαχαριάδη από στρατόπεδο Νταχάου, μετά από εννιά χρόνια κράτησης σε φυλακές 30/5/1941: Μανώλης Γλέζος και

Απόστολος Σάντας κατεβάζουν τη γερμανική σημαία από την Ακρόπολη 30/5/1972: 25 νεκροί, 72 τραυματίες από επίθεση Ιαπώνων (Στρατός Ερυθρού Αστέρη) στο αεροδρόμιο του Τελ Αβίβ 30/5/2006: Βόμβα κοντά στο σπίτι του υπουργού Γιώργου Βουλγαράκη (Επαναστατικός Αγώνας) 31/5: Ημέρα κατά καπνίσματος, Ζιμπάμπουε : Ημέρα ανεξαρτησίας 31/5/1957: Θάνατος Στέφανου Σαράφη 31/5/1969: Γενική απεργία στην Αργεντινή, 23 νεκροί 31/5/1991: Δύο ρουκέτες κατά της ζυθοποιίας «Λέβενμπρόι» (17N) 1/6: Ημέρα γάλακτος 1/6/1979: Βόμβα στην Επιθεώρηση Εργασίας Νέας Ιωνίας (ΕΛΑ) 1/6/1979: Καταδικάζονται δέκα μέλη της ακροδεξιάς «Οργάνωσης Εθνικής Αποκαταστάσεως» 1/6/1989: Βόμβα στο υπουργείο

Δικαιοσύνης (ΕΛΑ) 2/6: Ιταλία: Ημέρα δημοκρατίας-συντάγματος, Ισλανδία: Ημέρα ναυτικών, Τυνησία: Ημέρα νεολαίας 2/6/1834: Καταδίκη Κολοκοτρώνη και Πλαπούτα σε θάνατο 2/6/1936: Ένας νεκρός, δεκαεπτά τραυματίες από επίθεση χωροφυλάκων σε ειρηνική διαδήλωση στον Βόλο (συλλήψεις, ανάμεσά τους οι κομμουνιστές βουλευτές Σιάντος και Ιωαννίδης) 2/6/1972: Μετά από ανταλλαγή πυρών συλλαμβάνονται (Φρανκφούρτη) οι Αντρέας Μπάαντερ, Χόλγκερ Μάινς και Γιαν-Καρλ Ράσπε, λίγο αργότερα (Αμβούργο) η Γιούντροουν Ενσλιν 2/6/1982: Πέντε βόμβες σε αμερικανικά αυτοκίνητα και πολυεθνικές εταιρίες (ΕΛΑ) 2/6/2005: Βόμβα έξω από το υπουργείο Απασχόλησης (Επαναστατικός Αγώνας) .

Κοκορομαχία με γραβάτες

Από την περασμένη Δευτέρα, η αστική πολιτική χορεύει στο ρυθμό της γραβατολογίας. Το Eurogroup δεν έδωσε λύση για το χρέος, μολοντί ο Τσίπρας τη θεωρούσε σίγουρη και είχε πει πως θ' αναγκαστεί να φορέσει γραβάτα. Τι θα λένε, όμως, αυτοί οι ίδιοι μετά από περίπου τρεις εβδομάδες, όταν θα υπάρξει συμφωνία για το χρέος και ο Τσίπρας ενδεχομένως μοστράρει με μια γραβάτα «σκέτη παλαμίδα», που έλεγε και το παλιό σκετσάκι του Κλυνν; Τότε ασφαλώς θα το γυρίσουν στο περιεχόμενο της συμφωνίας για το χρέος (που θα είναι αέρας κοπανιστός με άρωμα μνημονιακής επιτροπείας για δεκαετίες), ενώ ο Τσίπρας θα δείχνει τη γραβάτα για να πείσει ότι πέτυχε την οριστική λύση στο μέγα πρόβλημα του δημόσιου χρέους.

Στην πραγματικότητα, όλοι παίζουν θέατρο, με καθορισμένους ρόλους. Κι ο καθένας προσπαθεί να «κλέψει» την παράσταση. Ο Τσίπρας και η παρέα του έχουν καθιερώσει ένα στιλ. Λένε αβέρτα-κουβέρτα τα πιο χοντρά ψέματα, με τον πιο αδίστακτο τρόπο, ακόμα κι όταν ξέρουν ότι θα διαψευστούν σε λίγες μέρες. Ποντάρουν στο ότι τόσα πολλά ψέματα είναι δύσκολο να συζητηθούν και να διαλευκανθούν ένα προς ένα. Κάποια θα ξεχαστούν, κάποια άλλα θα χάσουν τη δύναμή τους, στο τέλος όλοι θα έχουν συνηθίσει ότι αυτή η κυβέρνηση έτσι πολιτεύεται και δε θα δίνουν και τόσο μεγάλη σημασία στα ψέματα που επιδιώκουν να κερδίσουν στιγμιαίες εντυπώσεις. Τζάμπα νομίζετε ότι «λυσσάει» ο Πρετεντεράκος και τους αποκαλεί «παθολογικούς ψεύτες», εξηγώντας ότι «παθολογικός είναι ο ψεύτης που πιστεύει στα ψέματά του»; Ξέρει πολύ καλά ότι δεν πιστεύουν στα ψέματά τους, αλλά αυτή είναι η τακτική τους. Και λυσσάει επειδή ξέρει ότι απέναντι σ' αυτή την τακτική δεν έχει αντίδοτο. Αυτός και ο Μητσοτάκης, που στηρίζει με όλες του τις δυνάμεις, δεν μπορούν να κάνουν το ίδιο, γιατί βρίσκονται στην αντιπολίτευση και όχι στην κυβέρνηση.

Η ιστορία με τη γραβάτα του Τσίπρα έχει ως εξής. Τη μέρα που ψηφίζοταν το τέταρτο Μνημόνιο, ο Τσίπρας αναζήτησε τους κοινοβουλευτικούς συντάκτες και έστησε μαζί τους κουβεντούλα (οι δημοσιογράφοι του αστικού Τύπου, πλην ελάχιστων εξαιρέσεων, όταν τους μιλάει ο πρωθυπουργός στέκονται σούζα και τον ακούνε μαγεμένοι, θεωρώντας ότι εκείνη τη στιγμή... βγάζουν ειδήσεις). Τους είπε, λοιπόν, ότι «τα μηνύματα που παίρνω είναι ότι θα έχουμε θε-

τική έκβαση στις 22 Μαΐου». Και συμπλήρωσε, για να δώσει μεγαλύτερο βάρος στα λόγια του: «Πρέπει να σας πω ότι αυτά που ακούγονται είναι τόσο θετικά που δυσκολευόμαστε και να τα πιστέψουμε. Είναι too good to be true. Σε τέτοιο βαθμό που θα με αναγκάσουν να φορέσω και γραβάτα δηλαδή». Τους είπε ακόμα πως, αν πάνε όλα καλά, «θα έχουμε ένα τσουνάμι επενδυτικό». Και τους αποκάλυψε... συνωμοτικά, πως μόλις γύρισε από το Πεκίνο τηλεφώνησε στη Μέρκελ επειδή ανησυχούσε ότι η καγκελάριας έχει αφήσει τη διαχείριση του ζητήματος του χρέους αποκλειστικά στον Σόιμπλε, όμως η Μέρκελ τον διαβεβαίωσε ότι τη διαχειρίζεται η ίδια, ότι είναι «on board»!

Φυσικά, όλα αυτά ήταν ένα παραμύθι, που το είπε ο ίδιος ο Τσίπρας για να του δώσει κύρος. Άλλο να μιλάει ο κάθε υπουργίσκος, άλλο να μιλάει ο ίδιος ο πρωθυπουργός. Τι το ήθελε αυτό το παραμύθι ο Τσίπρας; Πρώτο για να το μάθουν οι βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ που σε λίγη ώρα θα ψήφιζαν το τέταρτο Μνημόνιο. Όχι ότι ανησυχούσε για την ψήφο τους, αλλά με ένα καλό ντοπάνισμα θα έδειχναν μεγαλύτερη χαρά καθώς θα εκφωνούσαν το «ναι σε όλα». Δεύτερο, για να δώσει τίτλους στις φυλλάδες την επόμενη μέρα και στα ηλεκτρονικά ΜΜΕ την ίδια μέρα. Οι τίτλοι και οι αναφορές στην αισιοδοξία του πρωθυπουργού, θα λειτουργούσαν σαν αντίβαρο στη φιλολογία για το τέταρτο Μνημόνιο. Θα μπορούσαν ακόμα και να την υπερσκελίσουν την επόμενη μέρα, μιας και τα σχετικά με το τέταρτο Μνημόνιο είχαν ήδη «παίξει» αρκετά, ενώ η...

Ουδείς του δίνει σημασία

«Και τι γίνεται με το χρέος; Καταρχάς, οφείλω να ευχαριστήσω τον κ. Τσακαλώτο και τον κ. Χουλιαράκη γιατί υπέγραψαν και υπέβαλαν στη Βουλή και ψηφίζεται σήμερα η επεξηγηματική έκθεση για το Μεσοπρόθεσμο Πλαίσιο δημοσιονομικής στρατηγικής 2018-2021, όπου στις σελίδες 146 και 147, παρουσιάζεται η παρέμβαση στο χρέος του 2012: PSI, OSI, αναδιάρθρωση, μείωση τόκων, όλα αυτά που μας επιτρέπει σήμερα να προσδοκούμε πρόσθετα μέτρα για το χρέος, και το έχουν γράψει κατά τρόπο καλύτερο απ' ό,τι θα το έγραφα εγώ, είναι βενιζελικότεροι του Βενιζέλου. Το καταθέτω και τους ευχαριστώ».

Δεν είπε ψέματα ο Βενιζέλος, μιλώντας στη Βουλή για το τέταρτο Μνημόνιο, στις 18 Μάη. Πράγματι, στον ογκώδη τόμο του τέταρτου Μνημονίου αναφέρονται και τα... τεράστια κέρδη από το περιβόητο PSI, για το οποίο καμαρώνει ο Βενιζέλος. Όπως αναφέρονται και τα... επιτεύγματα από την εφαρμογή όλων των προηγούμενων Μνημονίων. Μπορεί τότε οι συριζαίοι να μην κατέβαιναν από τα αντιμνημονιακά κάγκελα, όμως από τον Ιούλη του 2015 και μετά, όλα τα επίσημα κείμενα ψάλλουν ύμνους στο σύνολο της μνημονιακής πολιτικής. Στις ομιλίες τους, βέβαια, οι συριζαίοι λένε τα αντίθετα: «καταστρέψατε τη χώρα με τα Μνημόνια που φέρατε και ερχόμαστε τώρα εμείς και προσπαθούμε να συμμαζέψουμε την κατάσταση. Μια τέτοια αναφορά, λοιπόν, είναι και αυτή στο PSI, για την οποία καμαρώνει ο Βενιζέλος. Ουδείς, όμως, του δίνει σημασία κι αυτό είναι που τον οδηγεί στα πρόθυρα του εμφράγματος.

γραβάτα, η σιγουριά και η αισιοδοξία του Τσίπρα ήταν φρέσκια «είδηση».

Το ότι έλεγε εν πλήρει συνειδήσει ψέματα είναι παραπάνω από σίγουρο. Ηξερε πολύ καλά ότι τουλάχιστον στο Eurogroup στις 22 Μάη δε θα παρνονταν απόφαση για το χρέος. Οι πάντες το έλεγαν αυτό δημόσια και ο ίδιος ο Τσίπρας είχε σίγουρα καλύτερη ενημέρωση. Όπως ψέματα έλεγε και για το περιεχόμενο της τηλεφωνικής επικοινωνίας του με τη Μέρκελ (ο ίδιος ο εκπρόσωπος της γερμανίδας καγκελάριας τον είχε «αδειάσει» μεγαλοπρεπέστατα την ίδια μέρα). Όταν, όμως, έχει υιοθετήσει αυτό το γκεμπελίστικο στιλ («λέγε τα πιο χοντρά ψέματα, στο τέλος κάτι θα μείνεις»), δε διστάζεις να πλασάρεις μια ψεύτικη ιστορία με ημερομηνία λήξης σε λίγες μέρες (Πέμπτη έκανε τις «άτυπες» δηλώσεις ο Τσίπρας, Δευτέρα συνεδρίαζε το Eurogroup).

Ο Τσίπρας εξακολουθεί να έχει ένα πλεονέκτημα έναντι των μνημονιακών πολιτικών του αντιπάλων. Ο,τι και να πουν, δεν είναι καλύτεροι απ' αυτόν. Αποδεδειγμένα, μάλιστα, καθώς έχουν κυβερνήσει, έχουν ψηφίσει Μνημόνια και εφαρμοστικούς νόμους. Πώς να πείσουν, λοιπόν, στην κριτική τους προς την κυβέρνηση; Γι' αυτό και η προπαγάνδα των συριζαίων παίρνει πλέον το χαρακτήρα του «σεεις είστε χειρότεροι από εμάς». Δηλαδή, καλλιεργεί τη μοιρολατρία του μικρότερου κακού. Αυτό δε σημαίνει ότι ο ΣΥΡΙΖΑ θα ανακαμψει και θα κερδίσει τις επόμενες εκλογές (όποτε κι αν γίνουν), αλλά ότι θα εξακολουθήσει να έχει την πρωτοβουλία των κινήσεων, αφού Κούλη,

Φώφη και σία δεν μπορούν (ούτε θα ήθελαν) να δημιουργήσουν λαϊκό ρεύμα με αίτημα την πτώση της κυβέρνησης.

Είναι χαρακτηριστική η εικόνα στην κοκορομαχία Τσίπρα-Κούλη την τελευταία μέρα της κοινοβουλευτικής συζήτησης του τέταρτου Μνημονίου. Ο Τσίπρας ψήφιζε τέταρτο Μνημόνιο και ο Κούλης δεν μπορούσε να τον «πατήσει κάτω». Περιορίστηκε σε προσωπικές επιθέσεις, με στόχο να ξαναθυμίσει τα ψέματα του Τσίπρα πριν γίνει πρωθυπουργός. Εχτισε ολόκληρη την παρέμβασή του σ' αυτό που όλος ο κόσμος ξέρει. Δεν είπε κουβέντα ενάντια στους ιμπεριαλιστές δανειστές και την τρόικα. Δεν είπε κουβέντα ενάντια στη μνημονιακή πολιτική γενικά. Και κυρίως, δεν είπε κουβέντα για το τι θα κάνει αυτός όταν γίνει πρωθυπουργός. Με μεγάλο ζόρι βγήκε από το στόμα του η λέξη «επαναδιαπραγμάτευση», και μάλιστα ως επιδίωξη, όχι με σιγουριά. Είναι χαρακτηριστικά αυτά που δήλωνε ο Δένδιας την περασμένη Τετάρτη, σε ραδιοφωνική του συνέντευξη: «Η ΝΔ ούτε τάζει, ούτε υπόσχεται, ούτε σκίζει μνημόνια. Λέει τι μπορεί να κάνει και εξηγεί και τι δεν μπορεί να κάνει. Η ΝΔ λέει ότι **θα σεβαστεί τους στόχους** αλλά όχι τα μέτρα και τα μέσα. Λέει ότι **θα προσπαθήσει** να τα ξανασυζητήσει και να τα αλλάξει».

Όταν έχει απέναντί του τέτοιους αντιπάλους, ο Τσίπρας καταφέρνει να βγει ατσαλάκωτος από μια κοινοβουλευτική συζήτηση που έχει γενικευμένο χαρακτήρα (περί μνημονιακής πολιτικής). Παίρνει την πάσα της προσωπικής αντιπαράθεσης που του δίνει ο Μητσοτάκης και πετάει τη μπάλα στα σουράνια. Γιατί ο Μητσοτάκης είναι... ένοχος και μόνο επειδή είναι ένας Μητσοτάκης (γιος του Κώστα και αδερφός της Ντόρας), ενώ και κατά την υπουργική του θητεία επί Σαμαροβενιζέλων επέδειξε ιδιαίτερο ζήλο στις απολύσεις, που τις έκανε με νεοφιλελεύθερο ζήλο και έδειχνε ότι τις φχαριστιέται κιόλας. Ενώ ο Τσίπρας παίρνει ύφος Νίκου Ξανθόπουλου και δηλώνει ότι αναγκάζεται να σηκώσει τα βάρη που του φόρτωσαν ο Μητσοτάκης και οι άλλοι. Κι άμα λάχει, κάνει μια φορά ακόμα την... αυτοκριτική του για τις «αυταπάτες» που είχε όταν έγινε πρωθυπουργός.

Ετσι εξελίσσεται και θα εξακολουθήσει να εξελίσσεται η πολιτική αντιπαράθεση ανάμεσα στα αστικά κόμματα. Αποπροσανατολιστικά, μακριά από την ουσία, με μοναδικό στόχο την αλλαγή των συσχετισμών και όχι την αλλαγή πολιτικής.

Η αριθμητική του μπακάλη

Ο βουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ Καραγιαννίδης είναι αυτός που δήλωσε με... ταπεινοφροσύνη ότι γνωρίζει μόνο τα οικονομικά του μπακάλη, όμως ήταν ο... μέγας οικονομολόγος Τσακαλώτος αυτός που χρησιμοποίησε την αριθμητική του απατεώνα μπακάλη («τρεις το λάδι, τρεις το ξύδι, έξι το λαδόξυδο») στη συζήτηση για το τέταρτο Μνημόνιο. Θαυμάστε τα μαθηματικά του Τσακαλώτου: «*Τα μέτρα την περίοδο 2015-2021 θα είναι ύψους 14,2 δισ. Αν διαιρέσουμε τα 14,2 δισ. μέτρα με την επταετία, έχουμε 2 δισ. ευρώ. Οι προηγούμενες κυβερνήσεις στα πέντε χρόνια πήραν 63 δισ. Την τελευταία φορά που διαίρεσα 63 διά του 5 ήταν μεγαλύτερο από τα δύο. Αυτό πρέπει να το θυμόμαστε*».

Κατάργησε μήπως η συγκυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ κάποιο από τα μέτρα των προηγούμενων; Ελάφρυνε έστω και λίγο τη θέση των λαϊκών στρωμάτων; Όχι, βέβαια. Τα μνημονιακά μέτρα που πήρε ήρθαν και προστέθηκαν στα μέτρα που πήραν οι προηγούμενοι. Χαρακτηριστικό παράδειγμα οι συντάξεις. Τις έκοψαν μια, δυο, τρεις, τέσσερις φορές οι προηγούμενοι. Τις έκοψαν ξανά οι Τσιπροκαμμένοι με το τρίτο Μνημόνιο και τώρα έρχονται και τις κόβουν άλλη μια φορά με το τέταρτο Μνημόνιο. Και θα τις ξανακόψουν, γιατί -όπως λέει ο Τσακαλώτος και μπορείτε να διαβάσετε στη σελίδα 9- οι συντάξεις είναι μεγάλες και μέχρι τώρα χρησιμοποιούνταν για να μπάλωνουν τρύπες οι λαϊκές οικογένειες. Πράγμα που δεν είναι σωστό για μια... πολιτισμένη χώρα.

Ακόμα κι αν δεν είχε χρησιμοποιήσει αυτό το απατηλό αριθμητικό τρικ ο Τσακαλώτος, η ίδια η λογική που παρουσίασε είναι ανατριχιαστική στον κυνισμό της. Τι είπε επί της ουσίας; Μνημονιακοί είμαστε κι εμείς κι εσείς, όμως εμείς πήραμε συγκριτικά ελαφρύτερα αντιλαϊκά μέτρα σε σχέση μ' εσάς! Αυτή είναι η «Αριστερά του χαβιαριού», για να θυμηθούμε μια γαλλική φράση.

Απατεωνίσκος, όχι άσχετος

Από την άλλη, ο εισηγητής του ΣΥΡΙΖΑ, Χρήστος Καραγιαννίδης, εξέχον στέλεχος της... αριστερής φράξιας των 53*, δήλωσε μεν ότι ξέρει μόνο τα οικονομικά του μπακάλη, όμως δεν απέφυγε να κάνει τη δική του απατεωνιά, θεωρώντας ότι απευθύνεται σε άσχετους. Θαυμάστε τον:

«*Δεν είναι η Πορτογαλία, η Ιρλανδία, η Κύπρος σε επιτροπεία σήμερα; Προφανέστατα και είναι, αλλά δεν είναι σ' αυτή που είμαστε εμείς, γιατί έχουν βγει από τα προγράμματά τους. Ξεχνάμε το Μάαστριχτ; Ακόμα και αν δεν ήμασταν σε επιτροπεία, την άλφα ή την βήτα, τη σκληρή ή τη μαλακή, δεν θα έπρεπε να επιτυγχάνουμε 3% πλεονάσματα; Αν πέφαμε κάτω από το 3% των πλεονασμάτων, δεν θα έπρεπε να πάρουμε μέτρα; Το Μάαστριχτ το θυμάστε όποτε σας συμφέρει; Έχουμε υπογράψει ως χώρα υπέρ του Μάαστριχτ;».*

Φυσικά, το Μάαστριχτ δεν έχει καμιά σχέση. Γιατί το Μάαστριχτ θέτει πλαφόν 3% όσον αφορά τα **ελλείμματα**, επικαλούμενο λόγους σταθερότητας του ευρώ. Ενώ τα Μνημόνια, από το δεύτερο και μετά, θέτει κατώτερα όρια «πρωτογενών πλεονασμάτων», τα οποία διοχετεύονται εξ ολοκλήρου για την αποπληρωμή του χρέους. Δεν το ξέρει αυτό ο Καραγιαννίδης; Ακόμα και αν προσωπικά είναι τόσο άσχετος που δεν ξέρει τη διαφορά ανάμεσα στο δημοσιονομικό έλλειμμα και στο δημοσιονομικό «πρωτογενές πλεόνασμα», το ξέρουν τα στελέχη της κοινοβουλευτικής ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ, που σίγουρα «ξεσκόνισαν» την ομιλία του, δεδομένου ότι ήταν ο εισηγητής του κόμματος. Αφησαν, λοιπόν, αυτό το σημείο (αν δεν το πρόσθεσαν), όχι γιατί μπορούσε να κοροϊδέψει κάποιον από τους εντός Βουλής, αλλά για να κοροϊδέψει κάποιους εκτός Βουλής. Να τους περάσει το μήνυμα πως ό,τι αποφασίζεται με τα Μνημόνια δεν είναι παρά το ίδιο με την υποχρέωση που πηγάει από τη συμφωνία του Μάαστριχτ.

Την περασμένη Δευτέρα, ο επίτροπος Μοσκοβισί ανακοίνωσε ότι η Ελλάδα έχει ρίξει το έλλειμμά της κάτω από το 3% και επομένως πρέπει να βγει από τη «διαδικασία υπερβολικού ελλείμματος», όπως ονομάζεται η επιτήρηση που προβλέπει το Μάαστριχτ. Οι Τσιπροκαμμένοι, όμως, έχουν ήδη συμφωνήσει σε «πρωτογενή πλεονάσματα» ύψους 3,5% του ΑΕΠ για την περίοδο 2018-2022 και στις 15 Ιούνη θα μάθουμε τι «πρωτογενή πλεονάσματα» θα συμφωνηθούν για την περίοδο 2023-2060, στο πλαίσιο του «εκτεταμένου Μνημονίου» που θα υπογράψουν.

Για πολλές σφαλιάρες

Επανερχόμενοι στον Τσακαλώτο, πρέπει να σημειώσουμε ότι είναι τόσο θρασύς και προκλητικός που μόνο να τον σφαλιάρεις σου 'ρχεται. Αναφέρεται σε κάποια ανακοίνωση του ΣΕΒ, που λέει τα ίδια πράγματα με την κυβέρνηση και λέει: «*Μερικά πράγματα είναι αλήθεια, ακόμα και ο ΣΕΒ να τα πει ότι είναι αλήθεια. Δεν σημαίνει ότι το κεφάλαιο έχει γίνει υποστηρικτής*». Μήπως μπορεί να μας δείξει μια ανακοίνωση του ΣΕΒ που να εκφράζει αντίθεση στην κυβερνητική πολιτική; Δεν υπάρχει.

Μετά, δηλώνει ότι «*εμείς υποστηρίζουμε τα συμφέροντα των λαϊκών στρωμάτων σε δυσμενείς συνθήκες*» και τολμά να πιάνει στο στόμα του τον Μαρξ! «*Για να τελειώσω με τον Μαρξ, να πω ότι ο κόσμος, οι άνθρωποι καθορίζουν την πορεία τους, αλλά όχι κάτω από συνθήκες που διαλέγουν οι ίδιοι. Αυτές τις συνθήκες βρήκαμε, με αυτές τις συνθήκες παλεύουμε και θα συνεχίσουμε να παλεύουμε!*»

Ξανά πρόεδρος του PSOE ο Πέδρο Σάντσεθ

Ακολουθώντας το παράδειγμα του Ματέο Ρέντσι, που παραιτήθηκε από την ηγεσία του PD για να τη διεκδικήσει, σαρώνοντας τους εσωκομματικούς του αντιπάλους (οι οποίοι αναγκάστηκαν να φύγουν και να φτιάξουν νέο κόμμα), ο Πέδρο Σάντσεθ κατάφερε να εκλεγεί ξανά πρόεδρος του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος της Ισπανίας (PSOE) από τον πρώτο γύρο των προκριματικών εκλογών. Συγκέντρωσε το 50,9% των ψήφων, έναντι 40% της βασικής αντιπάλου του Σουσάνα Ντίαθ (πρωθυπουργός της Ανδαλουσίας) και 9,1% του τρίτου υποψήφιου, Πάτσι Λόπεθ.

Ο Ρέντσι θριάμβευσε (πήρε 70%), ενώ ο Σάντσεθ απλώς νίκησε και θα πρέπει να αντιμετωπίσει τους αντιπάλους του στο επικείμενο συνέδριο του κόμματος. Μπορεί η απευθείας εκλογή να τον έκανε και πάλι πρόεδρο του κόμματος, όμως στο συνέδριο θα έχει να κάνει με τον οργανωμένο μηχανισμό του κόμματος, που καθώς ελέγχεται από τη Ντίαθ και τους «βαρόνους» τύπου Φελίπε Γκονθάλεθ, θα τουβάλει τα δυο πόδια σ' ένα παπούτσι. Και οι δυο πλευρές θα πρέπει να κάνουν υποχωρήσεις και ν' αναζητήσουν έναν συμβιβασμό, αν δε θέλουν να έχουν την τύχη του Γαλλικού Σοσιαλιστικού Κόμματος. Στη Γαλλία, οι προκριματικές εκλογές ανέδειξαν ως πρώτο το «αουτσάιντερ» Μπενουά Αμόν, όμως η προεδρική κάλη τον έβαψε στην πέμπτη θέση και έφερε το κόμμα σε κατάσταση διάλυσης.

Στην πρώτη φάση της προεδρίας του ο Σάντσεθ απέτυχε διπλά. Πρώτα απέτυχε να σχηματίσει κυβέρνηση, επειδή οι Podemos είχαν τις δικές τους βλέψεις (ήθελαν να πάρουν τη θέση των σοσιαλδημοκρατών στο αστικό πολιτικό στερέωμα). Εγιναν δεύτερες εκλογές, ο δεξιός Ραχόι ανέκαμψε και ενίσχυσε την κοινοβουλευτική του ομάδα, όμως ο Σάντσεθ -φοβούμενος ότι αυτό θα είναι το πολιτικό του τέλος- αρνήθηκε να απόσχει από την ψηφοφορία το PSOE, προσφέροντας έτσι στον Ραχόι τη δυνατότητα να σχηματίσει κυβέρνηση μειοψηφίας. Οι «βαρόνοι» τον εξανάγκασαν σε παραίτηση, θεωρώντας ότι αν η Ισπανία αναγκαζόταν να πάει σε τρίτη εκλογική μάχη μέσα σ' ένα χρόνο, θα δημιουργούνταν μεγάλο πρόβλημα στην καπιταλιστική οικονομία, η οποία παρούσαζε μια σχετική ανάκαμψη. Τελικά, το PSOE απέσχε από την ψηφοφορία, ο Ραχόι σχημάτισε κυβέρνηση μειοψηφίας και έκτοτε κυβερνά με σχετική σταθερότητα, χωρίς να χρειαστεί τις ψήφους των σοσιαλδημοκρατών βουλευτών στα πιο σοβαρά νομοσχέδια που πέρασε από τη Βουλή.

Όλοι προεξοφλούν πλέον ότι ο Σάντσεθ, ακόμα κι αν «πάρει» το συνέδριο του PSOE, δεν πρόκειται να υποβάλει πρόταση μομφής κατά της κυβέρνησης Ραχόι, επιδιώκοντας την πτώση του. Πρώτο, γιατί δεν είναι καθόλου βέβαιος ότι μπορεί να ρίξει την κυβέρνηση (μπορεί μικρότερα κόμματα να ψηφίσουν υπέρ της κυβέρνησης Ραχόι ή να απόσχουν από την ψηφοφορία). Δεύτερο, γιατί κάτι τέτοιο θα εξόργιζε την ισπανική αστική τάξη, η οποία θα κινούσε τις δυνάμεις που ελέγχει εντός του PSOE σε μια κατεύθυνση «αντάρτικου» στη γραμμή του Σάντσεθ, που μπορεί να οδηγήσει ακόμα και σε διάσπαση το κόμμα. Τρίτο, γιατί αν κατάφερε να ρίξει την κυβέρνηση και να μη διασπαστεί το PSOE, δεν είναι καθόλου βέβαιος ότι ο Ραχόι θα έχανε τις εκλογές ή έστω θα έβγαине πρώτος αλλά με χαμηλότερο ποσοστό. Το πιθανότερο θα ήταν ο Ραχόι να βγει ενισχυμένος, αφού ο απόηχος των οικονομικών σκανδάλων του Λαϊκού Κόμματος είναι πιο μακρινός και πιο αδύνατος. Κι αν ακόμα η κάλη έβγαζε έναν συσχετισμό ίδιο με τον σημερινό, ο Σάντσεθ θα βρισκόταν μπροστά στο ίδιο δίλημμα: ή να συγκυβερνήσει με τη Δεξιά ή να απόσχει από την ψηφοφορία επιτρέποντας στον Ραχόι να σχηματίσει και πάλι κυβέρνηση μειοψηφίας. Δηλαδή, θα είχε οδηγήσει τη χώρα σε εκλογές, επτά-οχτώ μήνες μετά το σχηματισμό κυβέρνησης, κάνοντας μια τρύπα στο νερό.

Όλα δείχνουν, λοιπόν, ότι ο Σάντσεθ θα ακολουθήσει τακτική «ώριμου φρούτου». Με σηκωμένες γροθιές και αριστερή ρητορική θα ασκεί κριτική στην κυβέρνηση, στοχεύοντας να εισπράξει την αναπόφευκτη πολιτική φθορά της, αφού προηγουμένως περιόρισε το Podemos. Αυτό θα είναι το (ανομολόγητο) μέλημά του.

Η Βραζιλία στα πρόθυρα εξέγερσης

Τι ήταν αυτό που έλαχε στον νέο πρόεδρο της Βραζιλίας; Πρώτα ήταν η γενική απεργία, που έγινε για πρώτη φορά μετά από 21 χρόνια, τώρα οι 35.000 διαδηλωτές που συγκρούστηκαν την περασμένη Τετάρτη με τις δυνάμεις καταστολής στην πρωτεύουσα Μπραζιλία, διαμαρτυρόμενοι για την πολιτική σκληρής λιτότητας και μεγάλων περικοπών στις συντάξεις.

Οι διαδηλωτές έβαλαν φωτιά στο υπουργείο Γεωργίας και προκάλεσαν καταστροφές και σε άλλα υπουργεία, με αποτέλεσμα ο Τεμέρ να κατεβάσει τον στρατό και η αστυνομία να τους πνίξει στα δακρυγόνα και στις πλαστικές σφαίρες. Μεγάλη διαδήλωση έγινε και στο Ρίο Ντε Τζανέιρο χωρίς όμως να αναφερθούν παρόμοιες συγκρούσεις.

Και στις δύο διαδηλώσεις, ο Τεμέρ ήταν στο επίκεντρο της οργής των διαδηλωτών, μετά από τις αποκαλύψεις για εκτεταμένη δωροδοκία από

διάφορους καπιταλιστές τα τελευταία επτά χρόνια. Ο Τεμέρ, που ήταν αντιπρόεδρος της κυβέρνησης της «αριστερής» Ρούσεφ, ανέβηκε στο προεδρικό αξίωμα μετά από την αποπομπή της Ρούσεφ τον περασμένο Αύγουστο με την κατηγορία ότι «μαγειρέψε» τα κρατικά οικονομικά στοιχεία για να δείξει μία πλαστή αισιόδοξη εικόνα της βραζιλιάνικης οικονομίας.

Τώρα ο Τεμέρ (η δημοτικότητα του οποίου ήταν ήδη χαμηλή) αντιμετωπίζει ακόμα βαρύ-

τερες κατηγορίες. Τον τσάκωσαν μάλιστα να υποστηρίξει τα λαδώματα, σε ηχητικό ντοκουμέντο. Ο ίδιος επιχείρησε να παρεμποδίσει την παραπέρα διερεύνηση από το Ανώτατο Δικαστήριο, αλλά έκανε πίσω την περασμένη Τρίτη επιτρέποντας τη διεξαγωγή της έρευνας. Είναι τόσο δραματική η κατάσταση του που μόνο ένας από τους πέντε στενούς του συμβούλους παραμένει δίπλα του, καθώς οι υπόλοιποι την έκαναν με ελαφρά πηδηματάκια, ενώ τρεις από δαύτους κατηγορούνται

για διαφθορά.

Η σαπίλα του αστικού πολιτικού συστήματος της Βραζιλίας (που έχει αρχίσει να αναδύεται εδώ και κάποια χρόνια, με τις μίζες στην κρατική εταιρία Petrobras), σε συνδυασμό με την όξυνση της οικονομικής κρίσης που εξακολουθεί να τη μαστίζει και τα βάρβαρα αντιλαϊκά μέτρα της κυβέρνησης Τεμέρ (μέτρα που χαρακτηρίστηκαν από αξιωματούχους του ΟΗΕ ως τα πιο κοινωνικά ανάλγητα στον κόσμο), συνθέτουν μια εκρηκτική κατάσταση που κανείς δεν ξέρει πού θα οδηγήσει. Το ζήτημα είναι κατά πόσο οι «από κάτω» θα εξακολουθήσουν να ανέχονται να κυβερνούνται με ψέματα και κοροϊδίες από τους «από πάνω». Το σίγουρο είναι ότι ο Τεμέρ δε θα τη βγάλει καθαρή και το πολιτικό σύστημα θα περάσει δύσκολες στιγμές στην οικονομικά ισχυρότερη χώρα της Λατινικής Αμερικής με την ένατη θέση από πλευράς ΑΕΠ στον κόσμο.

Αυξάνονται συνεχώς οι Εβραίοι έποικοι στα κατεχόμενα παλαιστινιακά εδάφη

Μπορεί η Σαουδική Αραβία και τα Ενωμένα Αραβικά Εμιράτα να ετοιμάζονται να αποκαταστήσουν πλήρως τις σχέσεις τους με το Ισραήλ, αν το τελευταίο προχωρήσει σε κάποιες κινήσεις «καλής θέλησης», όπως η ανάσχεση των εβραϊκών εποικισμών στα κατεχόμενα παλαιστινιακά εδάφη της Δυτικής Οχθης, όμως οι σιωνιστές μέχρι τώρα συνεχίζουν κανονικά τη δουλειά τους.

Πρόσφατη έκθεση της ΜΚΟ Peace Now (Ειρήνη Τώρα) αποκάλυψε ότι το 2016 η παράνομη οικοδομική δραστηριότητα στους εβραϊκούς εποικισμούς (παράνομη όχι μόνο από την άποψη της δικαιοσύνης των λαών αλλά και του ΟΗΕ που επανειλημμένα έχει καταδικάσει αυτούς τους εποικισμούς) αυξήθηκε κατά 34% (βλ. <http://peacenow.org.il/wp-content/uploads/2017/05/annual-construction-report-2016-1.pdf>). Από τις 1.350 νέες κατοικίες που κατασκευάστηκαν για τους εβραίους εποίκους το 2015, ο αριθμός ανέβηκε στις 1.814 το 2016. Το 10% αυτών των κατοικιών κατασκευάστηκε σε περιοχές που απαγορεύεται ακόμα και με τον ισραηλινό νόμο!

Από τότε δε που ο Τραμπ ανέβηκε στον προεδρικό θώκο, το Ισραήλ έχει εγκρίνει την οικοδόμηση 3.000 επιπρόσθετων κατοικιών στους παράνομους εβραϊκούς εποικισμούς και για πρώτη φορά τα τελευταία 20 χρόνια την κατασκευή νέου εβραϊκού εποικισμού στη Δυτική Οχθη! Γιατί να μην το κάνει αυτό, όταν ο νέος πρέσβης των ΗΠΑ στο Ισραήλ, Ντέιβιντ Φρίντμαν, είναι φανατικός υπέρμαχος των εποικισμών;

Το πιο προκλητικό απ' όλα είναι ότι οι κατεδαφίσεις των παλαιστινιακών κατοικιών που δεν έχουν άδεια οικοδομής από τις ισραηλινές αρχές σπάνε το ένα ρεκόρ μετά το άλλο. Σύμφωνα με έκθεση του ΟΗΕ που δημοσιεύτηκε στα τέλη του περσινού Δεκέμβρη (βλ. <http://www.maannews.com/Content.aspx?id=774660>), το Ισραήλ έχει κατεδαφίσει ή κατασχέσει 1089 παλαιστινιακές οικοδομές μέσα στο 2016, τόσο στη Δυτική Οχθη όσο και στην Ανατολική Ιερουσαλήμ, αφήνοντας άστεγους 1.593 Παλαιστίνιους και επηρεάζοντας τη ζωή άλλων 7.101. Πρόκειται για τον μεγαλύτερο αριθμό κατεδαφίσεων από το 2009. Στη δε Λωρίδα της Γάζας, οι μισοί από τους 100.000 Παλαιστίνιους που είχαν μείνει άστεγοι στον πόλεμο του 2014 δεν έχουν ακόμα ανοικοδομήσει τα σπίτια τους.

Ντροπή για την Αμερική;

Μετά τις προσευχές στο «τείχος των δακρύων», όπου την παράσταση έκλεψε η Ιβάνκα, η οποία δεν παρέλειψε να θυμίσει ότι έχει βαφτιστεί εβραία προκειμένου να παντρευτεί τον σύζυγό της, ήρθε η ώρα για «προσκύνημα» στο Βατικανό. Ο Φραγκίσκος, που δε γουστάρει τον Τραμπ, φόρεσε το πιο σκυθρωπό του ύφος, η Ιβάνκα με τη Μελάνια φόρεσαν μαύρες τουαλέτες και μαύρα πέπλα (ΤΟ καραγκιοζιλίκι) για να δείχνουν πιστές καθολικές, αλλά ο Τραμπ αποφάσισε ότι θα συνεχίσει να γελάει σαν ηλίθιος, χαλώντας το ενσταντάνε της προσποιητής ευλάβειας.

Χυδαίος, αμόρφωτος, άξεστος, ηλίθιος όμως όχι. Μην ακούτε τι γράφουν οι συνδεδεμένοι με το «σύστημα Κλίντον» δημοσιογράφοι και οι λεγόμενοι «λίμπεραλ» διανοούμενοι. Ο Τραμπ διευθύνει μια καπιταλιστική «αυτοκρατορία», ο Τραμπ κατάφερε να αλώσει το Ρεπουμπλικανικό Κόμμα, του οποίου δεν ήταν στέλεχος, ο Τραμπ κατάφερε να νικήσει την Κλίντον και να εγκατασταθεί στον Λευκό Οίκο, επομένως κάθε άλλο παρά ηλίθιος είναι. Όπως δεν ήταν και κανένας από τους πρώην ενόικους του Λευκού Οίκου, για ορισμένους από τους οποίους επίσης έλεγαν τα ίδια (θυμηθείτε τι έγραφαν για τον Μπους τον νεότερο).

Ο Τραμπ εισέβαλε και στον Λευκό Οίκο ως ταύρος εν υαλοπωλείω. Έκανε από την αρχή τη μια γκάφα μετά την άλλη, νομιζοντας ότι μπορεί να διοικήσει τις ΗΠΑ όπως διοικούσε τις επιχειρήσεις του. Δείχνει, όμως, προσαρμοστικότητα. Αλλωστε, κανένας αμερικανός πρόεδρος δεν κυβερνά μόνος του. Έχει τους συμβούλους του, οι οποίοι κρατούν την επαφή και με τις κορυφές των μονοπωλίων, και με τη μόνιμη κρατική γραφειοκρατία, και με τους επικεφαλής των δύο νομοθετικών σωμάτων και τα διάφορα βουλευτικά «λόμπι». Αυτοί οι σύμβουλοι φροντίζουν να λειαινούν τις γωνίες της προσωπικής χυδαιότητας του Τραμπ και να του υποδεικνύουν ακόμα και τι πρέπει να πει σε κάθε περίπτωση. Για παράδειγμα, στο Ισραήλ ο Τραμπ δεν επανέλαβε την υπόσχεσή του για μεταφορά της πρωτεύουσας στην Ιερουσαλήμ, με την οποία έγγιφε προεκλογικά το σιωνιστικό «λόμπι» (όπως δεν αναφέρθηκε και στη δημιουργία παλαιστινιακού κράτους). Και στο θέμα της αποπομπής του Κόμει (FBI), οι Δημοκρατικοί ήδη «μαζεύτηκαν».

Πέρα από το φαύλο κύκλο της ιμπεριαλιστικής πολιτικής και των εγκλημάτων πολέμου

Πώς γίνεται ένας 22χρονος να ανατινάζεται σκοτώνοντας 22 και τραυματίζοντας 59 νέους ανθρώπους σε μία ποπ συναυλία που την παρακολούθησαν είκοσι χιλιάδες άτομα; Όταν αυτός ο 22χρονος, ο Σαλμάν Αμπέντι, είναι βρετανός υπήκοος, γεννημένος στη Βρετανία, χωρίς ποινικό μητρώο, και περιγράφεται σαν «ήσυχος άνθρωπος» στη λιβυκή κοινότητα του Μάντσεστερ (ήταν λιβυκής καταγωγής), η πράξη του γίνεται ακόμα πιο «ακατανόητη».

Εδώ και πολλά χρόνια, ισλαμικές οργανώσεις (από την Αλ Κάιντα μέχρι τους σημερινούς τζιχαντιστές του ISIS) έχουν εξαπολύσει πληθώρα επιθέσεων κατά αμάχων σε δυτικές χώρες. Η επίθεση στους Δίδυμους Πύργους την 11η Σεπτεμβρίου του 2001 άνοιξε τον ασκό του Αιόλου, επιστρέφοντας στις μητροπόλεις του δυτικού καπιταλισμού ένα μόνο μέρος της βίας που αυτός ασκεί επί δεκαετίες στην Ασία και την Αφρική. Από τότε μέχρι σήμερα, κανείς δεν μπορεί να αισθάνεται ασφαλής ακόμα και στα πιο περιφρουρημένα αστικά κέντρα της Δύσης. Σε κάθε περίπτωση, δεν μπορεί να εμφανίζεται σαν ανυποψίαστος και να αδιαφορεί για την αθλιότητα που έχει σπείρει στις πληθυσιακές μάζες ανά τον κόσμο η ιμπεριαλιστική πανούκλα, που εμφανίζεται με δημοκρατικό μανδύα, σκοτώνοντας από μικρά παιδιά μέχρι νεόνυμφους, από την Παλαιστίνη μέχρι το Αφγανιστάν.

Από την άλλη, δεν μπορούμε να μη σημειώσουμε ότι η σφαγή στο Μάντσεστερ, ακόμα και σαν πολεμικό χτύπημα να τη δεν κανείς, κατατάσσεται άνετα στην κατηγορία των εγκλημάτων πολέμου. Όπως οι Σιωνιστές δολοφονούν παιδιά στην Παλαιστίνη και οι Αμερικάνοι έκαναν το ίδιο στο Ιράκ, το Αφγανιστάν και αλλού, το ίδιο έκανε και ο 22χρονος Αμπέντι (αν πράγματι δεχτούμε ότι ήταν αυτός ο δολοφόνος, αφού έχουμε κάθε λόγο να είμα-

στε καχύποπτοι απέναντι σε αυτά που ανακοινώνει η αστυνομία). Υπάρχει όμως μία διαφορά. Οι Σιωνιστές και οι Αμερικάνοι δολοφονούν χωρίς να ρισκάρουν τίποτα, ενώ ο Αμπέντι θυσίωσε την ίδια του τη ζωή για να κάνει αυτό το έγκλημα. Κι αυτό είναι που θα πρέπει να μας προβληματίσει. Πώς μπορεί και συμβαίνει κάτι τέτοιο από ανθρώπους που δε ζουν σε πολεμικές συνθήκες, δεν πολεμούν «υπέρ βωμών και εστιών», ούτε έχουν κάποιον απτό στόχο (όπως συνέβη, για παράδειγμα, με τη βομβιστική επίθεση στο Μετρό της Μαδρίτης το 2004, που οδήγησε ένα μήνα μετά στην αποχώρηση των ισπανικών στρατευμάτων από το κατεχόμενο Ιράκ), αφού δεν περιμένει κανείς να σταματήσουν οι ιμπεριαλιστικές επιθέσεις στο Ιράκ και τη Συρία από μια σφαγή σαν κι αυτή στο Μάντσεστερ, όπως δεν σταμάτησαν από τις τελευταίες επιθέσεις στη Γαλλία και το Βέλγιο.

Ανθρωποι όπως ο Αμπέντι συσσωρεύουν πολύ μίσος, σε μια κοινωνία που τους αντιμετωπίζει σαν παρείσακτους. Γι' αυτό και μπορούν εύκολα να στρατολογηθούν από το ISIS που έσπευσε να

αναλάβει την ευθύνη, σε ένα κρεσέντο γελοιότητας, ανακαλύπτοντας «σταυροφόρους» σε μία ποπ συναυλία, τους οποίους ο «στρατιώτης του χαλιφάτου» σκότωσε στο όνομα του Αλλάχ! Πόσοι είναι αυτοί οι άνθρωποι δεν μπορούμε να γνωρίζουμε. Όσο όμως συνεχίζονται οι αιματηροί πόλεμοι στην Ασία και οι μετανάστες αντιμετωπίζονται σαν τα σκυλιά στις δυτικές «δημοκρατίες» (για την ακρίβεια πολύ χειρότερα απ' αυτά, αφού η Δύση είναι πολύ πιο ευαίσθητη για τα ζώα παρά γι' αυτούς τους ανθρώπους), τόσο θα πληθαίνουν οι επίδοξοι βομβιστές που θα θυσιάζονται στο βωμό μιας σύγκρουσης άδικης και από τις δύο πλευρές.

Όταν η Δύση αδιαφορεί για τις χιλιάδες των μεταναστών που πνίγονται στα νερά της Μεσογείου στην προσπάθειά τους να ξεφύγουν από την αθλιότητα που επικρατεί στις πατρίδες τους, πολλοί από τους οποίους είναι παιδιά σαν κι αυτά που σκοτώθηκαν στο Μάντσεστερ κι ακόμα μικρότερα, όταν έχουμε συνθήσει να ακούμε για τους νεκρούς από αεροπορικούς βομβαρδισμούς είτε στο νοσοκομείο της Κουντουζ στο Βόρειο Αφγανιστάν από αμερικάνικα

βομβαρδιστικά, είτε στη Λωρίδα της Γάζας από ισραηλινά βομβαρδιστικά, είτε στη Συρία από αμερικάνικα και ρώσικα βομβαρδιστικά, είτε στην Υεμένη από αμερικάνους κομάντο (που σκότωσαν ένα οκτάχρονο κοριτσάκι, του οποίου η φωτογραφία δεν έκανε το γύρο του κόσμου όπως αυτή του επίσης οκτάχρονου κοριτσιού που σκοτώθηκε στη συναυλία της Αριάντα Γκράντε στο Μάντσεστερ), τότε θα πρέπει να είμαστε έτοιμοι να δεχτούμε και τις συνέπειες της αδιαφορίας μας. Ο επόμενος στόχος μπορεί να είμαστε εμείς, είτε από κάποιον «τρελαμένο» που θα ανατιναχτεί στο όνομα του Αλλάχ είτε από βόμβα σε κάποιο στόχο, στην εμβέλεια της οποίας μπορεί κατά τύχη να βρεθούμε.

Και τι να κάνουμε; Ερχεται αβίαστα η ερώτηση και σίγουρα πολύς κόσμος θα την κάνει μπροστά σ' όλα αυτά. Εδώ αρχίζουν τα δύσκολα. Ας μην αναζητούμε όμως εύκολες απαντήσεις. Η χρόνια απραξία και η υποταγή στην ιμπεριαλιστική πολιτική των δυτικών λαών, την ίδια στιγμή που οι μετανάστες και οι γόννοι μεταναστών επιβιώνουν ως παρίες στις μητροπόλεις του σύγχρονου καπιταλισμού και οι πληθυσιακές μάζες βιώνουν απίστευτη δυστυχία από τους πολέμους που οι ίδιοι ιμπεριαλιστές πυροδοτούν στις χώρες της Αφρικής και της Ασίας, δεν μπορεί να παρακαμφθεί έτσι εύκολα. Είναι αυτή η ιμπεριαλιστική πολιτική που γέννησε εκτρώματα σαν το ISIS και τους ανά τον κόσμο οπαδούς του, που βλέπουν σαν εχθρό όχι μόνο τους ιμπεριαλιστικούς στρατούς αλλά και όλους τους πολίτες και αμάχους των ιμπεριαλιστικών χωρών.

Αν οι νεκροί άμαχοι βαφτίζονταν κυνικά από τους ιμπεριαλιστές «παράπλευρες απώλειες», οι άμαχοι στις ιμπεριαλιστικές χώρες τώρα αποτελούν στόχο. Η ένταση της εσωτερικής καταστολής και η στρατιωτικοποίηση

της δημόσιας ζωής δεν πρόκειται να το αλλάξει αυτό. Αντίθετα, θα ανατροφοδοτήσει τέτοια φαινόμενα. Όσο η ιμπεριαλιστική πολιτική μένει στο απυρόβλητο, όσο οι δυτικοί λαοί δεν αντιτάσσονται ενεργά σ' αυτήν, αλλά τη σιγοντάρουν με το να ψηφίζουν κάθε τέσσερα χρόνια αυτούς που θα την διαχειριστούν καλύτερα, θα βρίσκονται κι αυτοί άθελά τους στο πεδίο βολής των ανά τη γη «τρελαμένων», που δεν «τρελάθηκαν» λόγω θρησκείας ή φυλής (αυτά συγκροτούν απλώς το ιδεολογικό περίβλημα), αλλά γιατί το ίδιο το σύστημα τους βάζει στο περιθώριο.

Σε μια εποχή που ο καπιταλισμός σαπίζει σκορπίζοντας βαρβαρότητα και το επαναστατικό κίνημα αποτελεί ακόμα ζητούμενο, σε μια εποχή ξεσπάσματος σωρείας άδικων πολέμων αντί εθνικοαπελευθερωτικών κινήσεων, δε θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά. Ας μην ξεχνάμε ότι δε θα υπήρχε ISIS, αν δεν υπήρχε η εισβολή στο Ιράκ και η πυροδότηση του εμφύλιου πολέμου μέσα σ' αυτό, προκειμένου οι κατακτητές να εδραιώσουν την εξουσία τους. Αντί λοιπόν να συνταχτούμε με τους πραγματικούς ενόχους των εγκλημάτων αυτών, τα κροκοδείλια δάκρυα των οποίων τα βλέπουμε μετά από κάθε τέτοιο χτύπημα, αντί να τους αφήσουμε να εκμεταλλεύονται φαινόμενα όπως η επίθεση στο Μάντσεστερ για να ζέψουν ακόμα πιο γερά τους λαούς στο άρμα τους, καιρός είναι να σκεφτούμε πώς θα απαλλαγούμε από την ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα, τα θύματα της οποίας στις χώρες της Ασίας και της Αφρικής είναι πολύ περισσότερα από τα θύματα των δολοφονικών επιθέσεων στις μητροπόλεις του δυτικού καπιταλισμού. Αν δεν το κάνουμε αυτό, τότε θα πρέπει μοιρολατρικά να σκύψουμε το κεφάλι και να δεχτούμε ότι «έτσι είναι η ζωή». Τρίτος δρόμος δεν υπάρχει.

Περιοδεία Τραμπ στη Μέση Ανατολή

Στόχος οι «τρομοκράτες»!

Πριν από οχτώ χρόνια, ο Ομπάμα έβγαζε λόγο στο πανεπιστήμιο του Καΐρου παρυσιάζοντας το όραμά του για τη Μέση Ανατολή. Φυσικά, τίποτα απ' αυτά που υποσχόταν δεν έγινε, αλλά αυτό δεν έχει καμία σημασία. Τα ωραία λογάκια είναι για να ξεχνιούνται.

Τώρα, ο Τραμπ έκανε το δικό του πρώτο ταξίδι στη Μέση Ανατολή για να πει τα δικά του «ωραία λογάκια». Ξεκίνησε από μία άκρως... δημοκρατική χώρα, τη Σαουδική Αραβία η οποία κόβει τα κεφάλια σαν... τα χόρτα και επιβάλλει εκατοντάδες βουρδουλίες στους πολίτες της όταν «αμαρτάνουν»! Φυσικά, ο Τραμπ δεν παρέλειψε να υπογράψει μία ακόμα συμφωνία πώλησης όπλων αξίας 110 δισ. δολαρίων! Δεν το έκανε για να βγάλουν λεφτά οι έμποροι του θανάτου στην Αμερική, αλλά για να ενισχύσει την «αμυντική» ικανότητα του «υπέροχου βασιλείου» που λέγεται Σαουδική Αραβία απέναντι στους εχθρούς

του! Με πρώτον εχθρό -ποιον άλλο;- το Ιράν που ο Τραμπ, ενθουσιάζοντας τον Μπους τον νεότερο, το κατέταξε ξανά στον «άξονα του κακού». Κατά τον Τραμπ, το Ιράν όχι μόνο αποτελεί καταφύγιο των «τρομοκρατών», αλλά είναι και υπεύθυνο για την αποσταθεροποίηση όλης της περιοχής! Από το Λίβανο, μέχρι το Ιράκ και την Υεμένη, το Ιράν εκπαιδεύει τρομοκράτες και εξτρεμιστές που σπέρνουν το χάος! Φτάνοντας στο ανώτατο όριο γελοιότητας, ο Τραμπ κατηγορήσε το Ιράν ότι σπέρνει τη σεχταριστική σύγκρουση, όταν όλοι γνωρίζουν ότι ήταν οι Αμερικάνοι που συνεργάστηκαν μαζί του για να καταπνίξουν την ιρακινή Αντίσταση, ενώ η Σαουδική Αραβία χρηματοδότησε τις σουνιτικές милітiες για να

πετύχει τον ίδιο στόχο.

Κατά τον Τραμπ, όλοι όσοι δεν υποτάσσονται στην αμερικάνικη πολιτική είναι τρομοκράτες. Γι' αυτό και τσουβάλιασε μαζί με το ISIS τη Χαμάς και τη Χεζμπολά, παρά το γεγονός ότι η Χαμάς

πρόσφατα δημοσίευσε manifestό με το οποίο ξεκαθαρίζει ότι η σύγκρουσή της με το Ισραήλ δεν είναι στη βάση του αντισημιτισμού αλλά για την εθνική απελευθέρωση και αποδέχτηκε ένα παλαιστινιακό κράτος στα

σύνορα του '67 με πρωτεύουσα την Ιερουσαλήμ. Από την άλλη, η Χεζμπολά εδώ και πολλά χρόνια συμμετέχει στην κυβέρνηση του Λιβάνου, το στρατό του οποίου ο Τραμπ ευχαρίστησε για τον αγώνα του κατά του ISIS!

Το πιο γελοίο της υπόθεσης ήταν η συνάντηση Τραμπ-Αμπάς. Ο Τραμπ δεν έκανε τον κόπο να πάει στη Ραμάλα (τη θεωρούμενη ως πρωτεύουσα της Παλαιστινιακής Αρχής), αλλά συναντήθηκε με τον Αμπάς στη Βηθλεέμ. Εδειξε με αυτόν τον τρόπο την αδιαφορία του ακόμα και για την Παλαιστινιακή Αρχή που τόσες φορές έχει συνεργαστεί με τους Αμερικάνους από τότε που δημιουργήθηκε! Ο δε Αμπάς εξέφρασε την ελπίδα, η Ιστορία να καταγράψει τον

Τραμπ ως τον αμερικάνο πρόεδρο που πέτυχε την ειρήνη μεταξύ Παλαιστινίων και Ισραηλινών και ανάρτησε τεράστιο πανό με αυτό το σύνθημα στο δρόμο που θα περνούσε ο Τραμπ στη Βηθλεέμ! Ποιον; Τον Τραμπ που πριν από λίγους μήνες είχε προκαλέσει διεθνή σάλο με την πρόθεσή του να μεταφέρει την αμερικάνικη πρεσβεία στο Ισραήλ, από το Τελ Αβίβ στην Ιερουσαλήμ, και τοποθέτησε πρεσβευτή στο Ισραήλ έναν φανατικό υπέρμαχο των εβραϊκών εποικισμών! Ο Τραμπ όμως δεν του έκανε τη χάρη. Στη λακωνικότατη ομιλία του στην κοινή συνέντευξη Τύπου, δεν είπε λέξη ούτε για τη λύση των δύο κρατών (που παλαιότερα είχε πει ότι ίσως δεν είναι εφικτή), ούτε για τους εβραϊκούς εποικισμούς. Το μόνο που ανέφερε ήταν η δέσμευση του Αμπάς να πολεμήσει την «τρομοκρατία». Κι από τη στιγμή που κατά τον Τραμπ η Χαμάς είναι «τρομοκρατική», ο νόων νοείται.

στο ψαχνό

Γιατί χαίρεται ο πρωθυπουργός;

Ο πρωθυπουργός είναι αισιόδοξος. Στις 18 Μάη, την ώρα που ψηφίζοταν το τέταρτο Μνημόνιο, φώναξε τους κοινοβουλευτικούς συντάκτες για να τους πει ότι στις 22 Μάη θα αναγκαστεί να φορέσει γραβάτα, γιατί τα μηνύματα που παίρνει «είναι τόσο θετικά που δυσκολευόμαστε και να τα πιστέψουμε»! Είναι «too good to be true», όπως είπε επιδεικνύοντας την τέλεια γνώση της αγγλικής (με τον Κλίντον είχε πάθει έναν μικροντουβρουτζά, αλλά έφταιγε η βλάχικη προφορά του Αρκανσο που χρησιμοποιεί ο ερωτύλος τώως πρόεδρος των ΗΠΑ).

Στις 24 Μάη, χωρίς γραβάτα και πάλι, αφού από το Eurogroup δεν είχαμε λευκό καπνό, όπως θα έλεγε ο Τσακαλώτος (αυτός έχει πρόβλημα με τα ελληνικά, όχι με τα αγγλικά), πήγε στο υπουργείο Περιβάλλοντος και Ενέργειας για να πει πως, ακόμα και με το σχέδιο του Σόιμπλε, «μετά τις 15 Ιουνίου θα έχουμε εναλλασόμενες καλές και θετικές ειδήσεις για τον σχεδιασμό της αναπτυξιακής ανασυγκρότησης».

Μη φανταστείτε ότι η αισιοδοξία του πρωθυπουργού είναι κάποια χαζοχαρούμενη έκφραση περιβάλλοντος παιδικής χαράς. Ο Τσίπρας έχει γνώση, έχει κρίση, έχει σχέδιο, ξέρει τι λέει.

Η αισιοδοξία του πρωθυπουργού πηγάζει από τη βεβαιότητα ότι «θα βγούμε στις αγορές» και θ' αρχίσουμε να δανειζόμαστε «σαν μια κανονική χώρα». Κάθε ομοιότητα με την αντίστοιχη αισιοδοξία που επεδείκνυαν το 2014 οι Σαμαροβενιζέλοι, οι οποίοι με υπουργό Οικονομικών τον Στουρνάρα κατάφεραν δυο φορές «να βγουν στις αγορές», είναι εντελώς συμπτωματική...

Η «έξοδος στις αγορές» εμφανίζεται ως η νέα «μεγάλη ιδέα του έθνους». Στην κυβερνητική προπαγάνδα έχει αποκτήσει μυθικές διαστάσεις, αν και πρέπει να παραδεχτούμε ότι στο μυαλό του «μέσου Έλληνα» δημιουργεί μόνο απορίες και ερωτήματα.

Κι όμως, τα πράγματα είναι εξαιρετικά απλά. «Βγαίνω στις αγορές» σημαίνει δανειζομαι. Για ποιο λόγο δανειζομαι; Υποθέτοντας ότι η χώρα δεν παράγει πλέον πρωτογενή ελλείμματα, θα δανειζεται για να αποπληρώσει τα δάνεια που έχει συνάψει στο παρελθόν, τα οποία ξεπερνούν τα 320 δισ. ευρώ (περίπου μιάμιση φορά το σημερινό ΑΕΠ της).

Εμείς δεν είμαστε μπαταχτοήδες, τις υποχρεώσεις μας θα τις πληρώνουμε «εις το διηνεκές», όπως διακήρυξε προ διετίας ο τεράστιος Μπαρουφάκης (μέσα στην «κοιλιά του κήτους», στην έδρα του ΔΝΤ στην Ουάσινγκτον), οπότε μόλις αρχίσουμε «να βγαίνουμε στις αγορές» δε θα έχουμε κανένα πρόβλημα και θα μπορούμε να κυκλοφορούμε με ψηλά το κεφάλι.

Τότε τι θέλει αυτός ο μοχθηρός Σόιμπλε και μας ταλαιπωρεί; Ελα μου ντε!

Ας σοβαρευτούμε. Η «έξοδος στις αγορές» είναι ένα προπαγανδιστικό κατασκεύασμα. Χάντρες και καθρεφτάκια για ιθαγενείς. Κάποια στιγμή το ελληνικό κράτος θ' αρχίσει να ξαναδανείζεται από τις «αγορές», αλλά αυτό δε θα σημαίνει το τέλος της κινεζοποίησης και της σκληρής, αποικιοκρατικού τύπου επιτροπείας. Το δοσόμετρο του χρέους το κρατούν στα χέρια τους οι ιμπεριαλιστές δανειστές. Καθορίζοντας τις ετήσιες τοκοχρεολυτικές δόσεις και το ρυθμό αποπληρωμής του χρέους, έχουν τον απόλυτο έλεγχο. Ηδη, στο Βερολίνο, τις Βρυξέλλες, το Παρίσι, την Ουάσινγκτον χαλκεύονται τα νέα μνημονιακά δεσμά, διάρκειας μέχρι το 2060!

Ο Τραμπ έγινε, λέει, ο πρώτος εν ενεργεία πρόεδρος των ΗΠΑ που προσκύνησε στο «τείχος των δακρύων» (κανένας άλλος πρόεδρος δεν το έκανε, γιατί το τείχος βρίσκεται στην Ανατολική Ιερουσαλήμ). Σιγά τ' αυγά. Ο Τσίπρας όχι μόνο έχει κάνει τη διαδρομή Αθήνα-Τελ Αβίβ, Κολιάτσου-Παγκράτι, όχι μόνο έχει φορέσει το καπελάκι των εβραίων, αλλά είναι και ο μοναδικός μέχρι στιγμής πρωθυπουργός ή πρόεδρος που έχει χαρακτηρίσει την Ιερουσαλήμ «ιστορική πρωτεύουσα του Ισραήλ». Το έγραψε με το ίδιο του το χέρι, στ' αγγλικά μάλιστα, στο βιβλίο επισκεπτών του σιωνιστή προέδρου: «With great honor to be in your historical capital and to meet your excellencies». Ούτε ο Τραμπ δεν το τόλμησε αυτό, αλλά έφτασε απλώς (χωρίς τη συνοδεία του Νετανιάχου, για να μη φανεί τόσο προκλητική η κίνησή του) μέχρι το «τείχος των δακρύων».

KONTRES

Αδειάσματα

Μεγαλοπρεπέστατο ήταν το άδειασμα του Τσίπρα από τη Μέρκελ, η οποία έβαλε τον εκπρόσωπό της να διαψεύσει τις «άτυπες» δηλώσεις του Έλληνα πρωθυπουργού, ότι στη μεταξύ τους τηλεφωνική επικοινωνία συμφώνησαν πως μια λύση του ζητήματος του ελληνικού χρέους στο Eurogroup είναι «αναγκαία και εφικτή». Μετά το άδειασμα, υπήρξε και συνέχεια. Το «περιβάλλον» της Μέρκελ δήλωσε σε δημοσιογράφους ότι η καγκελάριος δε θέτει τελεσίγραφα στους υπουργούς Οικονομικών, όπως π.χ. να βρουν υποχρεωτικά λύση στο Eurogroup στις 22 Μάη.

Φυσικά, αν η Μέρκελ θέλει να στείλει τελεσίγραφο σε οποιονδήποτε εντός ΕΕ, το κάνει χωρίς τον παραμικρό δισταγμό. Δεν την έπιασε, λοιπόν, κάποια... κρίση διπλωματικής ευγένειας. Απλά, θέλησε να στείλει στον Τσίπρα και την παρέα του το μήνυμα ότι δε θα τους επιτρέψει να συνεχίσουν το παιχνίδι του «κακού» Σόιμπλε και της «διαλλακτικής» Μέρκελ. Αυτό το παιχνίδι μπορεί να θολώσει την εικόνα μιας χριστιανοδημοκρατίας με σιδερένια ενότητα, που τόσο χρήσιμη είναι κατά την προεκλογική περίοδο στη Γερμανία, αλλά θα είναι χρήσιμη και μετά τις εκλογές, όταν η γερμανική χριστιανοδημοκρατία θα χρειαστεί να σχηματίσει συμμαχική κυβέρνηση. Φαντάζεστε να βγει οποιοδήποτε κόμμα και να βάλει στη Μέρκελ όρο ποιον πρέπει να κάνει υπουργό των Οικονομικών; Ετσι, η Μέρκελ άδειασε στεγνά τον Τσίπρα και άφησε στον Σόιμπλε την αποκλειστική αρμοδιότητα για την εφαρμογή της γερμανικής γραμμής στο Eurogroup και στις συζητήσεις με το ΔΝΤ.

Στην ίδια ρότα

Με τη Μέρκελ να τον αδειάζει τόσο απροκάλυπτα, ο Τσίπρας αναζήτησε παρηγοριά στην αγκαλιά του Μακρόν, με τον οποίο είχε τηλεφωνική επικοινωνία. Όπως ανακοίνωσε το Ελιζέ (σε ανακοίνωση του Μαξίμου δε θα δώναμε καμιά βάση), ο Μα-

κρόν επανέλαβε στον Τσίπρα ότι θέλει μια συμφωνία για την ελάφρυνση του ελληνικού χρέους. Πήρε και μια πρόσκληση να επισκεφτεί την Ελλάδα, επίσκεψη που αναμένεται να πραγματοποιηθεί τις προσεχείς εβδομάδες. Έχει κανένα βάρος η τοποθέτηση του Μακρόν; Όχι παραπάνω απ' όσο είχαν οι ανάλογες τοποθετήσεις του Ολάντ. Στο ταξίδι στην Αθήνα, όμως, όλο και κάποια συμφωνία θα κλείσουν οι εκπρόσωποι των γαλλικών καπιταλιστικών επιχειρήσεων που θα συνοδεύουν τον Μακρόν.

ΥΓ. Λίγο πριν αρχίσει η συνεδρίαση του Eurogroup, την περασμένη Δευτέρα, ο Σόιμπλε είχε την πρώτη συνάντησή του με το νέο γάλλο υπουργό Οικονομικών Μπρινό Λεμέρ και αφού εξήγησε στους δημοσιογράφους τη θέση της γερμανικής κυβέρνησης («Δεν μπορούμε να αποφασίσουμε για βιωσιμότητα του ελληνικού χρέους πριν ολοκληρωθεί το πρόγραμμα -Ο,τι είχαμε συμφωνήσει να δώσουμε το δώσαμε»), εξέφρασε την εκτίμηση ότι υπάρχει συμφωνία με τη γαλλική πλευρά για το τι πρέπει να γίνει! Αναμενόμενο, αφού κάθε φορά έτσι γίνεται.

«Πρώτη κυρία»

Ποιος διέρρευσε στη RealNews τον διάλογο Κριστίν Λαγκάρντ - Περιστερας Μπαζιάνα; Το επιτελείο του Μαξίμου, προφανώς. Κανείς άλλος δεν ήταν εκεί για να μπορεί να τον καταγράψει. Συμπέρασμα πρώτο: Αυτά που έλεγε πρόσφατα, σε άλλη φυλλάδα, η σύζυγος του Τσίπρα («ο τίτλος της πρώτης κυρίας είναι αμερικανιά, δεν τον υιοθετώ») φαίνεται πως έχουν αναθεωρηθεί από το νέο σχεδιασμό της προπαγάνδας του Μαξίμου. Συμπέρασμα δεύτερο δεν υπάρχει. Εκείνο που θέλησαν να περάσουν οι προπαγανδιστές είναι πως δίνεται... μάχη σε όλα τα επίπεδα.

Φτηνιάρικα

Μπορεί να μοστράρει με την ακαδημαϊκή τήβεννο (την οποία φορούσε

σε κάποιο αμερικάνικο κολλέγιο άμεσα συνδεδεμένο με τους σπεκουλάντες της Wall Street), όμως ο υπουργός Ανάπτυξης Δ. Παπαδημητρίου δε διαφέρει σε τίποτα από τους υπόλοιπους συνδέλφους του στη συγκυβέρνηση των Τσιπροκαμμένων. Γι' αυτό και δε διστάζει να κά-

Γκεμπελίσκος

Κρίνοντας πως οι πληγές από το στραπάτσο των τηλεοπτικών αδειών γιατρεύτηκαν, ο Παππάς ξαναβγαίνει στο προσκήνιο, σε ρόλο βασικού προπαγανδιστή των Τσιπραίων. Το πρώτο του πόνημα στο twitter, όμως, τον κατατάσσει στη θέση του γκεμπελίσκου, που προσπαθεί απεγνωσμένα να κάνει το μαύρο άσπρο. Σύμφωνα μ' αυτό το πόνημα, επί Τσίπρα αυξήθηκε ο «αριθμός των απασχολούμενων ανά πρωθυπουργό» (καινούργιος στατιστικός δείκτης!). Επί Παπανδρέου ήταν -543.000, επί Παπαδήμου -93.000, επί Σαμαρά -259.000, ενώ επί Τσίπρα +221.000.

Αν ακολουθήσουμε τη μπακαλική λογική του Παππά και κάνουμε μια διαίρεση με τους μήνες που κυβέρνησε καθένας απ' αυτούς τους πρωθυπουργούς, θα δούμε ότι το ισοζύγιο επί Γιωργάκη ήταν -22.625 ανά μήνα, επί Παπαδήμου -15.500 ανά μήνα, επί Σαμαρά -8.633 ανά μήνα και επί Τσίπρα +8.840. Επομένως, από την άποψη της μείωσης της ανεργίας, ο Σαμαράς κατάφερε ό,τι ακριβώς και ο Τσίπρας!

Φυσικά, όλη αυτή η συλλογιστική είναι σκέτη απάτη. Η ανεργία βρίσκεται σταθερά πάνω από το 20% και οι λεγόμενες νέες θέσεις εργασίας είναι στην πλειοψηφία τους θέσεις μερικής ή εκ περιτροπής απασχόλησης. Η κρίση κάνει τον κύκλο της και είναι λογικό, από την κορύφωσή της, που συνέβη επί Γιωργάκη, να έχουμε μια βαθμιαία αποκλιμάκωση της ανεργίας, που όμως δεν αλλάζει τις εφιαλτικές διαστάσεις της.

νει την πιο φτηνιάρική προπαγάνδα, συναγωνιζόμενος επάξια κάτι Σπίρτζηδες και Καμμένους. Βγήκε, λοιπόν, στο κομματικό ραδιόφωνο και είπε ότι επιδίωξη της ελληνικής πλευράς είναι η απομείωση, ελάφρυνση, μία **διαγραφή χρέους σε ονομαστικές τιμές**, κάτι το οποίο «δεν ξέρω αν μπορούμε να το επιτύχουμε, αλλά το θέλουμε»!

Μπορεί οι συριζαίοι να (θέλουν να) είναι Χαχόλοι, οι υπόλοιποι όμως στοιχειώδη γνώση και μνήμη την έχουμε, μίστερ Παπαδημητρίου. Το ζήτημα του «κουρέματος» του χρέους έχει λήξει πριν ακόμα υπογραφεί το τρίτο Μνημόνιο. Επί Μπαρουφάκη ήδη. Στη συνέχεια, στο περιβόητο Eurosummit της 12ης προς 13η Ιούλη του 2015 ο ίδιος ο Τσίπρας υπέγραψε ότι «κούρεμα» του χρέους αποκλείεται, αυτό μπήκε φαρδιά-πλατιά ως όρος στο τρίτο Μνημόνιο και στη συνέχεια επαναλαμβάνεται σε κάθε κοινοτικό κείμενο που αναφέρεται στο ελληνικό χρέος (π.χ. στις αποφάσεις του Eurogroup στις 24 Απρίλη και στις 6 Δεκέμβρη του 2016). Για ποια επιδίωξη της ελληνικής πλευράς μιλάς; Αλλά γιατί να μην πετάξει και ο Παπαδημητρίου την ψεματάρα του, όταν ο ίδιος ο Τσίπρας μιλά συνεχώς για «απομείωση του χρέους» και δε βγαίνει ένας να του πει «τι λες, ρε ψευταρά»;

Κουτοπόνηρες γενικεύσεις

Για τον Τζήμερο και τη Χρυσή Αυγή υποτίθεται πως έγραψε η Δούρου στην «Αυγή», όμως οι γενικεύσεις περί «ύβρεων, προπηλακισμών και σωματικής βίας», που αναπτύσσονται «εις βάρος του εγελιανού σχήματος θέση - αντίθεση - σύνθεση», διατρέχουν όλο το κείμενό της, επιδιώκοντας μια κουτοπόνηρη εξίσωση των φασιστών με εκείνους που αμφισβητούν την πολιτική των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ και δεν έχουν καμιά σχέση με το φασισμό. Ψέφουν καλά ότι η δίκαιη οργή της εργαζόμενης ελληνικής κοινωνίας και της νεολαίας θα ξεσπάσει και πάνω τους (ήδη έχουμε τα πρώτα φαινόμενα αποδοκιμασιών), όπως ξέσπασε και πάνω στους προηγούμενους (με οπαδούς του ΣΥΡΙΖΑ παρόντες σε πολλές περιπτώσεις) και προσπαθούν να εξισώσουν τη λαϊκή αντιβία με τη βία του φασισμού. Είναι γελασμένοι, όμως, αν νομίζουν ότι μπορούν να πετύχουν τίποτα μ' αυτές τις γενικεύσεις. Τις επιδίωξαν και οι προηγούμενες μνημονιακές κυβερνήσεις και έσπασαν τα μούτρα τους (μεταφορικά και ενίοτε και κυριολεκτικά).

Σε γραμμή Παττακού

Ο Σημίτης έστηνε σόου πότε στο τηλεφωνικό κέντρο του ΙΚΑ και πότε με αγρότες στην Αργολίδα. Ο Καραμανλής έστηνε το δικό του σόου σ' ένα ψιλικατζίδικο στην Ηλιούπολη. Οι Τσιπραίοι αποφάσισαν να δίνουν ένα διαδικτυακό σόου σε καθημερινή βάση, με την ιστοσελίδα kathimerinotita.gov.gr του Φλαμπουράρη, που λύνει προβλήματα όπως: «επανένταξη σε ρύθμιση δόσεων και καταβολή εφάπαξ» μιας ανασφάλιστης μητέρας που «κινδύνευσε να χάσει την ευνοϊκή ρύθμιση», καταβολή σε πολίτη του εφάπαξ του θανόντος συζύγου της («το σχετικό χαρτί είχε παραπέσει» και το βρήκαν τα σαΐνια του κυρ-Αλέκου), άρση των εμποδίων ώστε «να προχωρήσει επένδυση στην Πελοπόννησο, διασφαλίζοντας τις θέσεις εργασίας» κτλ. Στους παλιότερους αυτά θα θυμίζουν σίγουρα τον Παττακό που γύριζε με το μπλοκάκι στο χέρι και κατέγραφε τα αιτήματα των πολιτών. Οι νεότεροι φέρνουν στη μνήμη τους φιγούρες όπως ο βουλευτής Καλοχαιρέτας, καθώς οι ταινίες του κινηματογράφου του '60 εξακολουθούν να γεμίζουν τα προγράμματα των καναλιών.

Σαν παιδί που πείσμωνε

Την περασμένη Τρίτη, ο Παππάς, μιλώντας ως «κύκλοι του υπουργείου Ψηφιακής Πολιτικής» δήλωσε στο ΑΠΕ-ΜΠΕ, ότι το ΕΣΡ πρέπει «να προχωρήσει άμεσα στη διεξαγωγή του διαγωνισμού για τις τηλεοπτικές άδειες», διότι «το πλαίσιο της συζήτησης για τις τηλεοπτικές άδειες είναι σαφές και προσδιορισμένο από δύο πολύ συγκεκριμένες δικαστικές αποφάσεις» (του ΣτΕ). Στο τέλος πέταξε και την κορόνα: «οι ανεξάρτητες αρχές δεν νομοθετούν ούτε ελέγχουν τη συνταγματικότητα των νόμων που ψηφίστηκαν στη Βουλή των Ελλήνων. Αυτό που κάνουν είναι να εφαρμόσουν τους νόμους και να επιτελέσουν το έργο που τους ανατίθεται στο πλαίσιο των θεσμικών τους αρμοδιοτήτων».

Φυσικά, τα ξεσκολισμένα στελέχη του ΣτΕ τον έχουν «γραμμένο» κανονικά, όπως αποδείχτηκε και από την ακρόασή τους στη Διάσκεψη των Προέδρων της Βουλής, όταν ο Βούτσης αναγκάστηκε να παραδεχτεί δημόσια ότι υπάρχουν εκκρεμότητες που πρέπει να λυθούν. Ο Παππάς, όμως, επιμένει να βγάζει ανακοινώσεις, θυμίζοντας παιδάκι που θύμωσε επειδή του πήραν το γλυκό.

Αστική υποκρισία

Ο Κούλης εξέφρασε «τη θλίψη του για την απώλεια του Αριστείδη Αλαφούζου», που υπήρξε «παράδειγμα ανθρώπου που βάζει υψηλούς στόχους και τους πετυχαίνει». Είμαστε σίγουροι ότι την ίδια στιγμή ο Δρακουμέλ της οικογένειας Μητσοτάκη θα έλεγε με το... γνωστό χαμόγελό του «τον έστειλα κι αυτόν», τρίβοντας τα χέρια του από ικανοποίηση. Πώς να ξεχάσει το χουνέρι που του έκανε στις αρχές της δεκαετίας του '90 ο Αλαφούζος, όταν κατήγγειλε ότι του ζητούσε συνέχεια χοντρά ποσά τάχα για τη ΝΔ, τα οποία όμως ο Μητσοτάκης έβαζε στην τσέπη του;

Ο Μακρόν χτυπάει τα αντεργατικά νταούλια

Το γερμανικό Spiegel ήταν το πρώτο που ενημέρωσε τους Γάλλους, ότι στην πρώτη επίσκεψη του Μακρόν στο Βερολίνο, ο νεοεκλεγείς «και αριστερός και δεξιός» πρόεδρος συμφώνησε με τη Μέρκελ πως για να επιστρέψει η ανάπτυξη στη Γαλλία, θα πρέπει να επιβληθεί **τριετές πάγωμα μισθών** και μια σειρά άλλα «αναπτυξιακά μέτρα», όπως μια πιο σκληρή εργασιακή μεταρρύθμιση και η αποδυνάμωση του 35ωρου.

Μερικές μέρες μετά από το δημοσίευμα του γερμανικού περιοδικού, ο Μακρόν μισάνοιξε τα χαρτιά του, αποκαλύπτοντας ότι πρώτο μέλημά του είναι η εργασιακή μεταρρύθμιση. Θέλει να επιφέρει ουσιώδεις αλλαγές στον ογκώδη εργατικό κώδικα της Γαλλίας, με πρώτες τη διευκόλυνση της «κινητικότητας» (πίσω από τον όρο κρύβεται η απελευθέρωση των απολύσεων) και την καθιέρωση της δυνατότητας μεμονωμένων εταιριών να διαπραγματεύονται μισθούς με τους εργαζόμενούς τους, χωρίς να είναι υποχρεωμένες να διεξάγουν συλλογικές διαπραγματεύσεις με τα συνδικάτα.

Δεν έχουν, βέβαια, καμιά πρωτοτυπία τα συγκεκριμένα μέτρα. Τα έχουμε ζήσει πολύ καλά στην Ελλάδα, που το εργασιακό καθεστώς ούτε που συγκρινόταν μ' αυτό της Γαλλίας, όπου η εργατική τάξη έχει κερδίσει πολλές κατακτήσεις, ιδιαίτερα μετά τον Μάη του '68, που η γαλλική αστική τάξη φοβήθηκε για τα «χειρότερα» και αναγκάστηκε να κάνει παραχωρήσεις. Τα οποία κέρδη της γαλλικής εργατικής

τάξης στον τομέα των μερικών διεκδικήσεων έχουν μπει στο στόχαστρο εδώ και χρόνια. Οι απόπειρες των κυβερνήσεων ξεσήκωναν πάντοτε αντιστάσεις από τα ρεφορμιστικά συνδικάτα, που δέχονταν την πίεση της βάσης, άλλοτε περισσότερο και άλλοτε λιγότερο ισχυρές. Κατά κανόνα οι κυβερνήσεις «κάτι έπαιρναν», όμως και αυτό που απέμεινε θεωρείται από τη γαλλική μπουρζουαζία «αντικίνητρο για την ανταγωνιστικότητα και την ανάπτυξη».

Ως υπουργός Οικονομίας του Ολάντ ο Μακρόν είχε ετοιμάσει εργασιακή μεταρρύθμιση που προέβλεπε μείωση της αποζημίωσης για απόλυση και διευκόλυνση των ομαδικών απολύσεων στο όνομα της κρίσης. Υπήρξαν εργατικές αντιδράσεις και ο Ολάντ αναγκάστηκε να κάνει πίσω, αν και στη συνέχεια πέρασε με προεδρικό διάταγμα τον αντεργατικό νόμο Ελκομρί. Τώρα, ο Μακρόν ως πρόεδρος θέλει να κάνει αυτά που δεν μπόρεσε να κάνει ως υπουργός. Αρχισε ήδη συναντήσεις εργασίας με εκπροσώπους των «κοινωνικών εταίρων» ξεκινώντας φυσικά από το συνδικάτο των καπιταλιστών MEDEF.

Ενόψει των βουλευτικών εκλογών του Ιούνη, ο Μακρόν ξετυλίγει την αντεργατική ατζέντα του, προκειμένου να τραβήξει δεξιές ψήφους. Όταν δοκιμάσει να υλοποιήσει τα μέτρα αυτής της ατζέντας, θα δούμε τι «κουράγια» έχει η γαλλική εργατική τάξη, μεγάλο μέρος της οποίας απέσχε από το δεύτερο γύρο των προεδρικών εκλογών, αρνούμενη να μπει στο δίλημμα «Μακρόν ή Λεπέν».

Σε μόνιμη κρίση η Κεντροαριστερά

Τα όρη και τα βουνά έχει πάρει η Φώφη, σε μια προσπάθεια να δείξει ότι η Δημοκρατική Συμπράταξη δεν κατατρώχεται από «εσωστρέφεια», αλλά «συνομιλεί με το λαό» και «παρουσιάζει το πρόγραμμά της». Δεν πείθει κανέναν, όμως, καθώς το εσωτερικό μέτωπο παραμένει συνεχώς ανοιχτό, ενώ πέραν των γνωστών που συμμετέχουν στη ΔΗΣΥ (ΠΑΣΟΚ, ΔΗΜΑΡ, ΔΗΚΚΙ, Κινήσεις Πολιτών) δεν έχει γίνει καμιά κίνηση προσχώρησης (ουσιαστικά μόνο τον Λυκούδη με την παρέα του περιμένουν).

Δεν πάνε, βέβαια, καλύτερα τα πράγματα στην άλλη πλευρά της Κεντροαριστεράς, καθώς ο Θεοδωράκης δε διαλύει το Ποτάμι για να προσχωρήσει στην Ωρα Αποφάσεων των ΦλωΡα-Δια, όμως η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ δε θα έδινε καμιά σημασία σ' αυτούς, αν δεν είχε ν' αντιμετωπίσει κάμποσους «δούρειους ίππους» μέσα στο ίδιο το ΠΑΣΟΚ. Δεν είναι τυχαίο ότι τα αστικά έντυπα κατακλύζονται σε καθημερινή βάση από σεναριολόγια για το τι σχεδιάζει το ένα ή το άλλο στέλεχος του ΠΑΣΟΚ, εμπλέκοντας και τον Λοβέρδο στους σχεδιασμούς που κάνει ο Βενιζέλος σε συνεργασία με τον Σαμαρά.

Ο Βενιζέλος είναι το «βαρύ όνομα» που φοβούνται οι Λαλιωτοσκανδαλίδηδες, και όχι η ομάδα των Ανδρουλάκη-Ξεκαλάκη, που την περιθωριοποίησαν με διοικητικά μέτρα χωρίς αυτή να μπορέσει να αντιδράσει. «Οποιος βλέπει μόνο την ανάγκη να φύγει ο ΣΥΡΙΖΑ και αδιαφορεί για τα υπόλοιπα, ουσιαστικά λέει στον κόσμο να ψηφίσει ΝΔ», έλεγε η Φώφη στην τελευταία συνεδρίαση της κεντρικής οργανωτικής επιτροπής συνεδρίου της ΔΗΣΥ, φωτογραφίζοντας τον Βενιζέλο. «Μετά από εκλογές χρειάζεται μία άλλη κυβέρνηση, ευρύτατης συνεργασίας όλων των δημοκρατικών δυνάμεων ευρωπαϊκού προσανατολισμού, με τον ηττημένο ΣΥΡΙΖΑ να καλείται να μετάρχει, χωρίς να μπορεί να παρεμποδίσει ή να υπαγορεύσει τις εξελίξεις» απάντησε ο Βενιζέλος από το βήμα της Βουλής, κάνοντας έναν εύκολο γι' αυτόν ελιγμό. Πρέπει να γίνουν εκλογές αμέσως, να ηττηθεί ο ΣΥΡΙΖΑ και τότε να τον βάλουμε κι αυτόν στην κυβέρνηση, είναι το πρακτικό περιεχόμενο αυτής της άποψης, η οποία βέβαια δεν έχει καμιά πιθανότητα υλοποίησης. Γιατί ένας ηττημένος ΣΥΡΙΖΑ θα επιλέξει να «αράξει» στα έδρανα της αξιωματικής

αντιπολίτευσης και να αγρεύει τη δυσαρέσκεια που θα δημιουργεί η πολιτική της ΝΔ και των συμμάχων της. Το μόνο που μένει πρακτικά από την πρόταση Βενιζέλου είναι το «φύγετε, εκλογές τώρα», δηλαδή το ίδιο που λέει και η ΝΔ.

Μήπως έχει, όμως, περισσότερες πιθανότητες πρακτικής υλοποίησης η... ντιπ αμήχανη πρόταση που παρουσιάζει η Γεννηματά; «Αποδείχθηκε ότι κανένας μόνος του δεν μπορεί να βγάλει τη χώρα από την κρίση με ασφάλεια. (...) Γι' αυτό επιμένουμε στην ανάγκη συνεννόησης για την επεξεργασία και υιοθέτηση μιας Εθνικής Γραμμής εξόδου από την κρίση και τα Μνημόνια. Η συνεννόηση των δημοκρατικών δυνάμεων και μια ισχυρή, βιώσιμη Κυβέρνηση ευρύτατης Κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας και λαϊκής στήριξης, είναι προϋπόθεση για την ενίσχυση της αξιοπιστίας και της διαπραγματευτικής ικανότητας της χώρας. Και είναι το κλειδί για να σπάσουμε τα δεσμά των μνημονίων». Είναι τόσο ασαφής αυτή η πρόταση (δε διευκρινίζει καν αν αναφέρεται στην παρούσα Βουλή ή προϋποθέτει εκλογές), που η ίδια η Γεννηματά αισθάνεται την ανάγκη να κλείσει με μια κορόνα: «ΣΥΡΙΖΑ και ΝΔ αρνούνται

Ναυάγιο στο Κυπριακό

Δεν μπορούμε να πούμε με σιγουριά ποιος είναι ευχαριστημένος με το ναυάγιο στο Κυπριακό: ο Αναστασιάδης, ο Ακιντζι ή μήπως και οι δύο; Το μόνο βέβαιο είναι πως αυτή τη στιγμή έχουμε ναυάγιο, που δε φαίνεται να πολυσκοτίζει την τουρκική πλευρά, στάση που επιτρέπει στον Αναστασιάδη να κάνει μια τελευταία επίθεση «καλής θέλησης», θέλοντας να δείξει στους ιμπεριαλιστές ότι αυτός έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι του για να οδηγηθούν οι συνομιλίες ξανά στη Γενεύη.

Με τη βεβαιότητα ότι δεν πρόκειται να βρει ανταπόκριση από την τουρκική πλευρά, ο Αναστασιάδης δημοσιοποίησε την πρόταση που (ισχυρίζεται ότι) υπέβαλε στον Ακιντζι: να συνέλθει η διάσκεψη για την Κύπρο στη Γενεύη και να ολοκληρώσει το Κεφάλαιο της Ασφάλειας και Εγγυήσεων. Αν υπάρξει συμφωνία σ' αυτό, να προχωρήσουν αμέσως στη συζήτηση και επίλυση του εδαφικού. Στη συνέχεια, να παραμείνουν στη Γενεύη για όσο χρειαστεί, προκειμένου να πετύχουν όχι μόνο ουσιαστική πρόοδο, αλλά ακόμα και συνολική επίλυση του Κυπριακού.

Μέχρι στιγμής δεν έχει υπάρξει απάντηση από πλευράς Ακιντζι, στάση που ερμηνεύεται ως σιωπηρή απόρριψη, μέχρι ότου αναληφθεί κάποια καινούργια πρωτοβουλία από πλευράς ΟΗΕ. Φαίνεται πως το καθεστώς Ερντογάν θέλει να βάλει το Κυπριακό σ' ένα ευρύτερο πλαίσιο, παζαρεύοντας μια σειρά ζητήματα με τους ιμπεριαλιστές, μεταξύ των οποίων και το Κυπριακό. Γι' αυτό δε δείχνει καμιά ζέση να προχωρήσει η συγκεκριμένη πρωτοβουλία του ΟΗΕ, μολονότι στην αρχή της έδειχνε το αντίθετο και προσπαθούσε να ρίξει ευθύνες στον Αναστασιάδη.

ακόμη αυτή την αναγκαιότητα. Θα τους την επιβάλουμε. Η συνεννόηση είναι και αναγκαία και εφικτή». Και γέλασε κάθε πικραμένος, αναλογιζόμενος: πώς θα επιβάλει το ΠΑΣΟΚ στον ΣΥΡΙΖΑ και τη ΝΔ να συνεργαστούν;

Το πραγματικό ερώτημα που τίθεται δεν αφορά το ευρύτερο πολιτικό σκηνικό (ΣΥΡΙΖΑ και ΝΔ μια χαρά έχουν οριοθετήσει τη σχέση τους, οργανώνοντας καθημερινά κοκορομαχίες, θεωρώντας ότι η λεγόμενη Κεντροαριστερά είναι σαν να μην υπάρχει), αλλά το στενό σκηνικό της Κεντροαριστεράς, όπου ηγέτες και ηγετίσκοι τραβούν ο καθένας ή σε μικρές παρέες το δρόμο τους, ενώ κυριαρχεί η ίντριγκα, ο αποπροσανατολισμός και το παρασκηνίο. Περιτεύει να πούμε ότι αυτή η εικόνα λειτουργεί και υπέρ του ΣΥΡΙΖΑ (που πασχίζει να συγκρατήσει τη διαρροή πρώην πασόκων ψηφοφόρων) και υπέρ της ΝΔ (που μπορεί και εμφανίζεται σαν η μοναδική αξιόπιστη εναλλακτική λύση εξουσίας). Κι όπως είναι γνωστό, στη μάζα των ταλαντευόμενων ψηφοφόρων πάνει πολύ η έννοια της πολιτικής σταθερότητας, έστω κι αν αυτή εξασφαλίζεται από το «μη χείρον».

Κατάθεση του σκηνοθέτη Κώστα Γεωργούση

Σφράγισε την καταδίκη της νεοναζιστικής ΧΑ

Καταλυτική για την καταδίκη των νεοναζιστών της ΧΑ υπήρξε η κατάθεση στο δικαστήριο του σκηνοθέτη και επερατέρ Κώστα Γεωργούση, που στο πλαίσιο της διπλωματικής του εργασίας γύρισε ένα ντοκιμαντέρ παρατήρησης για τη ΧΑ. Σ' ένα ντοκιμαντέρ παρατήρησης ο σκηνοθέτης δεν εκφράζει την προσωπική του θέση. Μιλούν μόνο τα δρώντα πρόσωπα. Ο Γεωργούσης κατέθεσε επί διήμερο (22 και 23 Μάη).

Το ντοκιμαντέρ του Γεωργούση ονομάζεται «Οι Καθαριστές» (The Cleaners), καθώς πρωταγωνιστούν στελέχη και μέλη της ΧΑ που έδρασαν στην περιοχή του Αγίου Παντελεήμονα, πρωτοστατώντας στην οργάνωση πογκρόμ για το «καθάρισμα» της περιοχής και ιδιαίτερα της πλατείας του Αγίου Παντελεήμονα από τα ασιατικά και αφρικανικά «μιάσματα».

Η ταινία έγινε, όπως θα δούμε στη συνέχεια, με τη συγκατάθεση των στελεχών της ΧΑ και τη συμφωνη γνώμη της ηγεσίας της. Ο σκηνοθέτης όχι μόνο δεν παρεμποδίστηκε, αλλά αυτά τα στελέχη του προέτρεπαν κιόλας να τα ακολουθεί και να κινηματογραφεί τη δράση τους. Η κινηματογράφηση της δράσης των μελών και στελεχών της ΧΑ του Αγίου Παντελεήμονα κράτησε πάνω από ένα μήνα, το αμοντάριστο υλικό είναι διάρκειας πάνω από 20 ώρες και έχει παραδοθεί από τον σκηνοθέτη στην Εθνική Σχολή Κινηματογράφου της Μ. Βρετανίας, όπου σπούδαζε.

Ο Κ. Γεωργούσης παρέδωσε στις ανακριτικές αρχές ένα DVD διάρκειας 70 λεπτών με αμοντάριστο υλικό και κείμενο απομαρνητοφώνησης από αυτό το υλικό. Κατά την εξέταση στο στο δικαστήριο, είπε στην προεδρεύουσα Μ. Λεπενιώτη ότι μπορούν να απευθυνθούν στην Βρετανική Εθνική Σχολή Κινηματογράφου, ζητώντας να τους αποσταλεί το σύνολο του αμοντάριστου υλικού.

Η ταινία προβλήθηκε σε φεστιβάλ στο εξωτερικό και σε δύο κινηματογράφους στην Ελλάδα (Τιτάνια και Δαναός) για δύο εβδομάδες, προκλώντας μεγάλη ταραχή στον φίλερ και στην ηγεσία της ΧΑ. Προκειμένου να διασκεδάσει τις άοχμες εντυπώσεις από την προβολή της ταινίας, η ηγεσία της ΧΑ υπέβαλε μέσω δύο στελεχών της μηνύσεις σε βάρος του Κ. Γεωργούση. Και οι δύο μηνύσεις τέθηκαν στο αρχείο, γεγονός που αποτελεί, κατά τη γνώμη μας, ήττα της ΧΑ.

Ταραχή στις γραμμές των νεοναζί προκάλεσε και η κατάθεση του σκηνοθέτη στο ακροατήριο. Οι συνήγοροι υπεράσπισης αναγκάστηκαν να αλλάξουν την υπερασπιστική γραμμή για τον εκ των πρωταγωνιστών του ντοκιμαντέρ Αλέξανδρο Πλωμαρίτη, μέλος της ΚΕ της ΧΑ. Όταν ο εν λόγω καταδικάστηκε το Σεπτέμβριο του 2014 σε φυλάκιση ενός χρόνου για παράβαση του αντιρατσιστικού νόμου (άρθρο 1, παρ. 1 Ν. 927/1979), υποστήριζαν ότι ο σκηνοθέτης άνοιξε κρυφά την κάμερα και τους κατέγραφε χωρίς τη συγκατάθεσή τους, άρα το υλικό είναι παράνομο. Τώρα, κάνοντας μια θεαματική κωλοτούμπα, υποστήριξαν ότι πρόκειται για προσωπικές απόψεις κάποιων χρυσαυγίτων και για... αστεϊσμούς.

Με την κατάθεσή του ο σκηνοθέτης αποκάλυψε πολύ σοβαρά ζητήματα και ενίσχυσε τις θέσεις της πολιτικής αγωγής όσον αφορά την εγκληματική δράση των νεοναζιστών της ΧΑ και τον καθοριστικό ρόλο που διαδραμάτιζε και διαδραματίζει ο φίλερ και η ηγετική ομάδα γύρω απ' αυτόν. Επειδή το ρεπορτάζ θα πάρει έκταση, θα το παρουσιάσουμε σε δυο συνέχειες. Στο πρώτο μέρος θα εμμένουμε σε κάποια προκαταρκτικά ζητήματα, από τα οποία πιστοποιείται ότι ο Κ. Γεωργούσης είχε την έγκριση να κινηματογραφήσει τη δράση των μελών της ΧΑ. Γι' αυτό και κινηματογράφοι σε φανερά, με επαγγελματική κάμερα που λόγω μεγέθους δεν μπορεί να κρυφτεί.

Αριστή επιλογή

Ο Κ. Γεωργούσης σπούδασε κοινωνικές επιστήμες και στη συνέχεια στην Εθνική Σχολή Κινηματογράφου στη Μ. Βρετανία. Σε όλες αυτές τις σχολές οι φοιτητές είναι υποχρεωμένοι να κάνουν μια ταινία ως διπλωματική εργασία. Η σχολή που σπούδαζε ο Γεωργούσης στήριξε την παραγωγή της ταινίας - διπλωματικής εργασίας μόνο με την προσφορά του απαιτούμενου τεχνικού εξοπλισμού.

Ο Γεωργούσης επέλεξε ως θέμα της ταινίας του τη δράση της ΧΑ, έθεσε την επιλογή του υπόψη της σχολής και το συμβούλιο των καθηγητών την ενέκρινε. Από την πορεία των πραγμάτων αποδείχτηκε ότι έκανε άριστη επιλογή. Αλλιώς, μπορεί να σπούδαζε από το 2007 στη Βρετανία, όμως ποτέ δεν είχε ξεκόψει από την Ελλάδα και από τις δύο πολιτικές εξελίξεις. Ετσι, στις αρχές του 2012 επέστρεψε στην Ελλάδα, ενάμιση περίπου μήνα πριν από τις βουλευτικές εκλογές του Μάη του 2012.

Αξίζει να δούμε πώς ο σκηνοθέτης περιέγραφε τα «προκαταρκτικά», εξέταζόμενος από την προεδρεύουσα του Τριμελούς Εφετείου Κακουρηγημάτων Μ. Λεπενιώτη:

Προεδρεύουσα: Πώς ξεκίνησες;
Κ. Γεωργούσης: Ηρθα στην Ελλάδα χωρίς ηχολήπτη, αλλά μπορούσα όμως να κάνω την ταινία μόνος μου, γιατί είχα σύγχρονα μηχανήματα. Και πήγα μερικές φορές στα κεντρικά γραφεία της ΧΑ που ήταν τότε στη Δελιγιάνην, απέναντι από τον Σταθμό Λαρίσης και είδα τον Παναγιώταρο.

Προεδρεύουσα: Είχατε κάποιες σχέσεις με ανθρώπους της ΧΑ;
Κ. Γεωργούσης: Δεν είχα σχέση με κανέναν προσωπικά.
Προεδρεύουσα: Πήγατε στην αρχή πού;
Κ. Γεωργούσης: Πήγα στα κεντρικά γραφεία της ΧΑ στη Δελιγιάνην.
Προεδρεύουσα: Αποσπάρθηκαν σε ποιον και του ζητήσατε τι;

Κ. Γεωργούσης: Να σας πω. Εκείνη την περίοδο ήταν λίγο πιο εύκολο να αποκτήσει κανείς πρόσβαση, γιατί υπήρχε μια (δεν ακούγεται μια λέξη) στη δράση της ΧΑ.

Προεδρεύουσα: Γιατί;
Κ. Γεωργούσης: Μιλάω αυστηρά για εκείνη την προεκλογική περίοδο, δεν μιλάω για μετά και μπορώ να το εξηγήσω. Γιατί ήταν η πρώτη φορά που έβγαιναν από κάποιο περιθώριο, θα χρησιμοποιήσω αυτή την έκφραση, και ανοίγονταν στην κοινωνία μ' αυτόν τον τρόπο. Οπότε υπήρχε παρουσία μεγάλου αριθμού κινηματογραφιστών, δημοσιογράφων που έρχονταν από μακρινές χώρες, Βραζιλία, Ρωσία, ζητούσαν συνεντεύξεις και προβολή. Μπορώ να σας πω ότι δεν ήμουν ο μόνος προνομιοχός. Την ώρα που τους έπαιρνα εγώ, θυμώμια ότι ήταν κάμερες από παντού. Δεν είχα εγώ κάποια ειδική πρόσβαση που δεν είχαν άλλοι.

Προεδρεύουσα: Δηλαδή την ώρα που εσείς φτιάχνατε την ταινία μπορούσαν να υπάρχουν κάμερες και να απαίρνουν πλάνα;
Κ. Γεωργούσης: Τους είπα, ότι είχα μαζί μου γραπτή κινηματογραφική πρόταση, πρόταση ιδέας, που την είχα συντάξει ο ίδιος για να την καταλάβουν.

Προεδρεύουσα: Το περιεχόμενο τι έλεγε;
Κ. Γεωργούσης: Οτι είναι ντοκιμαντέρ παρατήρησης, ότι δεν είμαι δημοσιογράφος και τους είπα αν θέλουν μια ταινία που να συμπεριλαμβάνει τον αρχηγό, τους ίδιους και μέλη, που να δείχνουν το προφίλ της οργάνωσης. Μάλιστα, μου ζήτησαν να τους περιγράψω και συγκεκριμένες σκηνές, όπως λέμε στην σκηνοθεσία, επειδή δεν κατάλαβαν την πρότασή μου.

Προεδρεύουσα: Διηλαδή;
Κ. Γεωργούσης: Για παράδειγμα, θα διαβάζει ο αρχηγός ένα από τα ποιήματά του και θα δείχνει την ιδεολογική του ταυτότητα. Ο Παναγιώταρος εξεπλάγη, του άρεσε πάρα πολύ και ήταν ενθουσιασμένος.

Καμάρωναν
Οι «ναζί» ψόφαγαν για δημοσιότητα, καμάρωναν για τη δολοφονική του δράση και εκείνη την περίοδο αναζητούσαν τρόπους για να την προβάλουν και να κερδίσουν ψήφους. Αυτό φαίνεται καθαρά από τη συνέχεια της εξέτασης του Κ. Γεωργούση.

Προεδρεύουσα: Σας ρώτησαν για ποιο λόγο να γίνει αυτή η ταινία;
Κ. Γεωργούσης: Γιατί δεν είναι γνωστές οι θέσεις τους στο εξωτερικό, ούτε στο ευρύτερο κοινό στην Ελλάδα, ότι δεν κάνουν σχολιασμό στην ταινία και θα δείξω αυτό που είναι, με σκηνές παρατήρησης, παρακολουθώντας την πράξη της οργάνωσης.

Προεδρεύουσα: Σας έθεσαν κάποιους όρους, κάποιες προϋποθέσεις, γιατί δεν σας ήξεραν, άγνωστος ήσασταν;
Κ. Γεωργούσης: Οχι φυσικά.

Προεδρεύουσα: Γιατί δεν μπορεί να μην είχαν άτομα δικά τους με τις γνώσεις σας, με την ειδικότητά σας.

Κ. Γεωργούσης: Αυτό δεν το γνωρίζω να σας πω.

Προεδρεύουσα: Μπορεί να κάνετε μια ταινία που θα ήταν αντίθετη με αυτά που αυτοί θα ήθελαν να προβληθούν.

τις ανατολικές χώρες».

Ο φίλερ αποφάσισε για τα πάντα

Η παραγωγή μιας ταινίας για τη δράση των χρυσαυγίτων δεν είναι δα και κορυφαίο πολιτικό ζήτημα, απ' αυτά που πρέπει οπωσδήποτε να πάρει την απόφαση ο φίλερ. Κι όμως, ο Παναγιώταρος με τον Λύρη, μολοντό είχαν ενθουσιαστεί με την πρόταση του σκηνοθέτη, δεν πήραν την πρωτοβουλία να αποφασίσουν οι ίδιοι, αλλά αναφέρθηκαν στον φίλερ Μιχαολιάκο, που είπε στον σκηνοθέτη «αό» το γ' αργότερα, να περάσουν πρώτα οι εκλογές». Ο φίλερ αποφάσισε για τα πάντα. Κι ήταν αυτός που μοίραζε αποφασιστικές αρμοδιότητες στους παρακάτω. Οπως ακριβώς γίνεται στο στρατό (ή σε μια οργάνωση της μαφίας).

Είναι η πρώτη φορά που στην ακροαματική διαδικασία της δίκης των νεοναζιστών κατατίθεται από μάρτυρα, με σαφή και κατηγορηματικό τρόπο, ομολογία από στέλεχος του επιπέδου του Παναγιώταρου, ότι την απόφαση θα την πάρει ο Μιχαολιάκος. Δεν είχαμε άλλη μαρτυρία, όταν εξετάστηκαν σοβαρά γεγονότα, όπως η δολοφονία του Παύλου Φύσσα και οι απόπειρες ανθρωποκτονιών κατά των αιγυπτίων ψαράδων και κατά των μελών και στελεχών του ΚΚΕ και του ΠΑΜΕ, που να βεβαιώνει ότι αυτά τα γεγονότα σχεδιάστηκαν, οργανώθηκαν και εκτελέστηκαν υπό την άμεση επίβλεψη του φίλερ και των ηγετικών στελεχών της νεοναζιστικής συμμορίας, όπως ο Λαγός, ο Κασσιδιάρης, ο Παππάς, ο Παναγιώταρος κ.ά.

Υπάρχουν, βέβαια, στοιχεία για το σχεδιασμό και την οργάνωση αυτών των φασιστικών επιθέσεων, από τις συνομιλίες των χρυσαυγίτων και τις δημόσιες τοποθετήσεις στελεχών, όπως στο Πέλαγμα και στη Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη από τον Λαγό, τον Παναγιώταρο και τον Μίχο, όχι όμως κατάθεση μάρτυρα.

Γι' αυτό υποστηρίζουμε ότι είναι σημαντική η μαρτυρία του σκηνοθέτη Κ. Γεωργούση, ότι την απόφαση για την παραγωγή της ταινίας με την προτεινόμενη συμμετοχή την πήρε ο φίλερ της ΧΑ. Μια μαρτυρία που θα σφραγίσει την καταδίκη της ηγεσίας και των στελεχών της ΧΑ.

ΥΓ. Ο καρδιοχειρουργός Β. Χαλβατζούλης υπήρξε υποψήφιος ευρωβουλευτής της ΧΑ. Στις 9 Φλεβάρη του 2017, σε μια συνέντευξη του στο κανάλι «Θεσσαλία», στην εκπομπή «Δεξιά και Αριστερά», περιέγραψε στον δημοσιογράφο Γιαννακόπουλο πώς στρατολογήθηκε στη ΧΑ. Παρακολουθούσε έναν ποδοσφαιρικό αγώνα και έλεγε στον διπλανό του ότι «με τη ΧΑ θα πήγαινα, μ' αυτόν (τον Σαμαρά) δεν θα πήγαινα, κι εκεί από πίσω ήταν κάποιος κύριος, ο οποίος έμαθα ότι ήταν αδελφός του Μιχαολιάκου. Μου λέει δώσε μου μια κάρτα... Έδωσα την κάρτα και όταν μετά το ματς γύρισα στη Θεσσαλονίκη του είχαν όλα τα «αό».

Ο Νικόλαος Μιχαολιάκος έχει δύο αδελφια, τον δικηγόρο Παναγιώτη Μιχαολιά και τον απόστρατο αντιστράτηγο Ιωάννη Μιχαολιάκο. Ποιος από τους δύο λειτουργήσει ως «στρατολόγος» του Β. Χαλβατζούλη, σύμφωνα με όσα δηλώνει ο τελευταίος;

Μνημονιακά δεσμά μέχρι το 2060!

«Σταθερός στόχος είναι η χώρα, με το οποίο των τρίτου Μνημονίου, να έχει τη σταθερή δυνατότητα να δανείζεται από τις αγορές. Αυτός ο στόχος μπορεί να επιτευχθεί είτε πάρουμε μια συμφωνία για το χρέος σαν αυτή που μας παρουσίασε ο γερμανικός υπουργός Οικονομικών -και αρνηθήκαμε- όχι τόσο αισιόδοξη που να αντιστοιχεί στις θυσίες του ελληνικού λαού, πόσο δε μάλλον με μια ακόμα καλύτερη που παλεύουμε και διαπραγματευόμαστε αυτές τις μέρες».

Δεν του ξέφυγε αυτή η δήλωση του Τσίπρα, την περασμένη Τετάρτη, στο πλαίσιο της επίσκεψής του στο ΥΠΕΝ. Δεν πρέπει να μας παραμυθιάσουν οι προσπάθειες διόρθωσης που έκανε αργότερα την ίδια μέρα, με τον ραρε, το Μαξίμου. Είναι γνωστή η τακτική «μια στο καρφί και μια στο πέταλο», που εφαρμόζουν οι Τσιπραίοι. Από την άλλη, μια προσεκτική ανάγνωση του τον ραρε δείχνει ότι δεν πήραν πίσω τίποτα απ' ό,τι είπε ο Τσίπρας. Σε ερμηνεύει ότι «ο πρωθυπουργός έκανε πίσω στο ζήτημα του χρέους» κατήγγειλαν. Και επανέλαβαν ότι ο Τσίπρας «έχει κάνει ξεκάθαρα σε όλους τους τόνους ότι η Ελλάδα διεκδικεί μια καθαρή λύση και μια συνολική συμφωνία με τους δανειστές». Ούτε κάποια κατηγορηματική δέσμευση ότι δε θα αποδεχτούν την πρόταση του Σόιμπλε έκαναν, ούτε για «κόκινες γραμμές» μίλησαν. Οι όροι «καθαρή λύση» και «συνολική συμφωνία» είναι τόσο ασαφείς και γενικόλογοι που μπορούν να τους γεμίσουν με οποιοδήποτε περιεχόμενο. Ακόμα και με την... πρόταση του Σόιμπλε.

Οι σημειώσεις -εν είδει πρακτικών- για τις τοποθετήσεις στη διάρκεια του Eurogroup στις 22 Μάη, που είδαν το φως της δημοσιότητας την περασμένη Πέμπτη (ομοψιαζόμαστε σφόδρα πως τις διέδρευσαν οι ίδιοι οι Τσιπραίοι, για να δείξουν ότι απέρριψαν την πρόταση Σόιμπλε), αν τις διαβάσει κανείς προσεκτικά από το αγγλικό κείμενο (και όχι από τις «επαιρημένες» μεταφράσεις που κυκλοφόρησαν), δεν αφήνουν καμία αμφιβολία για το ότι οι Τσιπραίοι είναι έτοιμοι να συμφωνήσουν στην πρόταση Σόιμπλε, αλλά θέλουν λίγο χρόνο για να τη σεβρίσουν στον ΣΥΡΙΖΑ και στον ελληνικό λαό. Η δήλωση Τσίπρα στο ΥΠΕΝ δεν ήταν παρά η πρώτη «τροχιοδεικτική βολή» σ' αυτή την κατεύθυνση.

Τι δήλωσε ο Τσακαλώτος στο τέλος του Eurogroup, μετά την τετράωρη διακοπή; «Είχα πολλές συζητήσεις, συμπεριλαμβανομένου του πρωθυπουργού μου, εκτιμώ τις προσπάθειες να βρεθεί κοινό έδαφος, αλλά πρέπει να πω ότι είμαι απογοητευμένος. Έχουμε κάνει τεράστιες προσπάθειες ως μέρος ενός αφηγήματος κι αυτό το αφήγημα δε βρίσκεται τώρα στον χρονοδιάγραμμα. Αυτό το έγγραφο έχει πολλά πράγματα που θα μπορούσαν να δουλέψουν για τη ελληνική οικονομία και τη βιωσιμότητα του ελληνικού χρέους, αλλά αν ένας θεσμός δεν λέει ότι το χρέος μας είναι βιώσιμο σ' αυτή τη βάση, τότε οι αγορές δε θα έχουν τη σαφήνεια που χρειάζονται. Οπότε, ως πάρομοι λίγο ακόμα χρόνο. Έχετε την προσωπική μου δέσμευση ότι η δουλειά για την ολοκλήρωση των προσαποτιμώμενων θα συνεχιστεί. Χρειάζομαστε αυτόν τον χρόνο για να συμφωνήσουμε μ' αυτό που είναι στο τραπέζι και να εργαστούμε για να το βελτιώσουμε. Αν το υπέγραψα τώρα, θα υπήρχε μια μείζον πολιτική κρίση στην Ελλάδα και αν αυτό πρόκειται να συμβεί χρειάζομαι χρόνο για να σκεφτώ επ' αυτού».

Σε απλά ελληνικά: ο Τσακαλώτος, επικαλούμενος -όχι τυχαία- τον μίση του Τσίπρα, δεν απέρριψε την πρόταση, αλλά ζήτησε χρόνο για να μπορέσει η κυβέρνηση να την περάσει στην Ελλάδα, ώστε να μην υπάρξει πολιτική κρίση. Αυτό ακριβώς έκανε ο Τσίπρας με τη δήλωσή του την Τετάρτη και το συνεχές την Πέμπτη με την τάχα «πολιτική διαπραγμάτευση» που θα έκανε με τη Μέρκελ και τον Μακρόν.

Μνημόνιο μέχρι το 2060

Πριν δούμε τι ακριβώς προέβλεπε η συμφωνία που έπεσε στο τραπέζι, πρέπει να σημειώσουμε ότι αυτή είχε και... προκαταρκτικά.

♦ Καταρχάς, έφταναν οι ανγκύλες από το κείμενο του τέταρτου Μνημονίου. Σε ανγκύλες, όπως σημειώσαμε πριν από δύο εβδομάδες, περιλαμβάνεται η διάρκεια του τέταρτου Μνημονίου. Αν θα είναι μέχρι το 2021 ή μέχρι το 2022. Το θέμα είχε παταφίτη στην εσωτερική επικαιρότητα, καθώς το Μεσοπρόθεσμο Πρόγραμμα που κατατέθηκε και ψήφισε η Βουλή καλύπτει την περίοδο 2018-2021. Στο Eurogroup αποφασίστηκε ότι η περίοδος κατά την οποία το ελληνικό κράτος θα πρέπει να πάρει «πρωτογενή πλεονάσματα» ύψους 3,5% του ΑΕΠ θα είναι πενταετής: 2018-2022. Η κομβιότητα γινόταν για τα «πρωτογενή πλεονάσματα» από το 2023 μέχρι το 2060!

♦ Από την αρχή ακόμη της συνεδρίασης, ο Τόμσεν εγείρει στεγνά ζήτηση συλλογικών δια-

πραγματεύσεων και αναθεώρησης του πολυνομοσχεδίου που μόλις ψήφισε η ελληνική Βουλή. Λέει: «Χαιρετίζουμε κι εμείς το πακέτο, μπορούμε να το υποστηρίξουμε με ένα πρόγραμμα, αν συμπληρωθεί με μέτρα για το χρέος. Έχουμε μόνο εφτά προσαποτιμώμενα. Η πρόσφατη νομοθέτηση καλύπτει τα τρία απ' αυτά, μερικές διορθώσεις πρέπει να γίνουν σ' αυτά - συνταξιοδοτική μεταρρύθμιση, συνταγματικές ανησυχίες γ' αυτήν ηγήρθσαν από το Ελεγκτικό Συνέδριο, ζητάμε νομική γνωμοδότηση που θα βεβαιώνει την ισχύ αυτής της μεταρρύθμισης και δέσμευση ότι το πρόβλημα θα αντιμετωπιστεί μέχρι την εξάλειψή του. Στην αγορά εργασίας, η αναφορά στις συλλογικές διαπραγματεύσεις περιλαμβάνει συγκεκριμένη ημερομηνία ακύρωσης, με την οποία εμείς δεν έχουμε συμφωνήσει. Για άλλες πράξεις που μένουν να ολοκληρωθούν δεν υπάρχει πρόβλημα».

Ο Τσακαλώτος πήρε αμέσως το λόγο και άρχισε να απολογείται για το πόσο μεγάλη δουλειά έπρεπε να γίνει. Και μεταξύ των άλλων είπε: «Μερικά ζητήματα διατύπωσης είναι μικρά και δε βραδύνουν, π.χ. για τις συλλογικές διαπραγματεύσεις. Θα είναι επιτυχής να τα δούμε και να βρούμε έναν εντίμο συμβιβασμό! Ακόμα και στο ότι η απαγόρευση των συλλογικών διαπραγματεύσεων λήγει με τη λήξη του τρίτου Μνημονίου είναι έτοιμοι να βρουν «έντιμο συμβιβασμό», πέραν αυτού που μόλις ψήφισαν. Οπως είπε, άλλωστε, ο Τσακαλώτος, πρόκειται καθαρά για «ζήτημα διατύπωσης!».

Πρέπει ακόμα να σημειώσουμε πως ο Τσακαλώτος δε συμμετείχε στη διαμόρφωση των σεναρίων για το χρέος. Του είχαν να καθήσει ήσυχος σε μια γωνιά και να παίζει με τα παιχνίδια του, μέχρις ότου οι μεγάλοι ρυθμίζουν τα πράγματα. Πριν ακόμα ξεκινήσει το Eurogroup, έγινε σύσκεψη των υπουργών του γερμανο-γαλλικού άξονα, Σόιμπλε και Λεμέρ, με τον Τόμσεν του ΔΝΤ, παρουσία και του Ντεϊσελμπλουμ, που τον έχουν για να κάνει τη γραμματική υποστήριξη και να συζητάει με τον Τσακαλώτο, όταν χρειάζεται. Δεν είναι η πρώτη φορά που γίνεται αυτό, το σημειώνουμε όμως για να μην ξεχνάμε τον αυτοκρατορικό τρόπο με τον οποίο συμπεριφέρονται οι ιμπεριαλιστές, ακόμα και σε όργανα που υποτίθεται ότι όλες οι χώρες έχουν από μια ισοδύναμη ψήφο.

Τι συζητούσαν; Πώς θα φτιάχουν ένα μαλαμούτι, που θα λέει τι ποσοστά ανάπτυξης θα έχει ο ελληνικός καταπλάτος μέχρι το 2060 και τι «πρωτογενή πλεονάσματα» θα έχει επίσης μέχρι το 2060! Από οικονομική άποψη, αυτό το μαλαμούτι δεν έχει καμία απολύτως αξία. Αρκεί να θυμόμαστε πως στους φορές άλλαξαν την προβλέψη τους για την ανάπτυξη και το «πρωτογενές πλεόνασμα» στη διάρκεια των επτά τελευταίων (μνημονιακών) χρόνων, για να αντιληφθούν πόσο αξία μπορεί να έχουν οι «προβλέψεις» τους για τα επόμενα 42 χρόνια.

Από πολιτική άποψη, όμως, αυτό έχει τεράστια σημασία. Γιατί η συγκυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑΝΕΑ είναι έτοιμη να υπογράψει ένα εκτεταμένο Μνημόνιο, να θα φτάνει μέχρι το 2060. Προς το παρόν θα υπάρξει μια **πολιτική συμφωνία**, που θα έχει τη μορφή ανακρινόμενου του Eurogroup και θα λέει ότι, μετά την ολοκλήρωση του τρίτου Μνημονίου, οι δανειστές θα πάρουν τα **τυχόν** απαραίτητα μεσοπρόθεσμα μέτρα για το χρέος, **υπό τον όρο ότι το ελληνικό κράτος θα παράγει συγκεκριμένα «πρωτογενή πλεονάσματα» μέχρι το 2060.** Όταν θα έρθει η ώρα να συζητηθούν τα συγκεκριμένα μεσοπρόθεσμα μέτρα για το χρέος (το 2018), τότε **θα καθοριστεί το πόσο και το πλαίσιο της αποικιοκρατικής επιτροπείας**, το οποίο το πιθανότερο είναι ότι θα αποτυπωθεί σε ένα Μνημόνιο, ώστε να είναι νομικά δεσμευτικό (τα ανακρινόμενα του Eurogroup δεν είναι νομικά δεσμευτικά).

Μέχρι τώρα, οι δανειακές συμβάσεις και τα Μνημόνια που τις συνοδεύουν αναφέρουν ότι η ελληνική κυβέρνηση δε συμμορφώνεται με τις ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 13

Τσακαλώτος όπως Καμμένος!

Εδώ κι ένα χρόνο, από τότε που άρχισε η φιλολογία για νέο πετοόκιμα των συντάξεων, ο Τσακαλώτος επαναλάμβανε συνεχώς -για να τα εμπεδώσουμε προφανώς- αυτά που υποτίθεται ότι έλεγε στους ομολόγους του υπουργούς των ιμπεριαλιστών δανειστών, που ζήτησαν νέες περικοπές στις συντάξεις. Οτι στην Ελλάδα της κρίσης οι συντάξεις συντηρούν ολόκληρες οικογένειες, εξασφαλίζουν τις σπουδές των παιδιών κτλ., γ'ι' αυτό δεν υπάρχει κανένα περιθώριο περικοπής τους.

Προσέξτε πώς παρουσίασε ο ίδιος άνθρωπος το ίδιο θέμα στη Βουλή, κλείνοντας στις 18 του Μάη τη συζήτηση πάνω στο πολυνομοσχέδιο του τέταρτου Μνημονίου. Παραδέχτηκε ότι οι συνταξιούχοι θίγονται από τα μέτρα και ότι με τα αντίμετρα «δεν τους αποζημιώνουμε ένα προς ένα». Και συνέχισε: «Λέμε όμως σε έναν συνταξιούχο, μέσα στην κατάσταση που είναι, ότι εσείς δεν έχετε εγγύονα που τους δίνετε τώρα λεφτά από τη σύνταξή σας και θα βοηθηθείτε από το αντίμετρο για τα παιδιά; Εσείς δεν έχετε παιδιά που σιγοντάρете στο νοίκι ή στο δάνειο, που θα βοηθηθείτε από αυτό και θα ελαφρυνθείτε εσείς; Εσείς δεν πληρώνετε φάρμακα; ».

Πρόκειται για τη λογική που ο ακροδεξιός κυβερνητικός βουλευτής Δ. Καμμένος εξέφρασε με χυδαίο τρόπο, όταν έλεγε πως αντί ο παππούς να δίνει στον εγγονό το καταστράκι για να πάρει φραπέ και να παίζει τάβλι, θα κόψουν το καταστράκι από τον παππού και θα το ρίξουν σε επιδότηση θέσεων εργασίας, για να βρει δουλειά ο εγγονός και να μην κοροσφαλίζει στα καφενεία με φραπέ και τάβλι.

Ο Τσακαλώτος δεν έχει τη νεοφιλελεύθερη-ακροδεξιά χυδαιότητα του Καμμένου. Είναι... μαρξιστής οικονομολόγος, οπότε προσπαθεί να πει το ίδιο πράγμα με εκλεπτυσμένο λόγο: «Προσέξτε, δεν είναι σοβαρό κοινωνικό κράτος που οι συντάξεις των μεγάλων ανθρώπων δεν είναι για αυτούς, αλλά είναι για τη συντήρηση των παιδιών τους, τα εγγόνια τους, για τα παιδιά, για τους άνεργους. Εμείς θα θέλαμε στο τέλος αυτής της κατάστασης οι συντάξεις να είναι για τις συντάξεις, να έχουμε προγράμματα για να περασώχουμε».

Τι μας λέει; Οτι οι συντάξεις είναι υπερβολικά μεγάλες και γ'ι' αυτό περισσότερο και διατίθενται στα άλλα μέλη της οικογένειας! Ενώ τι θέλει ο συνταξιούχος; Έναν καφέ το πρωί, ένα πιάτο φαί το μεσημέρι κι ένα γιορταστικό το βράδυ. Γι' αυτό και το πετοόκιμα των συντάξεων είναι ένας τεράστιος εκσυγχρονισμός. Οι συνταξιούχοι θα παίρνουν «κόσα τους χρειάζονται» και αυτά που θα τους κόψουν θα διατίθενται για κοινωνική πολιτική, από την οποία θα επωφελούνται τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειάς τους.

Κι επειδή κάθε αποδοξ των νεοφιλελεύθερων, αντιλαϊκών μέτρων πρέπει οπωσδήποτε να επικαλεστεί τη λαϊκή αποδοχή (ο Γωργιάκης «έβρισκε» συνταξιούχους που του χάριζαν τη σύνταξη τους), ο υψιπονοστής Εργασιών των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ «έβρισκε» εμπόρους που τον υπερωρμήσαν, και ο Τσακαλώτος δε θα μπορούσε να ξεφύγει από τον κανόνα: «Εγώ, δεν ξέρω άμα το έχετε ακούσει εσείς, πολλές φορές έχω ακούσει και στην Πρέβεζα και αλλού που έχω πάει από έναν μεγάλο άνθρωπο, ότι «παιδάκι μου, δεν με νοιάζει τόσο πολύ η σύνταξη, αλλά θέλω το παιδί μου να βρει δουλειά». Εμείς προσπαθούμε αυτό να το αντιμετωπίσουμε με το πρόγραμμα ενεργητικών πολιτικών απασχόλησης».

Ο Τσακαλώτος δικαίωσε τη Γεννηματά που δήλωσε: «Κόβουν τώρα τη σύνταξη του παππού και υποσχονται ότι ίσως να δώσουν στο... μέλλον σουσέτι στο εγγόνι». Φυσικά, οι τελευταίοι που «δικαιούνται για να ομιλούν» είναι οι πασόκοι, που όχι μόνο πετσόκοψαν κάμποσες φορές τις συντάξεις, αλλά είναι και εκείνοι που να λανθάνουν αυτές τις θεωρίες, πολιτογραφώντας τις ως «εκσυγχρονισμό». Αυτό ακριβώς είναι που περιέγραψε ο Τσακαλώτος. Μόνο που οι Τσιπραίοι δε χρησιμοποιούν τον όρο «εκσυγχρονισμός» (για ευνόητους λόγους), αλλά μιλούν για «αλλαγή μείνιματος πολιτικής».

Οι συντάξεις είναι μεγάλες και χρησιμοποιούνται για ανάγκες πέραν των αναγκών των ίδιων των συνταξιούχων, λένε με θράσος οι Τσιπροκαμμένοι. Γι' αυτό το πετοόκιμά τους δεν είναι ένα αντιλαϊκό μέτρο, αλλά ένας... εκσυγχρονισμός της οικονομίας. Βαφτίζοντες ως αμάρτημα την αντιμετώπιση της φτώχειας μέσα στις λαϊκές οικογένειες, που γίνεται με τη χρήση ακόμα και των συντάξεων, που στη συντηρητική τους πλειοψηφία είναι συντάξεις πείνας. Γιατί όταν με μια σύνταξη εξακοσίων-οχτακοσίων ευρώ, που δε φτάνει ούτε για αξιοπρεπή ζωή του ίδιου του συνταξιούχου, συντηρούνται και τα άνεργα μέλη μιας οικογένειας, δεν έχουμε κάποιον αναγκρισμό, αλλά μια διαχείριση της ακραίας φτώχειας, που πλήττει και τον συνταξιούχο και τα άνεργα μέλη της οικογένειάς του. Έχουν φέρει τις λαϊκές οικογένειες σε καταστάσεις που είχαν πολλές δεκαετίες να εμφανιστούν και έρχονται με θράσος να πούν ότι... φροντίζουν για το μέλλον τους.

Τριετές σχέδιο υπουργείου Παιδείας

Στο πλαίσιο των Μνημονίων και του ΟΟΣΑ

Μετά την ψήφιση του Μνημόνιου-4 με χέρια και πόδια από τον κυβερνητικό λόχο, το υπουργείο Παιδείας έδωσε στη δημοσιότητα το τριετές σχέδιό του για την Πρωτοβάθμια, Δευτεροβάθμια και Τριτοβάθμια Εκπαίδευση. Το τριετές σχέδιο κινείται στο πλαίσιο που ορίζουν οι δεσμεύσεις των Μνημονίων 3 και 4, ενώ αναμένεται και η έκθεση του ΟΟΣΑ, που θα υποδείξει τρόπους υλοποίησης των δεσμεύσεων.

Η νέα έκθεση του ΟΟΣΑ θα δημοσιευτεί τον Οκτώβρη του 2017 και μεταξύ άλλων, «θα περιλαμβάνει: α) την εκπόνηση ενός νέου μοντέλου αποκεντρωμένης εκπαίδευσης για την Ελλάδα, β) μεθόδους για την εφαρμογή της σχολικής αυτο-αξιολόγησης, γ) βελτίωση της αποτελεσματικότητας και της ποιότητας του εκπαιδευτικού συστήματος, δ) βελτίωση της διακυβέρνησης και της εδραίωσης του δικτύου των ιδρυμάτων τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, ε) βελτίωση της συνάφειας των μαθησιακών αποτελεσμάτων με τις μεταβαλλόμενες ανάγκες και απαιτήσεις της αγοράς εργασίας, στ) γενικές μεθόδους αποτίμησης των ανθρώπινων και υλικών πόρων καθώς και της χρηματοδότησης που αφιερώνεται στην εκπαίδευση στην Ελλάδα μέσα στα όρια του μεσοπρόθεσμου προγράμματος».

Θα περιλαμβάνει, δηλαδή, ένα σχέδιο για το πώς θα πραγματοποιηθεί η «αποκεντρωση» της εκπαίδευσης, με μεταφορά στους χρεοκοπημένους δήμους και νέων αρμοδιοτήτων, ώστε να απαλλαγεί το αστικό κράτος από τις υποχρεώσεις του έναντι της δημόσιας εκπαίδευσης. Τούτο θα οδηγήσει σε νέες μορφές ιδιωτικοποίησης της εκπαίδευσης και σε πρόσθετα «ανταποδοτικά τέλη» για τους δημότες. Για το πώς θα εφαρμοστεί η «αυτοαξιολόγηση» των εκπαιδευτικών και των σχολικών μονάδων και στη συνέχεια η αξιολόγησή τους, ώστε να βελτιωθεί η «αποτελεσματικότητα» του εκπαιδευτικού συστήματος. Για το πώς τα «μαθησιακά αποτελέσματα» θα συνδεθούν ακόμα πιο στενά με τις περιστασιακές ανάγκες της καπιταλιστικής αγοράς εργασίας.

Πρόταγμα είναι το σχολείο της απόλυτης εξειδίκευσης, το σχολείο της κατάρτισης, ενώ κάθε εναπομείναν ψήγμα μόρφωσης πετιέται στον κάλαθο των αχρήστων (στο Μνημόνιο-3 αναφέρεται η εξέταση της υλοποίησης του «Νέου Σχολείου» της Διαμαντοπούλου). Για το πώς θα δημιουργηθεί το ενιαίο δίκτυο των ιδρυμάτων τριτοβάθμιας εκπαίδευσης (αξιολόγηση, συγχωνεύσεις, καταργήσεις, αναβάθμιση και υποβάθμιση Τμημάτων, Σχολών, κ.λπ). Για το πώς θα αποτιμάται ο αριθμός του διδακτικού προσωπικού της εκπαίδευσης και η χρηματοδότησή της «μέσα στα όρια του μεσοπρόθεσμου προγράμματος». Κοντολογίς, θα ελέγχονται αυστηρά οι δαπάνες και οι διορισμοί εκπαιδευτικών (προφανώς αναπληρωτών, για μόνιμους διορισμούς ούτε λόγος) από τους ιμπεριαλιστές δανειστές.

Τριετές σχέδιο

Τα ωραία λόγια, οι «στρογγυλές» εκφράσεις, οι γενικότητες, οι αποσι-

ωπήσεις δεν μπορούν να κρύψουν τη σκληρή πραγματικότητα.

Ο τριετής προγραμματισμός του υπουργείου Παιδείας περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων:

♦ **«Εκτίμηση της ενδεχόμενης ανάγκης επέκτασης της προσχολικής αγωγής με την προσθήκη ενός ακόμη έτους φοίτησης».**

Το υπουργείο Παιδείας κάνει τη μια «κωλοτούμπα» μετά την άλλη. Μετά την εξαγγελία για θεσμοθέτηση της δίχρονης υποχρεωτικής προσχολικής αγωγής, πέρασε στην αναφορά για θεσμοθέτησή της στο τέλος της τριετίας και τώρα θέτει υπό αίρεση ακόμα και αυτήν τη θεσμοθέτηση, αφού μιλάει για «εκτίμηση της ενδεχόμενης ανάγκης επέκτασής της».

♦ **«Σχεδιασμός του θεσμικού πλαισίου για την επέκταση του ενιαίου, ολοήμερου προγράμματος σε άλλα περίπου 700 σχολεία, μονοθέσια, διθέσια και τριθέσια (θα σχεδιαστεί το εκπαιδευτικό έτος 2016-2017 και θα εφαρμοστεί το 2017-2018)».**

Πρόκειται για τον Ενιαίο Τύπο Ολοήμερου Δημοτικού Σχολείου, βάσει του οποίου μειώθηκαν περαιτέρω οι δαπάνες (εξοικονόμηση προσωπικού με μειώσεις ωρών λειτουργίας πρωινής ζώνης, κάλυψη απογευματινής ζώνης με «περισσευούμενες» ώρες εκπαιδευτικών από την πρωινή λειτουργία, κατάργηση υπεύθυνου δασκάλου για το Ολοήμερο, αυστηροποίηση των όρων εγγραφής στο Ολοήμερο).

♦ **«Αξιολόγηση του πεδίου εφαρμογής ενός προγράμματος σχολικών συγχωνεύσεων προκειμένου να διευκολυνθεί η σταδιακή μείωση του αριθμού των μαθητών ανά τάξη».**

Πάμε σε νέο γύρο συγχωνεύσεων-καταργήσεων τμημάτων και σχολείων, ώστε τα τμήματα με λίγους μαθητές (κυρίως των ακριτικών περιοχών, κ.λπ), συγχωνευόμενα με τα υπόλοιπα και σε συνδυασμό με την αύξηση της υπογεννητικότητας στα χρόνια της κρίσης, να δώσουν τον μαγικό αριθμό των 22 μαθητών (Τσίπρας στο υπουργείο Παιδείας) στο τέλος της τριετίας.

♦ **Αξιολόγηση σε όλα τα επίπεδα από τον Σεπτέμβριο του 2017.**

«Αναβάθμιση των επιτροπών αξιολόγησης για όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης».

«Εισαγωγή διαδικασιών αξιολόγησης των διευθυντών και των στελεχών εκπαίδευσης».

«Εισαγωγή της αυτοαξιολόγησης του εκπαιδευτικού έργου και των εκπαιδευτικών δομών το σχολικό έτος 2017-2018, με στόχο να δημιουργηθεί μια κουλτούρα συνεργατικού προγραμματισμού, αναστοχασμού και αποτίμησης των εκπαιδευτικών δράσεων που εφαρμόστηκαν, στην κατεύθυνση της βελτίωσης της ποιότητάς τους. Οριστικοποίηση των δεικτών προστιθέμενης αξίας κατά το σχολικό έτος 2018-2019».

«Δημιουργία Κεντρικής Υποστηρικτικής Δομής της Εκπαιδευτικής Κοινότητας, η οποία θα προβαίνει σε ετήσιο προγραμματισμό, αποτίμηση των εκπαιδευτικών αποτελεσμάτων κατά τη διάρκεια του σχολικού έτους και της εφαρμογής τους στο τέλος της σχολικής χρονιάς, καθώς και της ορθολογικής στελέχωσης των σχολείων».

Η αυτοαξιολόγηση είναι ο προθάλαμος της αξιολόγησης. Πρώτα οι εκπαιδευτικοί πρέπει να αποκτήσουν «κουλτούρα αξιολόγησης». Σε αυτό θα βοηθήσουν τα σχέδια για καμουφλισμένη αξιολόγηση των ιδίων και των σχολείων, με τη συμμετοχή του συλλόγου διδασκόντων. Στη συνέχεια θα γίνει πράξη η πραγματική επιδίωξη της κυβέρνησης και των ιμπεριαλιστών δανειστών. Σε περιόδους «κινεζοποίησης» της εργαζόμενης κοινωνίας, σκληρής λιτότητας και απώλειας εργασιακών δικαιωμάτων, απαιτείται η επιβολή του μπαμπούλα της αξιολόγησης για τον απόλυτο έλεγχο των πάντων. Οι υποταγμένοι εκπαιδευτικοί είναι εγγύηση για την προώθηση των «μεταρρυθμίσεων» στο δημόσιο σχολείο του ανταγωνισμού και της κατάρτισης. Σύμφωνα με το Μνημόνιο-3 «Η αξιολόγηση των εκπαιδευτικών και των σχολικών μονάδων θα συνάδει με το γενικό σύστημα αξιολόγησης της δημόσιας διοίκησης».

♦ **«Συνένωση των ειδικοτήτων / τομέων των εκπαιδευτικών» μέχρι το τέλος του Νοέμβρη του 2017.**

Ο σχεδιασμός γίνεται για τον «εξορθολογισμό» της διαχείρισης του διδακτικού προσωπικού. Οι δεύτερες και τρίτες αναθέσεις μαθημάτων, που θα γίνουν «νόμιμες» με τη συνένωση ειδικοτήτων και τομέων έχουν στόχο τη μείωση των δαπανών για νέες προσλήψεις. Στόχος επίσης είναι η διευκόλυνση

της υλοποίησης των διαδικασιών αξιολόγησης στη σχολική μονάδα, αφού οι εκπαιδευτικοί αυτοί δεν θα μετακινούνται σε πολλά σχολεία για την κάλυψη του διδακτικού ωραρίου. Θα αποκτούν έτσι την «αίσθηση του «συνανήκιν», γεγονός που αποτελεί προϋπόθεση για την ενεργό συμμετοχή τους στον σχεδιασμό και την αξιολόγηση της εκπαιδευτικής εργασίας».

♦ **«Παιδαγωγική και διοικητική αυτονομία των σχολείων». Διαδικασίες βελτίωσης των μαθησιακών αποτελεσμάτων μέσω αυτοαξιολόγησης.**

Η παιδαγωγική και διοικητική «αυτονομία» των σχολικών μονάδων, καθώς και η οικονομική που εδώ δεν ομολογείται για προφανείς λόγους, αποτελούν στόχους του πορίσματος της Επιτροπής Μορφωτικών Υποθέσεων της Βουλής (Επιτροπή Γαβρόγλου), στο πλαίσιο του «εθνικού διαλόγου» για την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση.

Η «αυτονομία» συνδέεται με την αυτοαξιολόγηση-αξιολόγηση, όπως το νύχι με το κρέας. Τα «καινοτόμα προγράμματα» που αναλαμβάνει μια σχολική μονάδα, ο τρόπος διοίκησής της, η διαχείριση του ανθρώπινου δυναμικού της και των πόρων της από τον διευθυντή, η εξασφάλιση νέων πηγών χρηματοδότησης από τις τσέπες των γονιών ή και διάφορων ιδιωτών «χορηγών», τα «μαθησιακά αποτελέσματα» που παράγει είναι στοιχεία που αναδεικνύουν την «αυτονομία» της και ταυτόχρονα κριτήρια αξιολόγησής της.

Το αποτέλεσμα θα είναι ο άγριος ανταγωνισμός των σχολικών μονάδων και η κατηγοριοποίηση σχολείων και εκπαιδευτικών.

♦ **Νέα δομή Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης και νέος τρόπος εισαγωγής στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση. Η σταδιακή εφαρμογή θα ξεκινήσει τον Σεπτέμβριο του 2017.**

Η περίφημη «αναβάθμιση» του Λυκείου, ειδικά των δύο τελευταίων τάξεών του, παραπέμπει σε ένα ελιτίστικο σχολείο, ένα αριστοκρατικό Λύκειο για λίγους κι εκλεκτούς, με λίγα μαθήματα κορμού και πολλά μαθήματα επιλογής, σε ένα σχολείο απόλυτης εξειδίκευσης, σκληρών ταξικών φραγμών, απόλυτα υποταγμένου στην προσπάθεια εισαγωγής στα Πανεπιστήμια, παρά τις περί του αντιθέτου ψεύτικες διακηρύξεις. Αυτό προκύπτει καθαρά απ' όλα τα πορίσματα του «διαλόγου».

«Ελεύθερη πρόσβαση» στα Πανεπιστήμια δεν θα υπάρξει, αφού οι εισαγωγικές εξετάσεις θα διατηρηθούν, απλά δεν θα γίνονται «όπως ισχύουν αυτή την στιγμή». Η εισαγωγή στα ΑΕΙ θα γίνεται με βάση την επίδοση στο Λύκειο. Το «αναβαθμισμένο» Εθνικό Απολυτήριο προϋποθέτει πανελλαδικές εξετάσεις και πολλαπλές αξιολογικές κρίσεις. Η εφαρμογή αυτής της μεταρρύθμισης προϋποθέτει ριζικές αλλαγές στα ΑΕΙ, που θα πρέπει να προγραμματιστούν παράλληλα με τις αλλαγές στο Λύκειο.

Η κατάληξη της «μεταρρύθμισης» στο Λύκειο και τον τρόπο εισαγωγής είναι αμφίβολη, αφού «θα πρέπει να έχουν αναλυθεί διεξοδικά τα προβλή-

ματα της σημερινής κατάστασης, να έχουν αποτιμηθεί οι προτάσεις του Εθνικού και Κοινωνικού Διαλόγου για την Παιδεία καθώς και η σχετική ευρωπαϊκή εμπειρία». Επίσης «θα πρέπει να υπάρξει όσο το δυνατόν ευρύτερη κοινωνική και πολιτική συναίνεση καθώς και μια μεταβατική περίοδος μέχρι την πλήρη ανάπτυξη της μεταρρύθμισης». Το έργο αυτό το έχει αναλάβει η Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων της Βουλής.

♦ **Προϋπόθεση για την επιτυχία της «μεταρρύθμισης» στη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση αποτελεί η ενίσχυση της τεχνικής και επαγγελματικής εκπαίδευσης.** Το εκ νέου φτιασίδωμά της, δηλαδή, ώστε να υλοποιηθεί ο στόχος της μεγαλύτερης προσέλευσης μαθητών, προερχόμενων από την εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα και να χτυπηθεί με αυτόν τον τρόπο η τάση της ελληνικής εργαζόμενης κοινωνίας για πανεπιστημιακή μόρφωση. Εξ ου και η διαφήμιση των ΕΠΑΛ από το υπουργείο Παιδείας στα τηλεοπτικά Μέσα.

Το Εθνικό Στρατηγικό Πλαίσιο για την Επαγγελματική Εκπαίδευση ορίζει ότι το υπάρχον σύστημα πρέπει να βελτιωθεί σε όλα τα επίπεδα. Αμεσα μέτρα είναι:

• Η καθιέρωση ενός νέου συστήματος για την επαγγελματική εκπαίδευση. Η εθνική και τεχνική επιτροπή που προβλέπεται στο πρόγραμμα-πλαίσιο θα τεθεί σε εφαρμογή το 2017.

• Εναρξη του πιλοτικού προγράμματος «Μια νέα αρχή για το ΕΠΑΛ» τον Σεπτέμβριο του 2017.

• Δημιουργία νέων θέσεων μαθητείας για αποφοίτους ΕΠΑΛ (20% μέχρι το 2017-2018 και στόχος 33% μέχρι το 2019-2020).

• Σχεδιασμός της αυτοχρηματοδοτούμενης επέκτασης των προγραμμάτων εκπαίδευσης ενηλίκων, σε συνεργασία με τους δήμους, τα Πανεπιστήμια και τα σχολεία δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, τους κοινωνικούς εταίρους και τις κοινωφελείς οργανώσεις (έως το Δεκέμβριο του 2017).

♦ **Η αξιολόγηση και ο επαναπροσδιορισμός του ρόλου των ιδρυμάτων τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Διαμόρφωση του Ενιαίου Χώρου Εκπαίδευσης και Ερευνας, συμπεριλαμβανομένης της διοικητικής δομής των ιδρυμάτων. Η προγραμματική ενοποίηση και η βελτιστοποίηση ιδρυμάτων.**

Πρόκειται για νέο «σχέδιο Αθηνά», που θα περιλαμβάνει συγχωνεύσεις-καταργήσεις Τμημάτων, Σχολών Πανεπιστημίων και ΤΕΙ κατόπιν αξιολόγησης. Κάποια Τμήματα ΤΕΙ θα συγχωνευτούν με Πανεπιστήμια και άλλα θα υποβιβαστούν σε διετείς σπουδές τεχνικής εκπαίδευσης.

Το σχέδιο θα επιβλέπουν τα Περιφερειακά Ακαδημαϊκά Συμβούλια που θα ιδρυθούν, η Αρχή της Διασφάλισης της Ποιότητας στην Ανώτατη Εκπαίδευση, της οποίας ο ρόλος θα ενισχυθεί και ο υπουργός Παιδείας.

Στο σχέδιο τονίζεται χαρακτηριστικά ότι: «Στο τέλος της διετίας, τα αποτελέσματα αυτών των αξιολο-

Αγοραπωλησία κάτω από το τραπέζι Σαββίδη-Μπόμπολα

Με την κυβέρνηση σε ρόλο Πόντιου Πιλάτου

Ας μιλήσουμε, καταρχάς, για την ουσία του θέματος. Σε όλο τον καπιταλιστικό κόσμο, οι εφημερίδες δεν τα πάνε καθόλου καλά. Τεράστια συγκροτήματα, παγκόσμιας εμβέλειας, προσανατολίζονται κυρίως στις διαδικτυακές εκδόσεις τους, τις οποίες πωλούν στο σύγχρονο αναγνωστικό κοινό. Στην Ελλάδα της κρίσης, η διαφημιστική πίτα έχει μικρύνει, ενώ η κυκλοφορία έχει πέσει κατακόρυφα. Παρολαυτά, στην ελληνική πιάτσα κυκλοφορούν το ένα μετά το άλλο ημερήσια φύλλα. Το συγκρότημα Χατζηνικολάου-Κουρή έβγαλε ημερήσιο φύλλο και αμέσως μετά έβγαλε ημερήσιο φύλλο και ο Μαρινάκης.

Τα ίδια ισχύουν γενικότερα για το χώρο των αστικών ΜΜΕ. Καπιταλιστές που δεν είχαν σχέση με το χώρο «σκοτώνονται» να μπουν σ' αυτόν. Είδαν, άραγε, προοπτικές μεγάλης κερδοφορίας και αποφάσισαν να ρίξουν εκεί κεφάλαια; Ρητορικό είναι το ερώτημα, όπως αντιλαμβάνεστε. Ο χώρος των ΜΜΕ είναι κερδοφόρος όχι ως τέτοιος, αλλά ως εργαλείο δι-απλοκής. Όπως στο παρελθόν παλιές φαμίλιες βγήκαν από το χώρο και μπήκαν καινούργιες, έτσι γίνεται και τώρα. Ο εργολάβος Μπόμπολας στήριζε την κατασκευαστική «αυτοκρατορία» του με τη δύναμη που του έδωσε η θέση του στα ΜΜΕ. Ο εφοπλιστής Αλαφούζος εκμεταλλεύτηκε την πτώση του Κοσκωτά και έχτισε το δικό του συγκρότημα ΜΜΕ. Οι Βαρδινογιάννηδες είχαν εφημερίδα και την έκλεισαν, έστησαν όμως δικό τους κανάλι, ενώ έχουν συμμετοχή και στο Mega, από το οποίο αναγκάστηκε να απομακρυνθούν οι οικονομικά ξεπεσμένοι κληρονόμοι του Τεγόπουλου, που στη συνέχεια έχασαν και την

«Ελευθεροτυπία».

Επομένως, ό,τι συμβαίνει τους τελευταίους μήνες στο χώρο των αστικών ΜΜΕ δεν είναι παρά μια επανάληψη φαινομένων του παρελθόντος. Νέοι καπιταλιστές έρχονται να πάρουν τη θέση προηγούμενων που καταχρέωσαν τις επιχειρήσεις (ξέρουμε πώς λειτουργούν τα συγκοινωνούντα δοχεία ανάμεσα στις χρεοκοπημένες επιχειρήσεις και τους ευημερούντες ιδιοκτήτες τους) και παράτησαν το παθητικό στις τράπεζες, που ανακεφαλαιοποιήθηκαν δυο φορές ως τώρα με δάνεια που πληρώνει ο ελληνικός λαός.

Η περίπτωση Σαββίδη απασχολεί μονίμως το πολιτικό σκηνικό τελευταία. Δε χρειάζεται να επιχειρηματολογήσουμε για το ότι υπάρχει ένας τρελός... έρωτας με τους ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ, με προξενητή τον Καμμένο. Αρκεί να θυμίσουμε μόνο πως όταν ο Σαββίδης δημιούργησε μια ομάδα για να του στήσει το κανάλι που θα διεκδικούσε, στα μέσα και στα έξω ήταν άνθρωποι του Καμμένου. Ολόκληρο το προπαγανδιστικό επιτελείο που είχε προσλάβει στο Πεντάγωνο μετακόμισε στην εταιρία του Σαββίδη. Κι ύστερα... δεν ήρθαν οι μέλισσες, αλλά το σκάνδαλο της απαλλαγής του Σαββίδη από πρόστιμο 38 εκατ. ευρώ που είχε επιβληθεί στη ΣΕΚΑΠ, με τον άθλιο τρόπο που αυτό έγινε.

Ήταν γνωστό εδώ και λίγο καιρό ότι ο Σαββίδης βρισκόταν σε παζάρια με τον Μπόμπολα. Οι διαρροές που έκαναν οι δυο πλευρές έλεγαν πως γινόταν διαπραγματεύση για τον ΠΗΓΑΣΟ (εταιρία ΜΜΕ των Μπομπολαίων) πακέτο. Υπήρχε, όμως, ένα προβληματάκι. Ο ΠΗΓΑΣΟΣ είναι καταχρεωμένος στις τράπεζες, ο Σαββίδης ζητούσε να γίνει

«κούρεμα» χρεών (μέχρι και 75%) και οι τραπεζίτες ζητούσαν νομοθετική ασυλία από κάθε ποινική και αστική ευθύνη για να προχωρήσουν στο «κούρεμα». Αυτό θα ανάγκαζε τους ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ να ψηφίσουν μια ατιμωτική νομοθετική διάταξη, ίδια κι απαράλλαχτη μ' εκείνες που ψήφισαν οι γαλαζοπράσινοι κυβερνήσεις στο παρελθόν και που οι ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ κατήγγειλαν μετά βδελυγμίας.

Προκειμένου ν' αποφύγουν αυτό το πικρό ποτήρι, βρέθηκε άλλη μεθόδευση. Την περασμένη Δευτέρα, ο Μπόμπολας ανακοίνωσε: «**Η ΠΗΓΑΣΟΣ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΙΑ** ανακοινώνει, ότι προέβη σε πώληση 19.791.879 κοινών ονομαστικών μετοχών της **ΤΗΛΕΤΥΠΟΣ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΩΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΑΕ**, ήτοι ποσοστού 19,6361% επί του συνόλου του μετοχικού κεφαλαίου αυτής και μετέβαλε το ποσοστό συμμετοχής της στην ως άνω Ανώνυμη Εταιρία, από 32,7321%, σε 13,0961%». Μ' άλλα λόγια, ο Μπόμπολας πούλησε στον Σαββίδη το 20% περίπου των μετοχών του Mega.

Όπως διέρρευσε, η πώληση έγινε με ιδιωτικό συμφωνητικό ανάμεσα στις δυο πλευρές, το τίμημα ανήλθε σε 5 εκατ. ευρώ, από τα οποία το 75% θα πάει στις πιστώτριες

τράπεζες και το 25% θα πάει για να καλυφθούν κεφαλαιακές ανάγκες και υποχρεώσεις της Τηλέτυπος. Ετσι, τυπικά οι τράπεζες δεν έχουν καμιά ανάμιξη στην αγοραπωλησία και απλώς θα πάρουν από τον Μπόμπολα, έναντι των χρεών του, τα τρία τέταρτα του ποσού της πώλησης, ενώ το υπόλοιπο ένα τέταρτο θα πάει στο Mega. Ο ίδιος ο Μπόμπολας δε θα βάλει τίποτα στην τσέπη του! Συμφωνία κάτω από το τραπέζι με «μαύρα» στο μεριδίδο του Μπόμπολα; Α, πα, πα, δε γίνονται τέτοια πράγματα ανάμεσα σε... σοβαρούς επιχειρηματίες.

Η ΝΔ, η οποία δέχεται πόλεμο από τον Σαββίδη και μάλιστα με ασυνήθιστα ωμό τρόπο για τα ελληνικά δεδομένα, ανέβηκε στα κεραμίδια, καταγγέλλοντας ότι «**χέρι-χέρι με τις ευλογίες της Κυβέρνησης Τσίπρα - Καμμένου και την ανοχή των ανακεφαλαιοποιημένων από το ελληνικό Δημόσιο, διοικήσεων των τραπεζών**». Η ανακοίνωση, αφού κατήγγειλε ότι «**η συμφωνία Μπόμπολα - Σαββίδη, για την εξαγορά του 20% του MEGA, αποτελεί μια ακόμη συντονισμένη προσπάθεια των παραδοσιακών, αλλά και των νεότερων πυλώνων της διαπλοκής να ελέγξουν την ενημέρωση εις βάρος της Δη-**

μοκρατίας, του πλουραλισμού και των ελλήνων πολιτών», έθετε μια σειρά εύλογα ερωτήματα προς την κυβέρνηση.

Το Μαξίμου απάντησε με non paper, που πίσω από τη ρητορική επιθετικότητα του δεν μπόρεσε να κρύψει την αμηχανία του: «**Η ΝΔ και ο κ. Μητσοτάκης έχουν πολύ άγχος και επιμένουν να καταλογίζουν στην κυβέρνηση ευθύνες για επιχειρηματικές συναλλαγές στο χώρο των ΜΜΕ. Σε λίγο θα μας πουν ότι υπάρχει και ανίερη συμμαχία της κυβέρνησης με τις τράπεζες και τις Ανεξάρτητες Αρχές για να ρίξουμε τον κ. Μητσοτάκη. Γελάει ο κόσμος**».

Η στάση Πόντιου Πιλάτου αποκαλύπτει ενοχή. Τι θα πει «επιχειρηματικές συναλλαγές», όταν αυτές αφορούν μια υπερχρεωμένη στις τράπεζες επιχείρηση; Πώς οι τράπεζες επέτρεψαν στον Μπόμπολα να κάνει συμφωνία με τον Σαββίδη και να πουλήσει το σοβαρότερο περιουσιακό στοιχείο της ΠΗΓΑΣΟΣ, χωρίς οι ίδιες να έχουν λόγο στη συμφωνία; Πώς συνέβη και οι τράπεζες δεν ενεχυρίασαν τις μετοχές του Mega, που κατέχει ο ΠΗΓΑΣΟΣ, την ίδια στιγμή που μπλοκάρουν λογαριασμούς που προορίζονται για πληρωμή εργαζόμενων; Είναι ολοφάνερο πως πίσω απ' αυτό το αλισβερσίσι βρίσκεται η συγκυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ, που θέλει οπωσδήποτε να βοηθήσει τον Σαββίδη

να χτίσει ένα κανάλι που θα ασκεί φιλοκυβερνητική προπαγάνδα. Γι' αυτό επέτρεψε στον Μπόμπολα να πουλήσει μόνο το 20% του Mega, για το οποίο και μόνο ενδιαφερόταν ο Σαββίδης, γεγονός που προδιαγράφει ζοφερό μέλλον για τα υπόλοιπα Μέσα του ΠΗΓΑΣΟΥ και τους εργαζόμενους σ' αυτά (που δεν είναι μόνο μεγαλοδημοσιογράφοι, ούτε μόνο δημοσιογράφοι).

Το πιθανότερο είναι πως το έργο θα έχει και άλλα επεισόδια. Για να μπορέσει ο Σαββίδης να λειτουργήσει το Mega θα πρέπει να κλείσει και συμφωνία με τους Βαρδινογιάννηδες (κατέχουν άγνωστο αριθμό μετοχών -λόγος γίνεται ακόμα και για 40%- μέσω εταιριών με έδρα στο εξωτερικό) και να πάρει τις μετοχές του ΔΟΛ (21,22%), που θα βγουν στο σφυρί στις 31 Μάη.

Θα κλείσουμε συγκεκριμένα το θέμα που εγειράμε στην εισαγωγή. Γιατί ένας επιχειρηματίας όπως ο Σαββίδης, που μέχρι τώρα ανακατευόταν μόνο με καπνά και ξενοδοχεία, αποφάσισε να μπει στην «αγορά» των ΜΜΕ, η οποία υποτίθεται ότι είναι ζημιόγωνα και έχει «καταστρέψει» κολοσσούς όπως ο Ψυχάρης και ο Μπόμπολας; Αυτός ούτε ελληνικά δεν ξέρει για να παρακολουθεί το κανάλι του. Θέλει να ενισχύσει τη... διαφάνεια και τη... δημοκρατία στην Ελλάδα; Αυτό θα μας πει και θα... γελάσει ο κόσμος.

Κυκλοφόρησε

γήσεων θα αποτελέσουν τη βάση για περαιτέρω σχεδιασμό της συνολικής αναδιοργάνωσης των Ιδρυμάτων. Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει να επιδιωχθούν συνεργασίες εντός και μεταξύ των Ιδρυμάτων, έτσι ώστε, σε επόμενες φάσεις, να πληρούν τα απαραίτητα κριτήρια για την αναβάθμισή τους περισσότερο Τμήματα. Εάν υπάρχουν Τμήματα στα οποία δεν υπάρχουν ευκαιρίες για σπουδές τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, τα προγράμματα σπουδών θα πρέπει να προσαρμοστούν στην απαιτούμενη διάρκεια σπουδών και τον τύπο του πτυχίου που παρέχεται».

Γίνεται λόγος επίσης για την «καλύτερη αξιοποίηση των περιουσιακών στοιχείων των ιδρυμάτων τριτοβάθμιας εκπαίδευσης» (σ.σ. ξεπούλημα με όρους μνημονίων) και για το ότι «θα πρέπει σε όλες τις περιπτώσεις να διασφαλίζεται η βιωσιμότητα των Ιδρυμάτων».

Γιούλα Γκεσούλη

Ναι στα Μνημόνια, όχι στο τζαμί!

Μπορεί τα Μνημόνια και τους μνημονικούς νόμους να τα ψηφίζουν και με τα δυο χέρια, «σώζοντας» τη χώρα, όμως την «ελληνοχριστιανική» τους συνείδηση οι ακροδεξιοί ΑΝΕΛ την κρατούν αμόλυπτη. Μόνο έτσι θα κερδίσουν μια θέση στον παράδεισο, όταν έρθει η «ημέρα της κρίσεως». Η καταλήστευση του ελληνικού λαού και το πλιάτσικο επί της δημόσιας περιουσίας δεν είναι χριστιανικά αμαρτήματα. Όμως, η ανέγερση ενός τζαμιού είναι από τα βαρύτερα αμαρτήματα. Διότι οι αλλόθρησκοι πρέπει να ασκούν τα λατρευτικά τους καθήκοντα μόνο σε υγρά υπόγεια και άθλιες αποθήκες.

Ο εισηγητής των ΑΝΕΛ, λοιπόν, ενήμερωσε τη Βουλή ότι καταψηφίζουν τη διάταξη για την ανέγερση ισλαμικού τεμένους στην Αθήνα, που συμπεριλήφθηκε σε νομοσχέδιο του υπουργείου Παιδείας. Είναι

και λίγο τζάμπα μαγκιά αυτό, δεδομένου ότι ΝΔ, ΠΑΣΟΚ και Ποτάμι έχουν πει ότι θα ψηφίσουν τη διάταξη (που καρκινοβατεί εδώ και χρόνια), όμως δεν είναι αυτό το θέμα. Ο μικρός κυβερνητικός εταίρος δε χάνει ευκαιρία να θυμίζει τον ακροδεξιό του χαρακτήρα, καταψηφίζοντας διατάξεις αστικοδημοκρατικού χαρακτήρα, όπως αυτή για την ιθαγένεια (που είχε κουτσουρευτεί, μάλιστα, σε σχέση με τον παλαιότερο νόμο Ραγκούση, που είχε κρίνει αντισυνταγματικό το ΣτΕ) και αυτή για την επέκταση του συμφώνου συμβίωσης στα ομόφυλα ζευγάρια.

Παρά ταύτα, ο ΣΥΡΙΖΑ δεν έχει κανένα πρόβλημα με μια κυβερνητική συμμαχία που του εξασφαλίζει την παραμονή στην εξουσία. Ο Τσίπρας έσφιγγε στην αγκαλιά του τον Καμμένο και ο Πολάκης γιόρτασε μαζί του τα γενέθλιά τους (με Γονιδή!).

αντικΥΝΩΝΙΚΑ

Δύο χιλιάδες δεκαεπτά

ως τότε, σύντροφοι, με τα σκατά;

Στην κοσμική ατζέντα των ημερών, ας μην παραλείψουμε να σημειώσουμε και την τερατογένεση που καταγράφει η ιστορία πριν από 77 χρόνια, στις 2 Ιούνη (καμία σχέση με το ομώνυμο κίνημα) του 1940. Γεννήθηκε με έξι δάχτυλα (δεν έχουμε επίσημη διάψευση) ο υιός της Φρειδερίκης Κωνσταντίνος Β΄ Γκλύμπουργκ, ο οποίος αργότερα έμελλε να γίνει βασιλιάς της Ελλάδας.

Κι όπως όλα δείχνουν, μάλλον δεν θα είναι αυτός που θα πάρει την Πόλυ και θα παραιμεί με την Άννα-Μαρία.

«Μην ξεχνάτε ότι η μπουρζουαζία μας είναι και αγράμματη και φοβερά εκδικητική. Την τρομάρα που πήρε από το αντάρτικο και τα Δεκεμβριανά δεν εννοεί να την ξεχάσει. Φοβήθηκε πάρα πολύ» (Ηλίας Πετρόπουλος).

Μαράζωνε απ' τον καημό δυο μέτρα παλικάρι κι οι λεύκες τον ρωτούσανε τι έχει και λυπάται:
- Τι έπαθες βρε Κωνσταντή και τι σε βασανίζει;
Γιατί βογκάς καθημερ'νά κι όλο κοιτάς απάνου;
- Αχ λεύκες μου ψηλόκορμες, ένας καημός με τρώει που χρόνια τον Τζερόνιμο ζητάω ν' ανταμώσω όμως δεν με αφήνουνε. Δεν έχω, λένε, λόγο.
- Και γι' αυτό σκας βρε Κωνσταντή; Απλή είναι η λύση. Τράβα δήλωσε άθεος, κομμουνιστής συνάμα ρίξε και λίγες απειλές κατά της Εκκλησίας και σύντομα, να δεις, θα είσαι κολλητός του Τζέρι θα τρώτε και θα πίνετε, παρέα θα γελάτε θα σ' αγαπά, θα σε πονά και θα σου παραστέκει.

«Όλα όσα πρέπει να ειπωθούν έχουν ήδη ειπωθεί, αλλά μιας και κανένας δεν ακούει, πρέπει να γυρίζουμε συνεχώς πίσω και να τα λέμε όλα ξανά από την αρχή» (Andre Gide).

Δεν της έφτανε της Ξάνθης που είναι γεμάτη από μνημεία, ηρώα και αγάλματα κομμουνιστοφάγων αξιωματικών και (μόνο) δεξιών και «πατριωτών» πολιτικών και άλλων, θέλει να προσθέσει και ένα του Κωνσταντίνου Καραμανλή. Για να μην υπάρχουν ιστορικά, πολιτικά και λοιπά κενά...

«Αυτοί δεν είναι οι δρόμοι που γνωρίσαμε / αλλότριο πλήθος έρπει τώρα στις λεωφόρους / άλλαξαν και των προαστίων οι ονομασίες / υψώνονται άσυλα στα γήπεδα και στις πλατείες. / Ποιος περιμένει την επιστροφή σου; Εδώ οι επίγονοι / λιθοβολούν τους ξένους, θύουν σ' ομοιώματα. / Είσαι ένας άγνωστος μες στο άγνωστο εκκλησίασμα / και από τον άμβωνα αφορίζουν τους ξένους / ρίχνουνε στους αλλόγλωσσους κατάρες» (Μανόλης Αναγνωστάκης).

Όταν θες «μη», οι θεσμοί αναλαμβάνουν... Με μνημόνια και «μ'νι μ' ώνια».

Το τσεκελέτο κι ο ζαβός από το παραθύρι τον κάμπο αγναντεύουνε και ψάχνουνε για «λύσεις».

- Θα σε ρωτήσω ηγέτη μου, ηγέρπη δοξασμένη τίνος είναι τα πρόβατα τ' ασημοκουδουνάτα που χίλιασαν και μύριασαν και γέμισαν οι ράχες;
- Δικά μας είναι Γιούκλιντες. Κι αυτά και άλλα τόσα μα και το χώμα που πατούν, τα χόρτα όλα που βόσκουν μέχρι που βλέπεις και πιο εκεί, όλα δικά μας είναι.
- Τότες τι περιμένουμε και δεν μοσχοπουλάμε Να 'ρθει το χρήμα άφθονο, να 'ρθουν τσοπαναράιοι να έρθουν και επενδυτές, να ανακάμψει η χώρα;
- Δεν μας τα παίρνουν σύντροφε (συγγνώμη για τη λέξη) τους είπα, παρακάλεσα, μα με περιφρονούνε μ' έχουν γραμμένο και αυτοί εκεί που μ' έχουν όλοι κι ας πόνεσα, κι ας μάτωσα, ας έβγαλα και έρπη μέσα στην αγωνία μου να τους ικανοποιήσω κι ας κάνω καθημερινά άπειρες κωλοτούμπες.
Το τσεκελέτο σώπασε, βούρκωσε ο ηγέρπης που κουβαλάει στην πλάτη του τέτοιο μεγάλο βάρος κι απέ μαζί ξεσπάσανε στα τρανταχτά τα γέλια μονάχοι συμφωνήσανε γι' άλλα τριάντα μέτρα.

«Όταν για την αδυναμία μας μάς περιγελούν / δεν πρέπει πια να χάνουμε καιρό. / Πρέπει έτσι να το φροντίσουμε / που όλοι οι αδύναμοι να βαδίσουμε μαζί. / Και τότε κανείς πια δεν τολμά να μας περιγελάει» (Berthold Brecht).

Κοκκινουσκούφισα

Περισσός στηρίζει Μελισσανίδη!

Από τον τίτλο ακόμα του δημοσιεύματος στον «ΡΙ-ζοσπάστη» μπήκε η σφραγίδα των ίσων αποστάσεων ανάμεσα σε δυο άκρα: «Ανακοίνωση του ΚΚΕ για το γήπεδο της ΑΕΚ και την αποπροσανατολιστική αντιπαράθεση στη Νέα Φιλαδέλφεια». Στη Νέα Φιλαδέλφεια υπάρχει κάποια «αποπροσανατολιστική αντιπαράθεση» ή υπάρχει μια δράκα τραμπούκων, οργανωμένη κατά τα πρότυπα της μοναρχοφασιστικής «Καρφίτσας», η οποία προσπαθεί να σπείρει τον τρόμο σε όποιον αντιτίθεται στο καταστροφικό σχέδιο του Μελισσανίδη;

«Η διαχωριστική γραμμή στην κοινωνία και το δήμο της Φιλαδέλφειας δεν μπορεί να χτίζεται με βάση την τοποθέτηση υπέρ ή κατά του γηπέδου, αλλά είναι ανάμεσα στις λαϊκές ανάγκες και τις επιδιώξεις του κεφαλαίου, ανάμεσα στα ταξικά συμφέροντα της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και αυτά της αστικής τάξης και ορισμένων ανώτερων μεσαίων στρωμάτων», αναφέρει σε ανακοίνωσή της η ΚΟ Βόρειου Τομέα Αττικής του Περισού. Καμιά αντίρρηση για τη διαχωριστική γραμμή, όμως εδώ έχουμε ένα συγκεκριμένο ζήτημα. Έχουμε ένα καταστροφικό σχέδιο ενός καπιταλιστή, στο οποίο αντιδρούν άνθρωποι από τα εργαζόμενα στρώματα και τη νεολαία (δεν είδαμε κανέναν μεγαλοκαπιταλιστή της περιοχής να συμμετέχει στη Στρούγκα!), στους οποίους επιτίθεται ο «ιδιωτικός στρατός» του καπιταλιστή.

Κλείνοντας τα μάτια σ' αυτή την πραγματικότητα, ο Περισσός «βλέπει» «μια αντιπαράθεση που θεωρούμε ότι αποπροσανατολίζει τα εργατικά -

λαϊκά στρώματα στην περιοχή αλλά και ευρύτερα», η οποία αναπτύσσεται «με αφορμή ορισμένες εξελίξεις γύρω από το θέμα της κατασκευής του γηπέδου της ΑΕΚ». Συμπέρασμα: κακώς υπάρχουν αντιδράσεις στα σχέδια του Μελισσανίδη, γιατί αυτές λειτουργούν αποπροσανατολιστικά! Έχει και θέση για το γήπεδο ο Περισσός, την οποία λέει ότι διατύπωσε «από την πρώτη στιγμή που ανέκυψε το ζήτημα». Ποια είναι αυτή; «Να γίνει το γήπεδο της ΑΕΚ στον χώρο που έχει παραχωρηθεί από το 1924 και η κατασκευή του να είναι σύμφωνη με τις περιβαλλοντολογικές και πολεοδομικές ρυθμίσεις. Διαφωνούμε όμως να χτίζονται γήπεδα για τις ΠΑΕ με κρατικό χρήμα και η ιδιοκτησία να ανήκει στους επιχειρηματίες και τις εταιρίες τους».

Και τι γίνεται από το 2014 μέχρι σήμερα; Αρπάχτηκαν έξι στρέμματα άλσους και «κόλλησαν» στο οικόπεδο που είχε παραχωρηθεί στην ΑΕΚ το 1934. Αρπάχτηκε και το οικόπεδο από την Ερασιτεχνική ΑΕΚ και παραχωρήθηκε στη «Δικέφαλος 1924 ΑΕ» του Μελισσανίδη. Κι αν τα έξι στρέμματα άλσους αρπάχτηκαν με νόμο που ψήφισε η Βουλή και αργότερα έκρινε συνταγματικό το ΣτΕ, η παραχώρηση του οικοπέδου στην εταιρία του Μελισσανίδη έγινε με εντελώς παράνομες διαδικασίες, που μόνο χάρη στον αγώνα που δίνεται τόσο καιρό τώρα δεν ολοκληρώθηκαν αλλά είναι ακόμα υπό εκκρεμότητα.

Για τον Περισσό όλ' αυτά είναι σαν να μην υπάρχουν. Αποφεύγει να πάρει θέση, γιατί -όπως ξεδιάντροπα γράφει στην ανακοίνωσή του- «είναι λογικό οι εργαζόμενοι, οι ανεργοί, οι συνταξιούχοι, η νεολαία

να μη θεωρούν μείζον ζήτημα το του γηπέδου. Σίγουρα έχουν άλλα, πιο σοβαρά προβλήματα να τους απασχολούν, όπως η ανεργία, οι χαμηλοί μισθοί, οι νέες περικοπές στις συντάξεις, η νέα μείωση στο αφορολόγητο των εργατοϋπαλλήλων που φέρνει η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ»! Αφού, λοιπόν, υπάρχουν άλλα «πιο σοβαρά προβλήματα», δε χρειάζεται ν' ασχολούμαστε με την καταστροφή του περιβάλλοντος. Και προφανώς, το ίδιο ισχύει για τους κατοίκους της Χαλκιδικής που τόσα χρόνια ματώνουν για ν' αποτρέψουν το καταστροφικό σχέδιο των χρυσοθήρων, για όσους αντιστέκονται στην καταστροφή του πάρκου Γουδή, για τους δασολόγους που προσπαθούν ν' αποτρέψουν τον αποχαρκτηρισμό των περιμετρικών δασών στην περιοχή Ελληνικού-Αγίου Κοσμά ή στο Παλιούρι της Χαλκιδικής. Όταν έχουμε ν' αντιμετωπίσουμε Μνημόνια, τι να καθόμαστε ν' ασχολούμαστε με την καταστροφή των δασών. Τσιμέντο να γίνουν. Ιδιαίτερα όταν εμφανίζονται και «οπαδικοί στρατοί» και υπάρχει κίνδυνος να χτιστεί «διαχωριστική γραμμή στην κοινωνία και στο δήμο της Φιλαδέλφειας με βάση την τοποθέτηση υπέρ ή κατά του γηπέδου».

Πίσω απ' αυτή την τάχαμου αγωνιστική φρασεολογία κρύβεται η στήριξη των σχεδίων του Μελισσανίδη. Όσοι αντιτίθενται στην καταστροφή καλούνται να τα παρατήσουν και να ασχοληθούν με τα «πιο σοβαρά προβλήματα». Φυσικά, ο Περισσός δε θα μπορούσε παρά να δηλώσει ότι «είμαστε αντίθετοι με πρακτικές χουλιγκανισμού και καταδικάζουμε κάθε επίθεση απέναντι σε εκδηλώσεις πολιτικών παρατά-

ξεων, φορέων, κατοίκων κ.λπ. που διατυπώνουν διαφορετική αντίθεση γνώμη για το θέμα του γηπέδου». Απ' αυτή την άποψη, δε διαφέρει σε τίποτα από τον Φλαμπουράρη, που επίσης δήλωσε αντίθετος στους τραμποκισμούς, την ίδια στιγμή που λειτουργεί σαν υπηρεσία προώθησης του σχεδίου Μελισσανίδη.

Η ανακοίνωση του Περισού ολοκληρώνεται με δυο παραγράφους αγωνιστικών καλεσμάτων προς τους εργαζόμενους που πρέπει «να οργανώσουν την πάλη τους ενάντια στην αντιλαϊκή πολιτική», και να επιλέξουν τη «συνολική αμφισβήτηση του δρόμου ανάπτυξης με οδηγό το κέρδος». Για την... ταμπακιέρα, για το καταστροφικό σχέδιο του Μελισσανίδη, ούτε λέξη!

Ψηφοθηρία στους οπαδούς της ΑΕΚ; Θα λέγαμε ναι, αν δεν υπήρχε το προηγούμενο του Βασιλόπουλου και της Δούρου, που κέρδισαν στις εκλογές παρά το λυσσαλέο πόλεμο που τους έκαναν οι άνθρωποι του Μελισσανίδη. Έχει αποδειχτεί ότι το γλείψιμο των ποδοσφαιρικών ομάδων δε φέρνει ψήφους. Ούτε διώχνει ψήφους ο πόλεμος ενάντια στα αφεντικά των ομάδων. Ελάχιστοι ψηφίζουν με ποδοσφαιρικά οπαδικά κριτήρια. Αυτό το 'χουν καημό και οι πιο «ούγκανοι» των οπαδών, που θα ήθελαν όλοι να ψηφίζουν με οπαδικά κριτήρια. Επομένως, αλλού πρέπει ν' αναζητήσουμε τα αίτια γι' αυτή την αισχρή στάση του Περισού, που αρνήθηκε να συνδράμει τον αγώνα που δίνεται στη Νέα Φιλαδέλφεια, με τις λιγοστές έστω δυνάμεις του στην περιοχή. Πρέπει να έχει πολύ ισχυρές «δημόσιες σχέσεις» ο Μελισσανίδης (ο νοών νοείτω).

Αλά καρτ αλήθεια και δεοντολογία;

Το ΠΑΜΕ Τύπου και ΜΜΕ εξέφρασε τη στήριξη του στον δημοσιογράφο της ΕΡΤ Νίκο Αγγελίδη, που δέχτηκε επίθεση από την αντιπολίτευση για ένα σχόλιό του για τις γαλλικές προεδρικές εκλογές. Υπήρξε ένα προβληματάκι, βέβαια, με τη συγκυβέρνηση, που επίσης υπερασπίστηκε τον Αγγελίδη, όμως το ΠΑΜΕ το ξεπέρασε καταγγέλλοντας ως «υποκριτικές τις "ευαισθησίες" της συγκυβέρνησης για το θέμα», η οποία συγκυβέρνηση «απλά πήρε πάσα από τη ΝΔ για να στήσουν άλλον ένα δικομματικό καβγά, ώστε να κρύψουν τη στρατηγική τους σύμπλευση».

«Οι ταξικές δυνάμεις στον Τύπο και τα ΜΜΕ έχουμε χρέος να στηρίζουμε τον συνάδελφο και κάθε συνάδελφο που υπηρετεί την αλήθεια στο πλαίσιο της επαγγελματικής δεοντολογίας» καταλήγει η ανακοίνωση! Μιλάμε για τον άνθρωπο που διατηρεί και προσωπικό διαδικτυακό «μαγαζί» με τον χαρακτηριστικό τίτλο «ΑΕΚ LIVE». Που είναι ένας απ' αυτούς που έχουν αναλάβει εργολαβικά την προώθηση του σχεδίου Μελισσανίδη, επιδιδόμενος σε ύβρεις και συκοφαντίες εναντίον όσων αντιτίθενται σ' αυτό το πλιάτσικο. Ακόμα και παραγόντων της Ερασιτεχνικής ΑΕΚ. Μιλάμε για τον άνθρωπο που σχετικά πρόσφα-

τα, από τη συχνότητα της κρατικής τηλεόρασης, έκανε πλάτες στον project manager του Μελισσανίδη και εξαπέλυε διαρκείς επιθέσεις (εν είδει κιτρινόμαυρου ιεροεξεταστή) ενάντια στο δήμαρχο Φιλαδέλφειας-Χαλκηδόνας, χωρίς να κρατάει ούτε τα στοιχειώδη προσήματα αντικειμενικότητας, θυμίζοντας έντονα τον Μαστοράκη στην περιβόητη εκπομπή της χουντικής τηλεόρασης με συλληφθέντες στο Πολυτεχνείο το 1973. Ο «κύριος» αυτός έχει το θράσος να δηλώνει «είμαι κομμουνιστής και είμαι πολύ υπερήφανος για αυτό» και την ίδια στιγμή να συμπληρώνει: «Το "πάνω από όλα η ΑΕΚ" δεν είναι κυρίες και κύριοι σύνθημα για να το γράφουμε. Είναι νόημα ζωής... Σε όσους θέλουν να μου βάλουν μια ταξική ταμπέλα πάνω από την ιδέα της ΑΕΚ παραθέτω τα παρακάτω άρθρα μου το τελευταίο διάστημα για να τους απογοητεύσω... Εύχομαι το σύνθημα "Η ΑΕΚ πάνω από όλα" ... να γίνει πράξη ζωής για όλους»!

Όπως αντιλαμβάνεστε η αντικειμενικότητα τρέχει από τα μπατζάκια αυτού του κυρίου, ενώ η υπεράσπιση της αλήθειας είναι εργο ζωής γι' αυτόν. Το αποδεικνύει με τη διασάλλιση credo σαν κι αυτό που παραθέσαμε.

Όλα τα λεφτά...

Μετά τον αναμενόμενο θόρυβο για την πώληση του 20% του Mega στον Σαββίδη, ο Φώτης Μπόμπολας έκανε μια δήλωση που ήταν... όλα τα λεφτά: «**Με αίσθημα ευθύνης απέναντι στους εργαζόμενους** του Mega, αλλά και στους πολίτες που στήριξαν και στηρίζουν τον μεγαλύτερο τηλεοπτικό σταθμό της χώρας, ανέλαβα μια πρωτοβουλία άρσης του αδιεξόδου, το οποίο παραιτεινόταν επικίνδυνα. **Με προσωπικό και οικονομικό κόστος**, προχώρησα σε μια **αμιγώς επιχειρηματική συμφωνία, χωρίς πολιτικές προεκτάσεις**, δείχνοντας στην πράξη ότι ως μέτοχος της "Τηλετύπος" αναλαμβάνω τις ευθύνες μου. Καθαρά, δημόσια και χωρίς σκοπιμότητες».

Η ταυτόσημη με αυτή της κυβερνητικής ανακοίνωσης επιχειρηματολογία του Μπόμπολα ήρθε να επιβεβαιώσει αυτό που όλοι γνωρίζουμε. Όσο για το «αίσθημα ευθύνης επέναντι στους εργαζόμενους», οι συριζαίοι θα το χρεωθούν. Σύντομα...

Σε πανικό το «σύστημα Μελισσανίδη»

Προγραφές μελών της ΑΕΚ

«Καλείσθε να απολογηθείτε στις 31.5.2017 ημέρα Τετάρτη και ώρα 17.00 ενώπιον εκπροσώπων του ΔΣ του Σωματείου μας, στα γραφεία του Σωματείου, αυτοπροσώπως ή με υπόμνημα». Με ύφος βασιλικού επιτρόπου έκτακτου στρατοδικείου, ο «πρόεδρος» της Ερασιτεχνικής ΑΕΚ, Α. Αλεξίου, καλεί σε απολογία μέλη του σωματείου. Θα θέλαμε να παραθέσουμε ολόκληρο το κατηγορητήριο, αλλά είναι γραμμένο σε τόσο... παραληρηματικά ελληνικά, που δεν το επιτρέπει ο σεβασμός προς την ελληνική γλώσσα.

Τα μέλη της ΑΕΚ που καλούνται σε απολογία κατηγορούνται ότι «επί μακρόν προβαίνουν σε βλαπτικές για το Σωματείο ενέργειες». Ποιες είναι αυτές; Καταρχάς, ότι έχουν συντάξει και καταθέσει «καταγγελίες ενώπιον διαφόρων δημοσίων αρχών και φορέων». Εμείς ξέρουμε πως μόνο τα μέλη της μαφίας είναι δεμένα με την περιβόητη ομερτά. Αντίθετα, οι πολίτες που συμμετέχουν σε κάθε είδους σωματεία δεν έχουν απλώς δικαίωμα, αλλά και υποχρέωση να προσφεύγουν στις αρχές, όταν διαπιστώνουν ένομες ενέρ-

γεις, οι οποίες στρέφονται σε βάρος των συμφερόντων του σωματείου τους.

Όταν, ας πούμε, διαπιστώνουν ότι μια παράνομη «γενική συνέλευση» παραχωρεί δωρεάν ένα οιονεί περιουσιακό στοιχείο του σωματείου τους σε μια ιδιωτική εταιρία (όπως συνέβη με το οικόπεδο που το κράτος έχει

παραχωρήσει στην ΑΕΚ κατά χρήση διοίκηση και διαχείριση - όχι κατά κυριότητα), τα μέλη του σωματείου έχουν υποχρέωση να προσφύγουν στα δικαστήρια (ιδιαίτερα όταν τους απαγορεύτηκε η συμμετοχή στη γενική συνέλευση-παρωδία). Όταν διαπιστώνουν ότι καμιά δεκαριά εκατομμύρια ευρώ έχουν κάνει φτερά από το σωματείο, έχουν

υποχρέωση να προσφύγουν στις αρχές. Κι όταν ο αρμόδιος υπου-
πουργός Βασιλειάδης στέλνει την υπόθεση στον εισαγγελέα, ο οποίος παραγγέλλει προκα-
ταρκτική εξέταση, οι εξεταζό-
μενοι θα έπρεπε να εξηγήσουν τι έγιναν τα δέκα εκατομμύρια και όχι να απειλούν με διαγραφή εκείνους που κατήγγειλαν τη λοβιτούρα.

Οι καλούμενοι σε απολογία κατηγορούνται ότι «εν γένει επιδεικνύετε δολίως παράνομη συμπεριφορά με σκοπό τη βλάβη του Σωματείου, η οποία αντίκειται στις αρχές και το Καταστατικό του Σωματείου και στο Νόμο». Αν παρανομούν, γιατί δεν τους τυλίζουν σε μια κόλλα χαρτί, να τους στείλουν στον εισαγγελέα, αλλά τους καλούν σε απολογία «ενώπιον εκπροσώπων του ΔΣ του Σωματείου»; Αυτό θυμίζει το «φωνάζει ο κλέφτης για να φοβηθεί ο νοικοκύρης».

Δεν ξέρουμε τι θα κάνουν οι κληθέντες σε «απολογία», ούτε έχει καμιά ιδιαίτερη σημασία. Μόνο η γενική συνέλευση μπορεί να διαγράψει μέλη. Εκείνο για το οποίο είμαστε σίγουροι είναι πως το «σύστημα Μελισσανίδη» στην Ερασιτεχνική ΑΕΚ βρίσκεται σε πανικό. Κι επειδή ο πανικός είναι κακός σύμβουλος, κατάφεραν να αποδείξουν σε όλους ότι φοβούνται τα μέλη που υπερασπίζονται τη νομιμότητα.

Μνημονιακά δεσμά μέχρι το 2060!

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 9

υποδείξεις της τρόικας και δεν πιάνει τους στόχους, δεν εκταμιεύεται η επόμενη δόση και αν η ελληνική κυβέρνηση επιμένει να μη συμμορφώνεται, τότε καταγγέλλεται η δανειακή σύμβαση και είναι άμεσα απαιτητές όλες οι δόσεις που δόθηκαν μέχρι εκείνη τη στιγμή. Πλέον δεν υπάρχουν δόσεις, οπότε οι δανειστές θα βρουν έναν τρόπο νομικής κατοχύρωσης των όρων που θα επιβάλουν, που το πιθανότερο είναι ότι θα προβλέπει πως αν η ελληνική κυβέρνηση «κάνει νερά», αυτοί θα ακυρώσουν τα μέτρα διευθέτησης του χρέους και θα ισχύσουν τα αρχικά.

Απότι φαίνεται από τα πρακτικά του Eurogroup, η συζήτηση για το χρέος αρχικά γινόταν πάνω σε κάποια σενάρια, που όλα έφταναν μέχρι το 2060. Και πάνω σ' αυτά ο Τόμσεν εξέφραζε τη διαφωνία του. Ο Τσακαλώτος δεν μίλησε στα σενάρια, αλλά είπε με νόημα: «Θα είμαι ευτυχής να υποστηρίξω οποιονδήποτε συμβιβασμό» φτάνει να σταλεί ένα μήνυμα στις αγορές ότι η Ελλάδα γυρίζει σελίδα. Κι ενώ φαινόταν ότι δε βρίσκεται συμφωνία, ο Ντεϊσελμπλουμ ανακοίνωσε ότι θα κάνει διακοπή και πέταξε τάχα αθώα: «Θα ζητήσω από το ΔΝΤ να μπει με πρόγραμμα, ακόμα και εάν δεν δώσει χρήματα πριν κλείσει το θέμα με το χρέος». Σαν έτοιμος από καιρό, ο Τόμσεν συγκατένευσε: «Αυτή είναι μια ενδιαφέρουσα πρόταση, που μπορούμε να συζητήσουμε. Να πάμε στο ΔΣ με πρόγραμμα και να δώσουμε χρήματα αργότερα». Ο Τσακαλώτος κατάλαβε ότι τον έχουν «στήσει» ο Σόιμπλε με τον Τόμσεν, με «λαγό» τον Ντεϊσελμπλουμ, και ήταν η πρώτη φορά που αντέδρασε: «Εάν αυτή είναι μια επιλογή, τότε είναι η χειρότερη των χειρότερων για την Ελλάδα! Εχουμε διαπραγματευτεί ένα σκληρό πρόγραμμα με το ΔΝΤ, με την προϋπόθεση ότι θα έρθει με πρόγραμμα και θα πει ότι το χρέος είναι βιώσιμο, ώστε να γυρίσουμε σε-

λίδα. Η συμμετοχή του ΔΝΤ πρέπει να είναι βασισμένη στο ότι πρέπει να πει ότι το χρέος είναι βιώσιμο».

Ο Τόμσεν του θύμισε ότι και στο παρελθόν το ΔΝΤ ενέκρινε προγράμματα επί της αρχής και ότι η χρηματοδότηση ήρθε αργότερα. Ο Λεμέρ είπε ότι «δεν του αρέσει αυτό το έλλειμμα σαφηνείας» συμπληρώνοντας ότι έχει εντολή από τον γάλλο πρόεδρο «να δεχτεί τη σαφήνεια, όχι μια διαδικασία αναβολής». Τα υπόλοιπα συζητήθηκαν επί τετράωρο στο παρασκήνιο. Σόιμπλε και Τόμσεν κατέληξαν σε κοινό σενάριο (το αποκάλυψε το Reuters), που προβλέπει ρυθμό ανάπτυξης 1,25% μέχρι το 2060 (!) και «πρωτογενή πλεονάσματα» 3,5% μέχρι το 2022 και 1,8% για την περίοδο 2023-2060! Όμως, το ΔΝΤ απλά θα δεχόταν το σενάριο ως «αποδεικτικό βιωσιμότητας» του χρέους, χωρίς να μπει από τώρα στο «πρόγραμμα» με λεφτά. Θα περιμένει το 2018, όταν θα συγκεκριμενοποιηθούν τα μέτρα αναδιάρθρωσης του χρέους, για να μπει τότε στο «πρόγραμμα». Σε ποιο «πρόγραμμα», όμως, αφού το τρίτο Μνημόνιο θα έχει τελειώσει;

Από μια άποψη πρόκειται πραγματικά για φαρσοκωμωδία. Όλοι ξέρουν πως πρόκειται για μπαλαρωδιά. Γι' αυτό κάποια στιγμή ο αυστριακός υπουργός Οικονομικών είπε στον Τόμσεν αν θέλει να βάλουν στοίχημα! Εκείνο που θέλουν είναι να εξασφαλίσουν τη συνέχιση της αποικιοκρατικού τύπου επιτροπείας και ταυτόχρονα να ικανοποιήσουν τις πολιτικές στοχεύσεις τους. Ιδιαίτερα ο Σόιμπλε, που δε θέλει κατά την προεκλογική περίοδο στη Γερμανία να αντιμετωπίζει κριτική από τα δεξιά, ότι «χαρίζει λεφτά των γερμανών φορολογούμενων στους τεμπέληδες Έλληνες».

Οι Τσιπροτσακαλώτοι δεν έχουν πρόβλημα με το εκτεταμένο Μνημόνιο (μέχρι το 2060) και τη σκληρή αποικιοκρατική

επιτροπεία. Γι' αυτό ο Τσακαλώτος δήλωσε «ευτυχής να υπογράψει οποιονδήποτε συμβιβασμό». Εκείνο που θέλουν είναι να τους βάλει ο Ντράγκι στο περιβόητο QE (από τη σύντομη τοποθέτηση του Ντράγκι στο Eurogroup δε φάνηκε ότι αυτό είναι σίγουρο) και να δηλώσει το ΔΝΤ, χωρίς επιφυλάξεις, ότι το ελληνικό χρέος είναι βιώσιμο, διότι οι ευρωπαίοι δανειστές συμφώνησαν να πάρουν νέα μέτρα αναδιάρθρωσής του από το 2023 και μετά (μέχρι το 2022 θεωρείται αναδιάρθρωμένο). Ευελπιστούν, λοιπόν, οι Τσιπροτσακαλώτοι ότι στις 15 Ιούνη το ΔΝΤ θα κάνει «κάτι παραπάνω» σε επίπεδο δήλωσης. Γιατί σε επίπεδο συμμετοχής με δανεισμό (έστω και συμβολικό) στο τρίτο Μνημόνιο ξέρουν πολύ καλά ότι το ΔΝΤ δε θα κάνει τίποτα. Θα γίνει αυτό που συμφώνησε ο Τόμσεν με τους Σόιμπλε-Λεμέρ: το ΔΝΤ θα πει ότι από άποψη αρχών βλέπει ότι το DSA (Ανάλυση Βιωσιμότητας Χρέους) πάει καλά και επιφυλάσσεται να συμμετάσχει με δανεισμό στο ελληνικό «πρόγραμμα» όταν πάρει στα χέρια του τα συγκεκριμένα μέτρα αναδιάρθρωσης του χρέους, συνοδευόμενα από τις υποχρεώσεις που θα αναλάβει η ελληνική κυβέρνηση στον τομέα της παραγωγής «πρωτογενών πλεονασμάτων» μέχρι το 2060.

Αυτή ακριβώς τη λύση προανήγγειλε ο Τσίπρας στο ΥΠΕΝ, λέγοντας πως «ο στόχος της εξόδου στις αγορές μπορεί να επιτευχθεί ακόμα κι αν πάρουμε μια συμφωνία για το χρέος σαν αυτή που μας παρουσίασε ο γερμανός υπουργός Οικονομικών». Ακολουθώντας τις διδαχές του Γκέμπελς, οι συριζαίοι αναγορεύουν σε μείζον ζήτημα την «εξόδο στις αγορές» και όχι το εκτεταμένο Μνημόνιο (μέχρι το 2060), που θα αλυσοδέσει τον ελληνικό λαό στα δεσμά της κινεζοποίησης και θα παραδώσει τη χώρα στον αποικισμό και το πλιάτσικο από τους ιμπεριαλιστές δανειστές.

Προβολές και συζητήσεις

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΛΟΥΙΣ ΜΠΟΥΝΙΟΥΕΛ

«Σε έναν κόσμο τόσο άσχημα φτιαγμένο όσο ο δικός μας, μόνο ένας δρόμος υπάρχει - η εξέγερση». Σε αυτήν του τη φράση, ο Λουίς Μπουνιουέλ (Καλάντα, 1900 - Μεξικό, 1983) συμπυκνώνει την ταραχώδη κινηματογραφική του διαδρομή, η οποία αποτυπώνεται σε 33 ταινίες που διατρέχουν έξι δεκαετίες. Γόνος μιας μεγαλοαστικής καθολικής οικογένειας της Αραγόνας, ο Μπουνιουέλ άφησε κατά μέρος τις διάφορες προσοδοφόρες και μη σπουδές του για να αφιερωθεί στον κινηματογράφο, μέσω του οποίου συνδέθηκε με το κίνημα του σουρεαλισμού. Αψηφώντας τους κανόνες της κλασικής αφήγησης, μέσα από την ονειρική συναρμολόγηση εικόνων και ήχων, συχνά ωμών και γκροτέσκων, ο Μπουνιουέλ βρήκε στον κινηματογράφο το μέσο για να προβοκάρει με υποδόριο χιούμορ τον συντηρητισμό και την υποκρισία της ιερής συμμαχίας αστικής τάξης και Εκκλησίας, αλλά και για να καυτηριάσει τις πιο σκληρές όψεις της ταξικής ανισότητας και της καταπίεσης. Οι ταινίες του συχνά απαγορεύτηκαν ή προκάλεσαν έντονη δυσφορία κατά την κυκλοφορία τους, κάτι που για τον ανατρεπτικό κινηματογραφιστή αποτελούσε και τη μεγαλύτερη επιβράβευση. Από τις πρώτες μικρού μήκους ταινίες-σκάνδαλα στη Γαλλία και το μοναδικό ντοκιμαντέρ που κινηματογράφησε στην Ισπανία, στο πέρασμά του στο Μεξικό κατά τη δικτατορία του Φράνκο κι έπειτα στην επιστροφή στα πατρία εδάφη τη δεκαετία του '60, μέχρι την τελευταία του γαλλική περίοδο, το αφιέρωμα αυτό επισκέπτεται σποραδικά μια απολαυστικά σκανδαλώδη διαδρομή που εξακολουθεί να στοιχειώνει τον παγκόσμιο κινηματογράφο.

-Παρασκευή 2/6/2017-

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

(Le fantôme de la liberté, Γαλλία - Ιταλία, 1974, 104')

Σκηνοθεσία: Λουίς Μπουνιουέλ

Σενάριο: Λουίς Μπουνιουέλ, Ζαν-Κλοντ Καριέρ

Ηθοποιοί: Ζαν Κλοντ Μπριαλί, Αντόλφο Τσέλι, Μισέλ Πικολί

Φωτογραφία: Εντμόν Ρισάρ

Ηχος: Ζίνα Πινιέ

Μοντάζ: Ελέν Πλεμιάνικοβ

Παραγωγή: Σερζ Σίλμπερμαν, Ούλριχ Πικάρ

Επικαλούμενος με τον τίτλο της ταινίας τη διάσημη φράση των Μαρξ-Ενγκελς («Ενα φάντασμα πλανιέται πάνω από την Ευρώπη: το φάντασμα του κομμουνισμού»), ο Μπουνιουέλ ολοκληρώνει την τριλογία για «την αναζήτηση της αλήθειας» (έχουν προηγηθεί ο Γαλαξίας το 1969 και η Διακριτική Γοητεία της Μπουρζουαζίας το 1972) με το Φάντασμα της Ελευθερίας, έναν περίτεχνο λαβύρινθο αντιφατικών και ονειρικών σεναρίων που συνδέονται μεταξύ τους μόνο μέσω των τυχαίων συναντήσεων των πρωταγωνιστών τους. Πλήρως απελευθερωμένος από τη γραμμική αφήγηση, ο Μπουνιουέλ αμφισβητεί με παιγνιώδη λεπτότητα και απρόβλεπτο χιούμορ τις κυρίαρχες αντιλήψεις για την κανονικότητα, την πολιτική ορθότητα και τις αστικές συμβάσεις.

Παρασκευές στις 8:30 μμ | Είσοδος ελεύθερη

Αγαθουπόλεως 65 & Αχαρνών, Αθήνα
Ιουστινιανού 24, Θεσσαλονίκη

κοράκι ΣΦΥΡΑ ΤΟ!

Κ Ο τελικός του Europa League ανάμεσα στη Μάντσεστερ Γιουνάιτεντ και τον Αγιαξ έγινε σύμφωνα με τον αρχικό προγραμματισμό στη Στοκχόλμη την περασμένη Τετάρτη, στη σκιά της βομβιστικής επίθεσης που πραγματοποιήσε ο ISIS στη Manchester Arena κατά τη διάρκεια συναυλίας. Από την επίθεση έχασαν τη ζωή τους 22 άτομα και υπήρξαν 60 τραυματίες, ορισμένοι σοβαρά. Οι «κόκκινοι διάβολοι» ακύρωσαν την καθιερωμένη συνέντευξη Τύπου πριν τον τελικό και ταξίδεψαν με βαριά καρδιά στη Στοκχόλμη για τον μεγάλο τελικό.

Όπως έχει συμβεί και στο παρελθόν, η ΟΥΕΦΑ αποφάσισε να διεξαχθεί κανονικά ο αγώνας, προκειμένου -όπως ανέφεραν οι αξιωματούχοι της- να τιμηθεί η μνήμη των θυμάτων και να σταλεί στους τρομοκράτες ένα ξεκάθαρο μήνυμα ότι οι κοινωνίες αντιστέκονται στο φόβο και η ζωή συνεχίζεται! Μοναδική «υποχώρηση» από το προγραμματισμένο τελετουργικό του τελικού ήταν η ακύρωση της τελετής έναρξης και της γιορτής που είχε προγραμματιστεί η ΟΥΕΦΑ.

Αξίζει να σημειωθεί ότι η ΟΥΕΦΑ αναγκάστηκε (παρά τη θέλησή της) να αναβάλει τη γιορτή, γιατί οι καλλιτέχνες που είχαν κληθεί δήλωσαν ότι δε θα συμμετάσχουν, γιατί δεν είναι ώρα για χαρές και πανηγύρια, θέλοντας με αυτόν τον τρόπο να σβαστούν τους αδικοχαμένους από τη βομβιστική επίθεση.

Δε χρειάζεται ιδιαίτερη επιχειρηματολογία για να πείσουμε ότι το ενδιαφέρον της ΟΥΕΦΑ για τα θύματα και το σοκ που έχει υποστεί η κοινωνία του Μάντσεστερ είναι υποκριτικό, ούτε ότι ο τελικός έγινε κανονικά για να εξασφαλιστούν τα φράγκα για το ταμείο της και όχι για να μην «επιβάλει τον τρόμο» το ISIS. Αν η επιδίωξη της ευρωπαϊκής ομοσπονδίας ήταν πραγματικά να νικήσει το φόβο του ISIS, θα έκανε το αντίθετο από αυτό που αποφάσισε. Θα ακύρωνε τον τελικό και θα καλούσε τους καλλιτέχνες να συμμετάσχουν σε μια μεγάλη συναυλία.

Αλλωστε, είναι νωπές οι μνήμες από την επίθεση εναντίον του πούλμαν που μετέφερε την ομάδα της Ντόρτμουντ στο γήπεδο, λίγες ώρες πριν την έναρξη του αγώνα Ντόρτμουντ - Μονακό για τα προημιτελικά του Champions League. Τότε η ΟΥΕΦΑ αποφάσισε να γίνει ο αγώνας την επόμενη μέρα από την προγραμματισμένη, παρά το γεγονός ότι οι παίκτες της γερμανικής ομάδας δήλωναν σοκαρισμένοι από την επίθεση και ζητούσαν να αναβληθεί οριστικά το παιχνίδι. Τα επιχειρήματα των αξιωματούχων της ΟΥΕΦΑ ήταν και τότε παρόμοια με αυτά που πρόέβαλαν για τον τελικό, ενώ όλοι ήξεραν ότι η ποδοσφαιρική πιάτσα πίεζε για την άμεση διεξαγωγή του αγώνα, αφού μια ενδεχόμενη αναβολή θα δημιουργούσε σοβαρές ανατροπές στον προγραμματισμό και τις υποχρεώσεις των ομάδων.

Για μια ακόμη φορά αποδεικνύεται ότι το επαγγελματικό ποδόσφαιρο είναι μια καπιταλιστική μπίζνα, οπότε τα φράγκα και τα κέρδη είναι πάνω απ' όλα.

Ψευτοδίλημμα

Συνεχίζεται ο «εμφύλιος» στον ερασιτέχνη και τον μπασκετικό Παναθηναϊκό και πλέον, εκτός από τους δυο βασικούς μονομάχους, Δημήτρη Γιαννακόπουλο και Δημήτρη Μπαλτάκο, στη διαμάχη εμπλέκονται ο πρώην προπονητής της ομάδας μπάσκετ, Ζέλικο Ομπράντοβιτς, και οι οργανωμένοι οπαδοί του Παναθηναϊκού. Όσοι δεν ασχολούνται συστηματικά με τα δρώμενα στον Παναθηναϊκό είναι μάλλον αδύνατο να κατανοήσουν όσα διαδραματίζονται. Αν κρίνουμε όμως από τα σχόλια που συνοδεύουν τις σχετικές ειδήσεις στα αθλητικά sites, είναι φανερό ότι και οι πράσινοι οπαδοί έχουν πλέον μεγάλη δυσκολία να παρακολουθήσουν τις εξελίξεις.

Η στήλη δεν ασχολήθηκε μέχρι σήμερα με το θέμα, αφενός γιατί δε συνηθίζει να ασχολείται με τα «εσωκομματικά» των ομάδων (εκτός αν σχετίζονται με το γενικότερο οικονομικό, πολιτικό και κοινωνικό γίγνεσθαι) και αφετέρου γιατί η συγκεκριμένη διαμάχη οφείλεται περισσότερο στα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της προσωπικότητας Γιαννακόπουλου και Μπαλτάκου και λιγότερο σε σύγκρουση συμφερόντων. Όταν όμως το μέτωπο της αντιπαράθεσης διευρύνεται και το επίκεντρο μετατοπίζεται από τις εκλογές στον Ερασιτέχνη, στις εξελίξεις στον μπασκετικό Παναθηναϊκό και μάλιστα με σαφή αποστασιοποίηση των οργανωμένων οπαδών από τη γραμμή του Γιαννακόπουλου, τότε η στήλη δεν μπορεί να «αντισταθεί» στην πρόκληση

για σχολιασμό των εξελίξεων.

Στο πρόσφατο παρελθόν, με αφορμή την απόφαση του Γιαννακόπουλου (κατά κόσμο Τράκης) να επιστρέψει η ομάδα από την Ιστανμπούλ με πούλμαν, ως τιμωρία για τον αποκλεισμό της από το Final 4, η στήλη είχε εκφράσει την άποψη ότι η παρουσία του στην προεδρία και ο τρόπος με τον οποίο πολιτεύεται και ενεργεί προσβάλλουν την ιστορία του Παναθηναϊκού και την όποια προσφορά της οικογένειάς του στην ομάδα. Χωρίς να αλλάζει σε τίποτα η άποψη της στήλης για το πρόσωπο, στη διαμάχη με τον Ομπράντοβιτς και εμμέσως πλην σαφώς με τη Θύρα 13, που πήρε το μέρος του πρώην προπονητή, ο Τράκης έχει δίκιο.

Ο λόγος για τον οποίο ο Ομπράντοβιτς έφυγε από τον Παναθηναϊκό ήταν γιατί διέγινωσεν ότι η ομάδα είχε φτάσει αγωνιστικά στο ανώτερο σημείο που μπορούσε. Το γεγονός αυτό, σε συνδυασμό με τη μείωση του μπάτζετ που θα είχε στη διάθεσή του για να σχεδιάσει την επόμενη μέρα, που δεν εξασφάλιζε στον Σέρβο ότι η πορεία της ομάδας θα ήταν ανάλογη με τα προηγούμενα χρόνια, και το αγωνιστικό δυνάμωμα των αντιπάλων του Παναθηναϊκού, καθόρισαν την απόφαση του Ομπράντοβιτς να την κάνει για άλλες πολιτείες και ακόμη μεγαλύτερα συμβόλαια. Το επιχείρημά του ότι δε συνέχισε στον πάγκο του Παναθηναϊκού γιατί ο Τράκης δε σεβάστηκε την προσωπικότητά του και το έργο του, μπορεί να πείσει μόνο αυτούς

που βλέπουν τα πράγματα εντελώς επιφανειακά, τους επιχειρηματικούς αντιπάλους του Γιαννακόπουλου και τους οργανωμένους οπαδούς των πράσινων, που μην μπορώντας να του κάνουν αντιπολίτευση (αν ο Τράκης φύγει από την ομάδα, ξέρουν πολύ καλά ότι θα πρέπει να ξεχάσουν για πολλά χρόνια τη λέξη τίτλος), προσπαθούν να τον αποδομήσουν, όταν τους δίνεται η κατάλληλη ευκαιρία.

Ενας ακόμα λόγος που κατά την άποψη της στήλης ενισχύει την εκδοχή Γιαννακόπουλου, πέρα από τα ηχητικά ντοκουμέντα που έχουν δει το φως της δημοσιότητας, είναι η χρονική στιγμή που ο Ομπράντοβιτς επέλεξε να ανοίξει το συγκεκριμένο θέμα. Έχοντας κατακτήσει τον τίτλο της Ευρωλίγκας κόντρα στον Ολυμπιακό, έχοντας πετάξει εκτός Final 4 τους πράσινους που είχαν πλεονέκτημα έδρας και με νωπή τη ντροπιαστική απόφαση του Τράκη για την επιστροφή με το πούλμαν, ο Ομπράντοβιτς προσπάθησε να εκμεταλλευτεί τη δυσάρεσκεια του κόσμου του Παναθηναϊκού για τον Τράκη και να ενισχύσει το προφίλ του και το έωλο επιχείρημα του. Ποντάροντας ότι θα έχει μαζί του μια σημαντική μερίδα των αθλητικών εφημερίδων και των ΜΜΕ και μια μεγάλη μερίδα του κόσμου του Παναθηναϊκού, που θα εξέταζε τα δεδομένα με το συναίσθημα και όχι με τη λογική, επιδίωξε να δώσει τις «εξηγήσεις» που όφειλε στον κόσμο του Παναθηναϊκού σε μια ιδιαίτερα ευνοϊκή γι' αυτόν συγκυρία, επιδιώκοντας ταυτόχρονα να κλείσει το θέμα οριστικά υπέρ του.

Ο κωλοπαιδισμός του Ομπράντοβιτς γίνεται ακόμη μεγαλύτερος, αν συνυπολογιστεί η ζημιά που είναι πιθανό να προκληθεί στην ομάδα ενόψει της αναμέτρησης των πράσινων με τον Ολυμπιακό για τον τίτλο του πρωταθλητή Ελλάδας. Οι πράσινοι, έχοντας το μειονέκτημα έδρας, θα έπρεπε να πάνε στο ΣΕΦ απόλυτα συγκεντρωμένοι στο αγωνιστικό μέρος, όμως αυτό θα είναι πολύ δύσκολο όταν εξωαγωνιστικά υπάρχει αναταραχή. Ο Ομπράντοβιτς αποδεικνύει για μια ακόμη φορά ότι είναι στυγνός επαγγελματίας που βάζει την ομάδα σε δεύτερη μοίρα και ενδιαφέρεται μόνο για τα ακριβά συμβόλαια και την υστεροφημία του και ως τέτοιος πρέπει να αντιμετωπίζεται. Αυτό σε καμιά περίπτωση δε σημαίνει στήριξη στον Γιαννακόπουλο, που από άλλο πόστο και με άλλο τρόπο ζημιώνει εξίσου την ομάδα.

Κος Πάπιας
papias@eksegersi.gr

ΣΙΝΕΜΑ

ΚΛΕΜΠΕΡ ΜΕΝΤΟΣΑ ΦΙΛΙΟ

Aquarius

Η τελευταία ταινία του βραζιλιάνου σκηνοθέτη (Neighboring Sounds - 2012, Green Vinyl - 2004) βγαίνει στις κινηματογραφικές αίθουσες αυτήν την εβδομάδα.

Η Κλάρα, μια 65χρονη χήρα και συνταξιούχος κριτικός μουσικής, κατάγεται από μια πλούσια οικογένεια της Βραζιλίας. Είναι η τελευταία κάτοικος του Aquarius, ενός ιστορικού κτιρίου που χτίστηκε τη δεκαετία του 40 στο παραθαλάσσιο Ρεσίφε. Όλα τα γειτονικά κτίσματα έχουν ήδη πουληθεί σε μια πολυεθνική που έχει άλλα σχέδια για την περιοχή. Η Κλάρα έχει ορκιστεί ότι θα αφήσει το σπίτι της μόνο αν πεθάνει. Η ένταση που δημιουργείται διαταράσσει την καθημερινότητα της Κλάρα. Την κάνει επίσης να σκεφτεί τους αγαπημένους της ανθρώπους, το παρελθόν και το μέλλον της.

Η μάχη γύρω από το Aquarius στην ταινία αποκτά συμβολικό χαρακτήρα. Ο σκηνοθέτης περισσότερο αναδεικνύει μια μάχη μεταξύ μιας βραζιλιάνικης εποχής που χάνεται (γεμάτης μουσική και χρώματα, ρομαντισμό και αξίες) και μιας καινούριας που ξεκινά (με άξονα τις έννοιες της «εξέλιξης» και της «αξιοποίησης», που ξέρουμε πολύ καλά πώς νοούνται). Η πρωταγωνίστρια είναι μαχήτρια. Έχει χάσει τον άντρα της, έχει νικήσει τον καρκίνο και συνεχίζει να αγωνίζεται για το σπίτι της, παρά το γεγονός ότι, μετά τα τεράστια χρηματικά ποσά που της προσφέρονται και αυτή αρνείται, η προσπάθειά της εταιρίας περνά σε άλλα επίπεδα.

ΤΖΙΜ ΤΖΑΡΜΟΥΣ

Στην παγίδα του νόμου

Η τρίτη ταινία του (1986), με την οποία ο Τζάρμους έγινε ευρέως γνωστός και αγαπητός στο κινηματογραφικό κοινό, μία από τις πιο κλασικές ταινίες του ιδιόρρυθμου αμερικανού σκηνοθέτη, προβάλλεται ξανά στις κινηματογραφικές αίθουσες (για την ακρίβεια, σε κάποιους θερινούς κινηματογράφους).

Ο Τζακ (Τζον Λιούρι) είναι μαστροπός. Του πλάσαραν μια ανήλικη, χωρίς αυτός να ξέρει τίποτα, τον κάρφωσαν και βρέθηκε στη φυλακή. Ο Ζακ (Τομ Ουέιτς), άνεργος πρώην ραδιοφωνικός παραγωγός, βρέθηκε με ένα αυτοκίνητο με ένα πτώμα στο πορτ μπαγκάζ, ενώ ήταν μεθυσμένος και κατέληξε κι αυτός στη φυλακή. Οι δυο τους καταλήγουν στο ίδιο βρώμικο κελί σε μια φυλακή στη Νέα Ορλεάνη. Αμέσως συμφωνούν ότι δε χωνεύουν ο ένας τον άλλο και αποφασίζουν να μην μιλούν μεταξύ τους. Εκεί παρουσιάζεται ο Μπομπ, ένας ιταλός μετανάστης που δεν μιλάει καλά αγγλικά, και επαναλαμβάνει όποια έκφραση πιάσει το αυτί του. Σε αντίθεση με τους δυο, ο Μπομπ (Ρομπέρτο Μπενίνι) είναι «αληθινός κακοποιός», αφού, αμυνόμενος, σκότωσε κάποιον με

Με τη ΣΥΡΙΖΑικη εκδοχή της διαπλοκής τείνουν να δικαιωθούν όσοι υποστηρίζουν την άποψη ότι ο ΠΑΟΚ είναι ο «Γάιος του Βορρά»;

DIXI ET SALVAVI ANIMAM MEAM

Μεταξύ άλλων ΚΑΙ κοινοβουλευτικός κρετινισμός

**Πονάνε και δακρύζουνε ΑΝΕΛ και Συριζαίοι,
μας εγαμήσαν τη ζωή με και με δίχως σάλιο,
τίναι τα μέτρα τους βαριά, οκάδες μα και τόνους
κρατάνε το μαστίγιο, οι ξοφλημένοι αφέντες**

Ψήφισε κι εσύ ένα Μνημόνιο: ΜΠΟΡΕΙΣ!

Κινεζοποίηση βαριά στη νεοαποικία

- Το β! ΕΣΠΑ ή τη βέσπα;
- Ιδού η απορία.
- Βαλβίδες Εκτόνωσης Πιέσεων.
- Ιδανική ατομικότητα εις το διηνεκές.
- Okay, just a little pinpick.
- To become comfortably numb.
- Τις πληβειακές μάζες της Μέσης Ανατολής τις παίρνει κανείς υπόψη;
- My home is my castle.
- Ωστε έτσι, ε;
- Κι εκεί που (νομίζεις ότι) κάθεται αμέριμνος
- μπαμ! και κάτω.
- Ζόρια.
- Μπορεί.

► «Τυνησία - νεκρός διαδηλωτής από αστυνομικά πυρά» (Ριζοσπάστης, 23/5/2017). Εελα! Κάνουν τέτοια οι «εργαζόμενοι» στα σώματα ασφαλείας;

► «Μνημόνια και αφεντικά» (Ριζοσπάστης, 19/5/2017). Τς, τς, οποίος λαϊκισμός...

► «Να αρχίσουν πιο δυναμικοί αγώνες» - Δ. Κουτσούμπας στον ΑΝΤΕΝΑ. Ακόμα και με κίνδυνο να πέσει ένα τόσο δα μικρό, κούτσικο πετραδάκι σε παραπλήσια τζαμαρία;

► Χαμογελαστοί Κατρούγκαλος και Αχτσιόγλου παρότι «περισσότερα χρόνια δουλειάς και συντάξεις στο μισό». Καθάρματα.

► Κατά πως φαίνεται έχει δίκιο ο Καταλειφός όταν δηλώνει ότι «ο Πίντερ θέτει ερωτήματα, δεν απαντά».

► Κάτι με τις βούρτσες μπέρδεψε ο συντάκτης του ΒΗΜΑ-ΤΟΣ Γ. Ζουμπουλάκης. (<http://>

μία μπάλα του μπιλιάρδου που του πέταξε στο κεφάλι. Οι τρεις θα δραπετεύσουν και θα βγουν στους βάλτους της Λουιζιάνα, θα περιπλανηθούν φιλοσοφώντας και διαπληκτιζόμενοι (δηλαδή, ο Ζακ κι ο Τζακ), μέχρι που θα βρουν μες στο δάσος ένα σπίτι. Η ιδιοκτήτρια του, Νικολέτα, θα τους καλοδεχτεί και εξαιρετικά εύκολα θα ζευγαρώσει με έναν από τους τρεις.

Τώρα που σιγά-σιγά ανοίγουν τα θερινά σινεμά, οι επανεκδόσεις ταινιών θα αποτελούν μια καλή ευκαιρία να δούμε παλιές ταινίες που δεν έχουμε δει ή και να απολαύσουμε ξανά παλιές αγαπημένες, μιας και όσο μπαίνει το καλοκαίρι τόσο θα μειώνονται οι επιλογές σε κυκλοφορίες καινούριων ταινιών.

Ελένη Π.

www.tovima.gr/opinions/article/?aid=881321). Ατυχεστάτη σύγκριση σκηνοθετών όπως ο Αντονιόνι, ο φον Τρίερ, ο Χάνκε με τον Λάνθιμο.

► Bloopers...

► Δημοπρασίες παραλιών: θα μείνουμε με την παραλία στο χέρι...

► «Ενας - ένας οι ποιητές βρυσκοκακιάζουν» (Μ. Μέσκος, Μεταμορφώσεις, 1995).

► Και τι να πεις αγγίζοντας το χνούδι μιας αγκαλιάς την άνοιξη;

► Δεν πα να παραιτούνται από τον Συριζα: συνυπεύθυνοι είναι ΟΛΟΙ τους.

► Αναγνώριση Παλαιστίνης; Non, απαντά ο Macron (για να μην ξεχνιόμαστε).

► R. Gallagher: Bullfrog Blues.

► «Η στάση ενός πολιτικού κόμ-

ματος μπροστά στα λάθη του είναι ένα από τα σπουδαιότερα και ασφαλέστερα κριτήρια για τη σοβαρότητα του κόμματος και για την εκπλήρωση στην πράξη των υποχρεώσεών του απέναντι στην τάξη του και τις εργαζόμενες μάζες. Να αναγνωρίζει ανοιχτά το λάθος του, να βρίσκει τις αιτίες του, να αναλύει την κατάσταση που το γέννησε, να εξετάζει προσεχτικά τα μέσα της διόρθωσης του λάθους, αυτό είναι το χαρακτηριστικό του σοβαρού κόμματος, αυτό θα πει εκπλήρωση των υποχρεώσεών του, αυτό θα πει διαπαιδαγώγηση και μόρφωση της τάξης του και έπειτα της μάζας».

► Ποδοσφαιρική Ομάδα Μακρονήσου.

► Αριθμό ρεκόρ (τα 3/5 των φτωχών) σημείωσε η φτώχεια σε νοικοκυριά με τουλάχιστον ένα εργαζόμενο μέλος (Μελέτη Πανεπιστημίου Κάρντιφ).

► Peace + Love - Manchester:

► Η ζωή δεν είναι παίξε-γέλασε Πρέπει να την πάρεις σοβαρά Τόσο μα τόσο σοβαρά Που έτσι, να πούμε, ακουμπισμένος σ' έναν τοίχο με τα χέρια σου δεμένα Ή μέσα στ' αργαστήρι Με λευκή μπλούζα και μεγάλα ματογυάλια

Θε να πεθάνεις, για να ζήσουν οι άνθρωποι, Οι άνθρωποι που ποτέ δε θα 'χεις δει το πρόσωπό τους και θα πεθάνεις ξέροντας καλά

Πως τίποτα πιο ωραίο, πως τίποτα πιο αληθινό απ' τη ζωή δεν είναι.

(Ν. Χικμέτ: «Για τη ζωή»)

Στηρίζοντας τον βρετανικό λένοντα - ιμπεριαλισμό.

► «Γνωρίζαμε από καιρό ότι θα συνέβαινε κάτι τέτοιο, όχι ακριβώς με αυτόν τον τρόπο. Δεν πρόκειται να το καταλάβουμε ποτέ και θα ήταν μάταιος κόπος το να προσπαθήσουμε» (από τον Independent). Συν: «Η επίθεση στην Αρένα του Μάντσεστερ είναι το απαίσιο τίμημα που πληρώνουμε για την ελευθερία της ευρωπαϊκής δημοκρατίας».

► Workhouses: Αγγλία και Τσαρλς Ντίκενς.

► Λοιπόν, αν δεν φαινόταν αστείο θα ήταν... βίτσιο: ο «βόρειος τομέας Αττικής» του Περισσού (Κομματική Οργάνωση Βόρειου Τομέα Αττικής) το παίζει... Σιδηρόπουλος: δεν είμαι με κανένα. Αυτό που «ξεχνάει» είναι ότι οι ορδές του γατούλη αλωνίζουν τα τρία τελευταία χρόνια (με δολοφονικές προθέσεις). Ο δε γατούλης καπιταλιστής είναι. Οσο για την μπαρσοανοχή στους χουλιγκάνους δεν είδε, ούτε άκουσε τίποτα...

► Μέρκελ ή Σουλτς: ni Merkel ni Schultz.

► Τσίπρας: Στρατηγικός στόχος η έξοδος στις αγορές το 2018 (μάλλον εννοεί την «ηρωική έξοδο» με εκλογές).

► Όταν ο Πετρόπουλος «αποκλείει μειώσεις 40 - 45% στις νέες συντάξεις», φαίνεται πως «παρέλειψε» το «δεν» πριν το «αποκλείει»...

► «Πράξη βαρβαρότητας» χαρακτήρισε την επίθεση στο Μάντσεστερ η βασίλισσα Ελισάβετ. Ξέρει πολύ καλά ότι ο πόλεμος συνεχίζεται.

Βασίλης

οι τοίχοι έχουν φωνή

◆ Κριτήριο το survivor! Η ΔΑΠ-ΝΔΦΚ είναι οι «διάσημοι», η ΑΕΠ-ΕΑΑΚ είναι οι «μαχητές». Στο ΠΑΜΑΚ όλ' αυτά. Ο φοιτητής καλείται να διαλέξει! Προσοχή, όμως, στη διαδικασία, παιδιά. Στο survivor ψηφίζουμε με sms, ενώ εδώ πρέπει να πάμε στην κάλη και να ρίξουμε το ψηφοδέλτιο των ΕΑΑΚ. Απορούμε πώς τους διέφυγε να το γράψουν και αυτό. Οσο για τη σιγουριά τους ότι εκείνοι που «πουλάνε» είναι οι «μαχητές» και όχι οι «διάσημοι», δεν μπορούμε να πούμε τίποτα. Για να το λένε, παναπεί ότι ξέρουν. Παρακολουθούν μετά μανίας το συγκεκριμένο τηλεσκοπίδι, οπότε έχουν κάνει τους υπολογισμούς τους. Ξεφτίλα; Σωπάτε, καλέ! Η... ριζοσπαστική Αριστερά αναζητά μοντέρνους τρόπους συγκέντρωσης των... επαναστατικών δυνάμεων. Αλλωστε, δε γνωρίζουμε αν το συγκεκριμένο σχήμα των ΕΑΑΚ είναι με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ ή προσχώρησε στη ΛΑΕ (αν δεν κάνουμε λάθος, έχουν πέσει και κάτι «φιλές» εκεί στη Θεσσαλονίκη, στο πλαίσιο του... διαιολόγου ανάμεσα στις... αριστερές ριζοσπαστικές δυνάμεις). Ας το σοβαρέσουμε λίγο: αυτές είναι οι βλαβερές συνέπειες του κοινοβουλευτικού κρετινισμού.

◆ Δεν είναι οι μετανάστες δυνάμεις βιαστές - Είναι όλοι οι Έλληνες, ξεφτίλες ρατσιστές - ΑΣ 619 (τρικάκι)

Το τρικάκι πετάχτηκε το προηγούμενο Σαββατόβραδο στην περιοχή του Κεραμεικού, όπου φεμινίστριες έκαναν παρέμβαση, απευθυνόμενες προφανώς στον -νεανικό στην πλειοψηφία του- κόσμο που διασκεδάζει στα «εναλλακτικά» μαγαζιά της περιοχής. Ένα ποσοτικό επίθετο («όλοι») αφαιρείται από τη μια πρόταση και προστίθεται στην άλλη, δημιουργώντας ένα λογικό και οντολογικό τερατούργημα. Το «όλοι» αφαιρέθηκε από το ουσιαστικό «μετανάστες», που απαλλάχτηκαν ως σύνολο από την κατηγορία του «δυνάμει βιαστή». Το «όλοι» προστέθηκε μπροστά από το ουσιαστικό «Έλληνες», οπότε όλοι οι Έλληνες κατατάχτηκαν στην κατηγορία του «ξεφτίλα ρατσιστή». Όλοι ανεξαιρέτως! Οι άρρενες, βέβαια, γιατί οι γυναίκες εξαιρούνται. Κάτι κυρίες που φοβερίζουν το παιδάκι τους «φάε, γιατί θα φωνάξω τον αράπη να σε πάρει» και κάτι άλλες που σε κάθε Πακιστανό βλέπουν τον υποψήφιο βιαστή τους, δεν ανήκουν στην κατηγορία «ξεφτίλες ρατσιστές». «Ξέρουμε πως κάθε άντρας μπορεί να βιάσει» έγραφε ένα φυλλάδιο που μοίραζαν στον κόσμο οι παρεμβαίνουσες. Αρα, και ο μετανάστης είναι «δυνάμει βιαστής», όπως κάθε άνδρας! Γι' αυτό σας λέμε: λογικό και οντολογικό τερατούργημα. Περιτεύει να πούμε πως ούτε οι μετανάστες είναι ειδική κατηγορία δυνάμει βιαστών, ούτε όλοι οι άνδρες (συμπεριλαμβανόμενων των μεταναστών) είναι δυνάμει βιαστές, ούτε όλοι οι Έλληνες και όλες οι Ελληνίδες είναι ξεφτίλες ρατσιστές.

◆ Και στους πιο δύσκολους καιρούς πρέπει ν' αγωνίζεσαι. Και οι καιροί είναι πραγματικά δύσκολοι. Κρίση, τεράστια ανεργία, πλήρης διάλυση του εργατικού συνδικαλισμού, αποθώωση της αυθαιρεσίας των καπιταλιστών, που τρομοκρατούν τους εργάτες με την απειλή της ανεργίας. Οι ίδιοι οι αγώνες έχουν εξορισμού μειωμένη συμμετοχή και μειωμένη αποτελεσματικότητα σ' αυτές τις συνθήκες.

Πρέπει, όμως, να οργανώνονται, προκειμένου να στέλνουν το μήνυμα ότι η εργατική τάξη είναι πάντα εδώ και θα ξαναγίνει πραγματικά απειλητική για το κεφάλαιο.

Περισσότεροι από 1.300 παλαιστίνιοι πολιτικοί κρατούμενοι συνεχίζουν την απεργία πείνας που πλέον έχει ξεπεράσει σε διάρκεια τις πέντε βδομάδες. Οι σιωνιστές παραμένουν αμετακίνητοι στη θέση τους ότι δε διαπραγματεύονται με τους κρατούμενους αν πρώτα δεν σταματήσει η απεργία πείνας. Και οι κρατούμενοι απεργοί πείνας τους διαμηνύουν ότι μόνο ο θάνατος μπορεί να τους

Απεργοί πείνας παλαιστίνιοι κρατούμενοι

«Μόνο ο θάνατος μπορεί να μας σταματήσει»

σταματήσει.

Οι συνθήκες φυλάκισης των απεργών πείνας χειροτερεύουν μέρα με τη μέρα. Σύμφωνα με δηλώσεις του απεργού πείνας Μοχάμεντ Αλ Γκουλ, που δημοσίευσε η Ενωση Παλαιστίνιων Κρατούμενων, στη φυλακή Οχαλέι Κεντάρ, όπου βρίσκεται, οι απεργοί πείνας κρατούνται κάτω από άθλιες συνθήκες, σε κελιά γεμάτα κοριούς και κατσαρίδες, ενώ στους απεργούς πείνας που μεταφέρθηκαν εκεί από τις 16 Μάη μέχρι σήμερα δεν έχει επιτραπεί από τους δεσμοφύλακες να αλλάξουν ρούχα και εσώρουχα. Στη φυλακή Χανταρίμ οι απεργοί πείνας δέχονται συχνά επιθέσεις από τους δεσμοφύλακες, οι οποίοι μπουκάρουν στα κελιά τους, τα κάνουν φύλλο και φτερό, αφαιρώντας το αλάτι και τα επιφαινωμένα νερά που βρίσκουν.

Η κατάσταση αυτή οδήγησε τους απεργούς πείνας να δηλώσουν ότι θα κλιμακώσουν την απεργία πείνας άμεσα, ενώ αρνούνται τις εξετάσεις από το ιατρικό προσωπικό της φυλακής.

Παράλληλα, οι σιωνιστές έχουν επιβάλει σιγή ιχθύος στα μίντια, για να μην μεταδίδουν ειδήσεις σε σχέση με την απεργία πείνας, ενώ μεταφέρουν συνεχώς τους απεργούς πείνας από φυλακή σε φυλακή μέσα σε κλούβες της Υπηρεσίας Ισραηλινών Φυλακών, προκειμένου να τους απομονώσουν μεταξύ τους, να τους εξαντλήσουν και να σπάσουν το ηθικό τους. Μέχρι τώρα, όλες οι πληροφορίες που απορρούν την εξέλιξη της απεργίας πείνας και την κατάσταση των κρατούμενων βγαίνουν μέσα

από τις φυλακές μέσω των δικηγόρων που επισκέπτονται απεργούς πείνας.

Σύμφωνα με τον δικηγόρο Χανάν Αλ Χατίμπ της Παλαιστινιακής Επιτροπής για Ζητήματα Φυλακισμένων, η υγεία των απεργών πείνας στη φυλακή Χανταρίμ έχει φτάσει πλέον σε κρίσιμο σημείο. Τα κύρια συμπτώματα της πολυήμερης άρνησης λήψης τροφής είναι η αρχόμενη νεφρική ανεπάρκεια σε κάποιους απεργούς πείνας, ισχυροί πόνοι στις αρθρώσεις και μεγάλη δυσκολία κίνησης. Εξω από τη φυλακή σταθμεύουν μόνιμα δεκάδες ασθενοφόρα για να μεταφέρουν τους απεργούς πείνας σε πολιτικά νοσοκομεία όταν αυτό χρειαστεί. Δεκάδες απεργοί πείνας μεταφέρθηκαν την Τρίτη 23 Μάη σε πολιτικό νοσοκομείο της Ασκελόν, μετά την ραγδαία επιδείνωση της υγείας τους, λόγω της παροδικής κλιμάκωσης του αγώνα με την άρνηση λήψης ακόμα και νερού.

Η μεταφορά όλων των κρατούμενων σε φυλακές όπου έχουν στηθεί πρόχειρα νοσοκομεία, που ξεκίνησε την προηγούμενη βδομάδα, έχει ολοκληρωθεί. Αυτά τα νοσοκομεία δε διαθέτουν ούτε τον βασικό ιατρικό εξοπλισμό, απαραίτητο για την περίθαλψη των απεργών πείνας που έχουν αρχίσει να υποφέρουν από μικρή εσωτερική αιμορραγία, καρδιακή, νεφρική και ηπατική ανεπάρκεια. Αυτή η κατάσταση, σε συνδυασμό με την άρνηση του ιατρικού προσωπικού σε αυτά να βοηθήσει όσους απεργούς πείνας έχουν απευθυνθεί, θέτοντάς τους ως όρο να σταματήσουν πρώτα την απεργία πείνας, ενισχύει τις φήμες ότι

η μοναδική αρμοδιότητα και αποστολή αυτών των νοσοκομείων είναι η υποχρεωτική σίτιση των απεργών πείνας, όταν τα πράγματα φτάσουν σε πιο κρίσιμες καταστάσεις. Είναι ιατρικές μονάδες στήριξης βασανιστηρίων και όχι παροχής ιατρικής βοήθειας σύμφωνα με τις αρχές της ιατρικής δεοντολογίας και της βιοηθικής.

Όπως ανακοίνωσε η Παλαιστινιακή Επιτροπή για Ζητήματα Φυλακισμένων, οι σιωνιστές επιχειρούν να εξουδετερώσουν τα ηγετικά στελέχη της κινητοποίησης και ειδικά των Μαρουάν Μπαργούθι, αρνούμενοι να διαπραγματευτούν απευθείας με αυτούς. Επιχειρούν έτσι να σπάσουν το μέτωπο των απεργών πείνας και να αναγορεύσουν σε μοναδικούς συνομιλητές τους για τα αιτήματα των απεργών πείνας τον ξεπουλημένο Αμπάς και την Παλαιστινιακή Αρχή.

Με αφορμή την άρνηση των σιωνιστών να διαπραγματευτούν όσο συνεχίζεται η απεργία πείνας, οι κρατούμενοι δήλωσαν μέσω των εκπροσώπων τους ότι μόνο ο θάνατος μπορεί να τους σταματήσει. Παράλληλα, καλούν τον παλαιστινιακό λαό στη Δυτική Οχθη και στη Λωρίδα της Γάζας να μαζικοποιήσει ακόμα περισσότερο τις διαδηλώσεις αλληλεγγύης και τις συγκρούσεις με τους σιωνιστές. Ο Καρίμ Γιουνίς, ο μακροβιότερος παλαιστίνιος πολιτικός κρατούμενος, δήλωσε ότι σύντομα η απεργία πείνας θα κλιμακωθεί. Η άρνηση λήψης νερού είναι το επόμενο βήμα σ' αυτή την κατεύθυνση.

Την Πέμπτη 18 Μάη, φασίστας ισραηλινός έποικος πυροβόλησε και σκότωσε έναν

παλαιστίνιο νεολαίο και τραυμάτισε άλλους τρεις όταν με το αυτοκίνητό του έπεσε πάνω σε διαδήλωση αλληλεγγύης στη Δυτική Οχθη. Στη συνέχεια, κατευθύνθηκε στο πλησιέστερο ισραηλινό αστυνομικό τμήμα, όπου υπέβαλε μήνυση κατά των διαδηλωτών! Σύμφωνα με την ισραηλινή εφημερίδα Haaretz, εκπρόσωπος της ισραηλινής αστυνομίας δήλωσε ότι ο δολοφόνος έποικος δε θα διωχθεί ποινικά, γιατί βρι-

σκόταν σε αυτοάμυνα! Ενας ακόμα παλαιστίνιος νεολαίος νοσηλεύεται σε κρίσιμη κατάσταση, μετά τον τραυματισμό του στην κοιλιά από πυρά του ισραηλινού στρατού, που στόχευσαν τους συμμετέχοντες σε διαδήλωση αλληλεγγύης στην απεργία πείνας, στο στρατόπεδο προσφύγων Αλ Μπουρίζ στην κεντρική Γάζα, την Τρίτη 23 Μάη. Την προηγούμενη μέρα, άλλος ένας νεολαίος τραυματίστηκε στα πόδια από ισραηλινά πυρά σε διαδήλωση στο ίδιο σημείο.

Όσο θα περνούν οι μέρες και η απεργία πείνας θα κλιμακώνεται, θα σκληραίνει και η καταστολή. Προς το παρόν, οι σιωνιστές εμφανίζονται άκαμπτοι και αρνούνται τις διαπραγματεύσεις, με στόχο να σπείρουν απογοήτευση στους απεργούς πείνας και να σπάσουν το μέτωπό τους. Εκτιμούν ότι σ' έναν τόσο μεγάλο αριθμό απεργών πείνας θα βρεθούν κάποιοι που θα δειλιάσουν. Αν συμβεί αυτό, έστω κι αν αφορά ελάχιστους κρατούμενους, οι σιωνιστές θα το κάνουν «σημαία», με στόχο να σπείρουν σύγχυση, ηττοπάθεια και κλίμα διάλυσης. Το ίδιο επιδίωξαν, άλλωστε, με τις διαρροές των πρώτων ημερών ότι οι φαταχίτες κρατούμενοι ετοιμάζονται να σπάσουν την απεργία πείνας ή με το κατασκευασμένο βίντεο με τον Μπαργούθι που υποτίθεται ότι τρώει. Οι προσπάθειές τους πέφτουν και θα εξακολουθήσουν να πέφτουν στο κενό. Η αποφασιστικότητα των απεργών σύντομα θα τους αναγκάσει να συρθούν σε διαπραγματεύσεις προκειμένου να αποφύγουν τα χειρότερα.

βαθύ κόκκινο

Ο πολιτισμός της εξουσίας

Πόσος καιρός πέρασε από τότε που ο Τσίπρας δήλωνε ότι με τους ΑΝΕΛ τους χωρίζει «άβυσσος, ακόμα και πολιτισμική»; Μόλις δυόμισι χρόνια. Ήταν την 1η Δεκεμβρίου του 2014 που ο Τσίπρας μιλούσε με περιφρόνηση για το κόμμα με το οποίο δυο μήνες μετά θα σχημάτιζε την πρώτη του κυβέρνηση. Αναγνώριζε μεν εντιμότητα στο κόμμα του Καμμένου, όμως για την ιδεολογική ταυτότητα αυτού του κόμματος ήταν καυστικότατος.

Τα θυμηθήκαμε αυτά απ' αφορμή την είδηση ότι Πολάκης και Καμμένος γιόρτασαν μαζί τα γενέθλιά τους, με κάποια στρατιωτική μπάντα να συνοδεύει το θορυβώδες γλέντι (γιατί να πληρώσουμε, όταν έχουμε τζάμπα τα στρατά;), στο οποίο κάποια στιγμή κατέθεσε την... σπονδή του και ο γνωστός βάρδος των σκυλάδικων Σταμάτης Γονίδης. Γνωστός όχι μόνο για τα «σκληρά» καψουροτράγουδά του, αλλά και για την προτίμησή του στο ναζιστικό χαιρετισμό.

Την είδηση έδωσε πρώτος ο Πολάκης (προφανώς για να μην τη δώσει κάποιος «οχτρός»), συνοδεύοντάς την και από «σέλφι» παρέα με τον Καμμένο. Η λεζάντα πρόδιδε όχι απλώς μεγάλη οικειότητα, αλλά βαθιά φιλία: «Στα γενέθλια του Πάνου (έχουμε δυο μέρες διαφορά) ...Κι αφού θέλει το κακό μας να καβαλικεύει το μελίτακα και να μην ακουμπούν τα πόδια του χάμω...». Να μεταφράσουμε τη μαντινάδα για τους μη γνωρίζοντες το κρητικό ιδίωμα: «Κι όποιος θέλει το κακό μας, να καβαλικεύει το μυρμήγκι και να μην ακουμπούν τα πόδια του κάτω» (να του κοπούν τα πόδια, δηλαδή)!

Πέρυσι, ο ίδιος υπουργός είχε γιορτάσει τα γενέθλιά του στο υπουργικό γραφείο, όπου οι συνεργάτες του κρέμασαν στον τοίχο μια φωτογραφία του Αρη Βελουχιώτη και παρουσίασαν μια τούρτα σοκολατίνα με άλλη μαντινάδα, γραμμένη με σαντιγί: «Ο Πρωτοκαπετάνιος μας απ' τα Σφακιά τση Κρήτης, το άδικο θα πολεμά και εκατοχρονίτης». Όπως αντιλαμβάνεστε, ο Πολάκης είναι η σύγχρονη μετεμψύχωση του Αρη. Πρωτοκαπετάνιος της μνημονιακής περιόδου.

Πώς τακίμιασε ο Πολάκης με τον Καμμένο, ώστε να γιορτάζουν από κοινού τα γενέθλιά τους με τον Γονίδη; Όπως τακίμιασε και ο Παππάς, που γιόρτασε την εκλογική νίκη του Σεπτέμβρη του 2015 υπό τα καψουροτράγουδα του Πλούταρχου, σε σκυλάδικο της παραλιακής που άνοιξε πριβέ γι' αυτούς τους δύο, τις συζύγους τους και τους συνεργάτες τους.

Κάποτε, είχε γίνει μεγάλος σαματάς με τους πασόκους, που εμφανίζονταν στα σκυλάδικα κι έριχναν τις ζεμπεκιές τους, χωρίς να παραλείψουν να ράνουν με άνθη τους καψουροτραγουδιάρηδες. Ήταν τότε που ο Βαγγέλας ο Γιαννόπουλος, θέλοντας να υπερασπιστεί την παρουσία των πασόκων στους ναούς της νύχτας, είχε χαρακτηρίσει τα σκυλάδικα «πολιτιστικά κέντρα».

Οι συριζαίοι, όμως, έλκουν το γένος από την «ανανεωτική Αριστερά» (του παλιού «εσωτερικού» και των λεγόμενων «ανανεωτών» του Περισοπού). Ως πολιτιστική παράδοση αυτά τα ρεύματα σίγουρα δεν είχαν το σκυλάδικο. Πιο «τζάζι» οι εσωτερικάκηδες, πιο «λαϊκοί» αυτοί του Περισοπού, ταυτίζονταν τουλάχιστον στην απέχθεια απέναντι στην κουλτούρα του σκυλάδικου και της καψούρας, την οποία φόρτωναν κυρίως στους νεόπλουτους του ΠΑΣΟΚ (είναι γνωστό πως το πάρτι για την ονομαστική γιορτή του Ανδρέα Παπανδρέου στο Καστρί δεν τελείωνε, αν δεν εμφανιζόταν η μακαρίτισσα Ρίτα Σακελλαρίου με την ορχήστρα της για να τραγουδήσει το «Αυτός ο άνθρωπος αυτός ήταν ο άλλος μου εαυτός», το οποίο χόρευε σόλο ο πρόεδρος, με τον Ακη και τα υπόλοιπα μέλη του εκτελεστικού να του βαράνε παλαμάκια - αξέχαστες εποχές).

Το σκυλάδικο είναι το αφροδιακό της εξουσίας, αγάπη μου, όπως θα έλεγε και ο Ψινάκης. Όταν προσκυνάς (για να μην πούμε τίποτα χειρότερο) τους ιμπεριαλιστές και τα αρπαχτικά της ντόπιας κεφαλαιοκρατίας, όταν για χάρη τους «πηδάς» έναν ολόκληρο λαό, δεν μπορείς να διασκεδάσεις με Χατζηδάκι, Μίνγκους και Κολτρίν. Χρειάζεσαι Γονίδη και Πλούταρχο για να στανιάρεις. Και παρέα τον Καμμένο για να βγάλεις την «αντρίλα» της εξουσίας.

Π.Γ.

Γραφτείτε συνδρομητές στην «Κόντρα»

ετήσια συνδρομή 85 €

εξάμηνη συνδρομή 45€

λογαριασμός ΕΤΕ:

10087804638

KONTRA

ΑΘΗΝΑ: Αγαθουπόλεως 65, ΤΚ 112 52, τηλ. 2108675243, fax 2108663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ιουστινιανού 24, τηλ-fax 2310221898

<http://www.eksegersi.gr>, e-mail: kontra@eksegersi.gr

Διευθύνεται από συντακτική επιτροπή

Ιδιοκτήτης-Εκδότης-Διευθυντής: Πέτρος Γιώτης

Εκτύπωση: ΚΛΕΝΙΚ ΕΕ, Σηλιάς 5, Μεταμόρφωση